

Archild
The Child of Power

Theodora Petcan

Părinților mei și celor care m-au susținut

Capitolul I

Numele meu este Ellea. Sunt tipa aceea enervantă care o găsești în orice clasă. În ultimul an de liceu, cu capul bine ascuns între cărți, părul pe ochi, care nu vorbește cu nimeni și niciodată nu îi ajută pe ceilalți cu temele, chiar dacă este geniul clasei. Am optsprezece ani și locuiesc în Clarksville, Tennessee. Învăț la liceul Northwest, un liceu bun, după părerea mea, dar până la urmă nu prea îmi pasă unde învăț atâta timp cât o fac.

Ell, așa cum îmi spun prietenii – sau mai bine spus mama și tatăl meu, căci nu am nici o persoană căreia să îi pot spune prieten sau pe care să o sun în mijlocul nopții pentru că mi s-a rupt unghia așa cum face Jolie. Jolie este majoreta-căpitan a echipei de majorete și o fată mult prea simandicoasă pentru gustul meu.

Am crescut peste tot și aici. Tatăl meu este renumitul director executiv al mării companii Seagate Technology. Iar mama mea este, ceea ce pot numii unii – secretară, dar pentru tata a fost mai mult decât atât. S-au îndrăgostit din prima clipă în care ea a pășit în biroul lui pentru un interviu. Da, tipic, clasic, cum vreți, dar știu că Eric – tatăl meu, o iubește mai mult decât ar putea cineva vreodată să înțeleagă. *Așa*, a fost raza lui de soare într-o companie care îți solicită 101% din timp. Nu sunt niciodată acasă, mereu sunt pe drumuri în încercarea e a încheia contracte peste tot, dar eu? Ei bine, eu am rămas aici până la urmă. Și eu fusesem așa într-un timp, mereu cu ei, niciodată undeva stabil, până când am împlinit optsprezece ani, acum patru luni. De atunci am pus piciorul în prag și am spus că vreau să mă stabilesc undeva. Tata nu a fost prea încântat de idee, fiind fata tatei și tot tacâmul, dar până la urmă a înțeles că tot ce trebuie să fac este să stau undeva și să îmi hrănesc nevoia de a ști cât mai mult.

Asta a fost cu cinci luni în urmă. Îmi căutam un loc unde să stau când mama a venit în camera noastră de hotel [mereu stăm la hoteluri și mereu unele din cele mai scumpe – poți numi asta un fetiș de-al tatălui meu] și îmi spune că a găsit casa perfectă pentru mine.

- *Casă? Dar mamă am doar optsprezece ani, cum o să am grijă de o casă? Mă gândeam mai mult la o cameră închiriată pe undeva...* am răspuns eu.

- *De parcă așa permite eu una ca asta,* a comentat tata ridicându-și ochii din ziarul din ziua aceea. 25 Noiembrie.

- *Tată! Nu mă ajuți deloc! Am replicat eu furioasă.*

- *Și cine a zis că o fac? Scumpo, chiar meriți tot ce e mai bun. Gândește-te la toate trofee pe care le ai, la toate cărțile, lucrurile tale. Unde or să încapă toate într-o „cămăruță”? Ai nevoie de un spațiu mare, pentru o fată mare așa ca tine!*

*Dacă asta era strategia tatei de a-mi cumpăra ceva scump fără să mă enervez atunci mergea. Avea dreptate. Nu eram genul materialist, nu, deloc, mereu fusesem crescută în tot ceea ce vroiai și, cel mai probabil, nu vroiai. La fel era și mama. Nu îi plăceau cadourile fără motiv, lucrurile care nu îi foloseau decât o dată, dar de data aceasta se aliase cu tata – cheltuiitorul absolut – în „**planul de a-i lua lui Ell o casă imensă**”.*

*Am acceptat, dar tot mi-a venit să o iau la fugă când am văzut unde mă aduseseră. Orașul, era în regulă, școala de asemenea, dar casa? Hidos de mare! Cum aveam să îmi fac treburile fără să nu iasă vreun vecin să spioneze cum se spală vecina super-bogată de alături? Nu eram un copil normal, evident, dar asta nu mă împiedica să am răfuielile mele de adolescentină. Știam mai multe lucruri decât orice om de optzeci de ani, atunci când probabil se atinge apogeul învățării, și cu toate astea tânjeam pentru un liceu normal, cu oameni normali. Îmi foloseam creierul la o capacitate de optzeci la sută, dar pentru un **archild** asta era normal la vârsta asta.*

Mama mi-a făcut cunoștință cu menajerele. Corect, erau mai multe. Alisson, Margaret și Julian – grădinarul. Casa este, cum am spus, hidos de mare, mult prea mare pentru doar un copil. Dar până la urmă am răsuflat resemnată, nu aveam să primesc ceva mai mic. Nu, nici o șansă, și până la urmă ar fi trebuit să fiu fericită, căci erau cu toții alături de mine. Tata reușise printr-o nu știu ce minune să își ia liber azi, iar mama sponsorizase minunea cu prezența ei.

- *Margaret, va fi cea care te va trezi în fiecare dimineață și îți va pregăti mesele. Alisson, îți va avea grijă de bibliotecă, dormitor, sufragerie, cam tot ce conține casa asta, iar Julian, va fi atât grădinarul, cât și șoferul tău. Te rog, să nu ne certăm pe tema asta. Lasă-mă măcar să trăiesc cu impresia că îl vei folosi, nu vei conduce singură. Turuia mama lângă mine.*

Îmi încheștasem dinții și mă abțineam cu mult efort să nu comentez nimic. Dar așa cum spusese și ea – putea să trăiască cu impresia, nu trebuia să fie neapărat adevărat. Mi-am dat o

șuviță neagră din ochi și am mai analizat o dată camerele din interiorul casei. Buclele negre fără luciu îmi atârnav pe spate, așteptând parcă să fie strânse sau îndreptate sau ceva. Ochii mei verzi străluceau precum smaraldele când am făcut o coliziune cu o noptieră pe care nu o văzusem în dormitorul principal aka dormitorul meu. Tocmai mă pregăteam să îmi dobor „adversarul” când lumina din jurul meu s-a disipat din cauza mamei.

- *Ell! Scumpo! Te rog, nu!*

Vocea ei mă calma întotdeauna. Fusese un șoc și pentru ei să afle că nu au un copil normal. Încă nu eram conștientă total despre ce însemna să fi un **archild**, dar cu toții făceam eforturi să aflăm mai multe. Aveam puteri pe care un copil normal nu le are, aveam un creier care rula la capacitate maximă, aveam un corp subțire – cu forme, care nu se îngrășa niciodată, aveam pielea spre un alb care nu se bronza niciodată. Ochii îmi luminau precum lanternele dacă deveneam nervoasă sau eram sub atac, dintr-o dată. Surprinderea juca un rol important în flexibilitatea corpului meu. Adică puteam să mă îndoii și să fac lucruri pe care nimeni nu ar putea să le facă, oricât de mult ar încerca. Puteam să aud ce se întâmplă în jurul meu pe o rază de trei kilometri și să simt un miros din partea cealaltă a curții. Eram un fel de super-mutant, dar care nu știa exact ce este. Un fel de sticlă sub capacul căreia scrie premiul și un „sună pentru a afla mai multe detalii”, numai că mie nu îmi lăsase nimeni nici un număr de telefon. Unchiul mamei murise chiar după ce eu mă născusem, lăsându-i mamei doar câteva cuvinte: *va fi un copil special, ai grijă de ea!* Dar apoi nimic! Nici o referință, nici o foaie cu un număr de telefon, nimic. Ce vroia să spună prin „ai grijă de ea”. Ar fi trebuit să zică: „Învaț-o să aibă grijă de ea, e mai puternică decât toată planeta asta la un loc!” Fir-ar ea să fie de minte, mereu gândește mai repede decât aș vrea eu să o facă. M-am întors spre mama atunci și i-am văzut ochii. Albastrul lor, la fel ca al tatei, mă calma de fiecare dată. Am ales să zâmbesc doar. Am îmbrățișat-o și mi-am cerut iertare pentru ceea ce se întâmplase, doar că atunci când nu cunoști totul despre ce poate să facă corpul tău, e cam nasol să îți pierzi controlul. I-am sărutat amândoi obrații și atunci am auzit bip-ul acela enervant cu care crescusem decât eram de-o șchioapă. Am lăsat să îmi iasă un geamăt nervos și am trecut pe lângă ea, spre bucătărie. Îmi era foame. Mâncam aproximativ non-stop și cam tot ce vroiam.

Margaret era deja în bucătărie pregătindu-mi câteva gustări calde. Nici nu știu ce erau, doar le-am înfulecat și ea a chicotit, apoi mi-a văzut privirea enervată și s-a îndreptat automat părăsind bucătăria. Îmi lăsase pe masa imensă o altă farfurie cu chestii din-alea delicioase și

un pahar cu lapte. Le-am înfulecat pe nerăsuflăte, apoi am băut laptele dintr-un voleu. M-am întors pe veranda casei, unde am auzit-o pe mama în spatele curții spunându-i tatei că trebuie să meargă, altfel vor întârzia la nu știu ce conferință la Milan, sau așa ceva. Am răsuflat dezaprobator. După zece minute s-au întors și mi-au împărtășit și mie veștile. Le-am spus că este în regulă. Dacă învățai ceva folositor din auzitul super-sonic, acela era că nu trebuie niciodată să strici o surpriză sau să te comporți copilărește – așadar, actoria era o altă plăcere de-a mea. M-am prefăcut surprinsă, i-am îmbrățișat pe amândoi și i-am lăsat să plece. Gill, șoferul lor, parcase deja limuzina în fața casei. Mda, se cam dusesse de râpă planul meu „sunt bogată, dar nu chir atât de bogată”. Am închis ușa în urma lor și am rămas holbată la scările care duceau spre primul etaj. Le-am urcat pe nerăsuflăte, după care aproape că am dărâmat ușa dormitorului meu – am menționat super-putere? – și m-am aruncat pe pat. Aveam nevoie de câteva ore bune de somn sau aveam să arăt mai groaznic decât de obicei.

Cam asta fusese cu adusul meu aici, mutatul meu aici, totul aici. Începusem anul șovăitor pentru că semestrul era început, iar profesorii aveau impresia că nu o să pot face față, dar făceam asta, chiar bine. Îmi surprindeam uneori, dar asta îmi făcea plăcere: le vedeam fețele luminându-se și ochii bulbucându-se! Era o priveliște superbă! Domnul Joshua, profesorul meu de limba engleză, avea impresia că sunt extraterestră. Deși o spunea sub formă de glumă, mă durea de fiecare dată. La școală purtam haine lălâi, mult prea mari pentru corpul meu, părul strâns bine de tot la spate, fără nici un fir care să îmi poposească pe față, ochelari mari de vedere și fără nici un pic de machiaj. Arătam dezgustător din perspectiva oricărui elev din școală. Nici măcar tocilarii de până atunci nu arătau atât de dezgustător. Mașina pe care o conduceam era o rablă veche care pornea numai dacă îi dădeai un șut lângă roata din dreapta, nu prea sus, dar nici prea jos. Mereu mă amuza când o parcam în garajul de acasă – asigurându-mă mai întâi că nu m-a văzut nimeni – lângă BMW-ul primit cadou de ziua mea. Nu puteam să conduc BMW-ul la școală, ar fi însemnat să îmi deconspir identitatea.

Zilele treceau leneșe, simple, fără incidente, dar undeva în sufletul meu știam că urmează mai mult. Știam că o să se întâmple ceva groaznic. Pur și simplu știam, iar asta mă îngrozea, nimic grav nu se întâmpla în Clarksville!

Capitolul II

Zilele de luni începeau mereu la fel de plictisitoare ca ultima dată când fusese luni. Toți colegii mei erau speriați de prima oră pentru că niciodată nu își scriau temele în weekend, ci cu cinci minute înainte ca ora să înceapă, iar asta îi supunea unui stres destul de mare, având în vedere că George – celălalt tip deștept – și Amelia – cealaltă tipă deșteaptă – (oarecum) întârziaseră, iar asta îi făcea pe colegi și mai nervoși decât în orice altă zi nenorocită de luni.

Aveam chimie prima oră, iar doamna Reynolds nu suporta să audă că nu avuseserăm timp pentru a ne face temele sau pentru a învăța cele cinci capitole pe care le aveam pentru astăzi. Lucrarea mea despre mamifere era pusă în dreapta băncii, iar creioanele și pixurile mele bine așezate în penarul negru pe care scrisesem cu pixul albastru un simbol. Nu îl mai văzusem până atunci undeva, dar pur și simplu simțisem nevoia să îl desenez undeva. Presupun că aveam să îl scanez și să îi fac o căutare grafică mai apoi în baza de date a celor de la F.B.I.. Poate știau ei câte ceva.

Cunoscusem F.B.I.-ul cu câțiva ani în urmă când una din casele tatei fusese spartă, iar unul din bunurile furate fusese un pendantic vechi de peste o mie de ani. Aveam vreo cincisprezece ani sau așa ceva, dar unul dintre noii agenți – Carter parcă, fusese destul de drăguț încât să mă țină la curent cu ce aș putea să fac pentru a intra în F.B.I., dar de fapt tot ceea ce avusesem nevoie fusese adresa lui de e-mail. Nu intrasem ilegal în serverul lor, doar citisem câteva informații care nu mă priveau, dar când ai o poftă despre ceea ce te înconjoară de nesatisfăcut, ce e de făcut? Trebuia să fac ceva, nu?

Doamna Reynolds a pășit în clasă de parcă era fericită pentru ceea ce avea să urmeze. Iar eu știam. Fața ei spunea tot, inima ei pompa sângele mai repede, iar ochii ei erau fixați asupra unui singur lucru: o hârtie scrisă leneș, cu subiectele de la un test surpriză. Mi-am închis lucrarea pe care o pusesem pe masă și am băgat-o în ghiozdan. Nu stătea nimeni nu mine în bancă la aproape nici o oră. Amelia era singura care era obligată să stea cu mine la ora de engleză, dar asta din cauza unei glume pe care o făcuse domnul Joshua la una dintre ore, cum că nimeni nu are curaj să se apropie de extraterestrul brunet din banca a doua. Amelia, tocmai făcuse un pariu pe care îl pierduse în fața lui George, iar el a obligat-o ca drept pedeapsă să mă accepte drept parteneră. Nu îmi convenea asta pentru că eu nu mă băgasem

niciodată în treburile lor, așa că nu vedeam de ce trebuiau să se bage ei în ale mele. M-am întors atunci către George și pentru prima și ultima dată, i-am vorbit:

- *Interesantă abordare, domnule George! Dar îmi pare rău să vă informez ego-ul rănit că nu așa îi veți câștiga inima domnișoarei Amelia.*

Am terminat atunci conversația pe care George tot încerca să o abordeze când era în preajma ei. Îi plăcea de ea, dar nu putea să i-o spună, dar ce putea să concureze cu o umilire mai mare decât asta? Și-o făcuse cu mâna lui, iar eu pur și simplu nu suportam aroganța din ochii lui când le vorbea celorlalți, chiar dacă bătașul școlii avea mereu grijă de el. „Îl aranjase”, cum ar fi spus mama.

M-am trezit la realitate când doamna Reynolds îmi întinsese foaia cu testul. Am luat-o rapid, lipind-o de blatul rece al mesei și începând să încercuiesc răspunsurile unul câte unul. Am terminat în timp record, dar nu puteam să înmânez un test cu optzeci de întrebări grilă în mai puțin de două minute. Așa că am făcut să pară că recitesc enunțurile pentru a fi sigură și că stau și mă gândesc, chiar la unele răspunsuri, dar erau prea ușoare. Erau întrebări din cele cinci capitole pe care doamna Reynolds ne lăsase să le citim până astăzi, deși trebuiau să fie citite de vreo două-trei săptămâni, dar colegii mei erau – probabil – destul de milogi pentru a reuși chiar și o doamnă înfiptă ca doamna de chimie să renunțe la a mai fi totul exact cum spusese dânsa. Când George și-a înmânat lucrarea lui, am dus-o și eu pe a mea, apoi mi-am apucat geanta și am ieșit din clasă. Asta îmi plăcea, că dacă terminai mai repede decât ceilalți puteai să pleci din clasă oricând. Doar primii trei aveau privilegiul acesta, iar eu terminam mereu a doua după George sau Amelia. Sau cel puțin așa credeau toți. M-am îndreptat spre rabla mea de mașină pe care începusem să o ador, când o mână m-a smucit în direcția opusă mersului meu.

Îmi simțeam ochii luminându-se, dar i-am închis rapid, calmându-mă. Oricine ar fi fost nu îi mai simțisem mirosul până acum în preajma mea. Era un miros ciudat, de parcă era pudrat cu vanilie sau așa ceva. Oamenii aveau un miros în regulă, mai bun decât al animalelor, dar așa fi fost în stare să disting un om într-o încăpere plină cu vanilie imediat, dar corpul acesta radia vanilie, nu mirosea a vanilie. Am riscat și am deschis ochii pentru a privi persoana de la capătul mâinii care mai stătea încă ferm agățată de mâna mea.

Era un tip mai înalt ca mine cu vreo zece centimetrii, deci asta însemna că avea pe undeva în jur de unu nouăzeci și cinci de centimetrii sau așa ceva. Părul lui era de culoarea soarelui, iar ochii de un albastru care te-ar fi făcut să îți pierzi respirația imediat datorită profunzimii lor. Dar apoi s-a petrecut ceva ciudat. Când a privit în ochii mei, oceanele lui s-au stins, devenind dintr-un albastru pur, un negru ca smoala. Mi-a atins obrazul cu mâna liberă și atunci a șoptit un singur cuvânt înainte să dispară:

- *Archild!*

Am tresărit! Nu venisem până la mașină decât pentru a-mi lua căștile pe care le uitasem probabil pe scaunul din dreapta, dar apoi cel mai ciudat lucru se întâmplă: mă cunoștea! Sau cel puțin, străinul acela, știa ceea ce sunt. Eram, dacă puteai să spui asta, euforică pentru că un tip misterios știa ceea ce sunt, dar apoi realitatea m-a plesnit nebunește peste față!

Știa ceea ce sunt! Eram în pericol! În toate locurile unde fusesem nimeni nu știuse ceea ce sunt, iar apoi aici într-un oraș din State mă trezesc că un tip știe ce sunt! Eram îngrozită, mai aveam puțin și o luam la fugă după mirosul acela de vanilie, dar când până la urmă am cedat instinctului de a urmări mirosul, am constatat că se pierdea la nici doi pași de mine. De parcă și-ar fi luat zborul sau așa ceva, dar când am testat aerul – fără ca cineva să mă vadă – am realizat că nici măcar aerul de deasupra mea nu reținea mirosul acela. Deci nu alergase de lângă mine, nu zburase de lângă mine.. atunci se evaporase?

Ei, asta chiar era un lucru ciudat! Iar tu, draga mea *Ell*, o iei razna! Cu siguranță nu ar trebui să mai citești atâtea benzi desenate!

M-am ciupit de obraz și am pornit din nou spre școală. Mai aveam două ore până când puteam să luăm prânzul, dar stomacul meu de abia mai avea răbdare. Mi-am scos din geantă un măr și l-am devorat imediat, dar foamea mea abia parcă se trezea. Am reușit să mă stăpânesc și să merg spre următoarea mea oră: fizica.

Adoram fizica, mai ales complicațiile ei sau mai bine spus, viețile celor care reprezentau fizica: Isaac Newton era unul dintre preferații mei. Cele două ore au decurs normal, privind mereu în jurul meu după misteriosul tip cu gust de vanilie. Eram curioasă dacă ar avea gust de vanilie. Știi, ca atunci când îți pui limba pe ceva și îți dai seama că ar fi cu

gust de cireșe sau așa ceva. Ei bine, așa eram eu acum, aș fi pus limba pe orice părtică de pe corpul lui pentru a avea oportunitatea să văd dacă teoria mea era corectă și ce mă provoca cel mai mult decât un mister nerezolvat decât... tipul cu gust de vanilie rezemat de ușa de la intrarea în cantină. Mi-am îndreptat privirea spre el și apoi mi-a făcut semn să mergem afară.

Prima regulă: Nu merge niciodată undeva cu un străin!

Bifat, prima regulă încălcată!

L-am urmat afară. Avea în mână două sticle de Cola. Una mi-a dat-o mie, iar pe cealaltă a deschis-o el și a sorbit-o până la jumătate. Aveam gura plină de apă și fără sucul acela. Mirosul lui era înnebunitor. Ca și când ai duce un copil la magazinul cu dulciuri și îi dai drumul șoptindu-i că poate să își ia ce vrea!

M-am așezat pe bancă alături de el și am început să îmi desfac și eu sticla de Cola sorbind înghițitură cu înghițitură. El mă adusese aici, deci el trebuia să vorbească. Eu? Priveam doar fiecare fisură din asfaltul care înconjura banca.

- Archild, ce cauți aici? M-a întrebat el într-un final.

Tocmai mă strigase *Archild*???

- *Ellea* – te rog frumos – mă numesc *Ellea*! Cum de știi ce sunt? Am răspuns eu printr-o întrebare.

- Eu am întrebat primul așa că te invit să îmi răspunzi înainte să îmi adresezi altă întrebare! M-a provocat el.

Păi dacă așa vroia să joace, atunci bine! *Hard to catch?* [Greu de prins?] Atunci așa că fie! M-am ridicat de pe banca rece de Martie și am luat-o spre cantină. Nu mâncasem, iar asta îmi făcea stomacul să îmi geamă în protest la fiecare mișcare pe care corpul meu se sinchisea să o facă. Am observat că mai aveam încă destul timp să mănânc, așa că mi-am luat o tavă și am aruncat ceva pe ea la întâmplare. Am mâncat apoi fără să fiu deranjată de altcineva, stomacul meu simțindu-se în al nouălea cer. Înainte să plec spre următoarele mele două ore de mate am sunat-o pe Margaret și i-am spus că pentru azi vreau ceva care să fie bogat în proteine. Mă simțeam slabă în ultima vreme și nu îmi plăcea sentimentul. Ea m-a aprobat cu

un „da, domnișoară”, după care am închis. L-am văzut pe *tipul cu gust de vanilie* și când am ieșit de la școală, se holba enervant la spatele meu, iar asta mă făcea irascibilă. Aproape că am dezmembrat rabla mea de mașină când am vrut să îi dau piciorul bine plasat în cauciucul din stânga pentru a o face să pornească, dar m-am calmat repede odată ce am fost ieșită din raza lui vizuală. Privirea lui aproape că mă seca de puteri și mai mult. Nu îmi mai puteam concentra creierul la fel de bine ca până atunci, nu mai puteam să văd la fel de clar, urechile le simțeau de parcă îmi sângerău, iar nasul era transformat în fântână pentru sângele care nu se mai oprea din curs. Am folosit aproape toată cutia de șervețele de la mașină, iar când Julian m-a văzut aproape că a sunat la ambulanță. I-am făcut semn să tacă și să nu fiu deranjată decât dacă vin părinții mei. Știam că asta nu se va întâmpla, așa că am mers în camera mea și m-am prăbușit pe pat. Sângele îmi curgea de acum și din urechi, iar ochii probabil și ei înotau în lacrimi de sânge, dar nu mai puteam să mai fac nimic. Pur și simplu m-am lăsat pradă inconștienței.

Nu știu cât am dormit, știu doar că era miezul nopții când m-am trezit. M-am ridicat din pat și am văzut dezastrul pe care îl făcusem. Cearșafurile erau pline de sânge, iar fața mea la fel. Părul îmi era îmbibat în sânge uscat, și parcă orice mușchi pe care îl mișcam făcea ca sângele uscat să mi se decojească de pe față. Eram surprinsă că nu mă sufocasem sau că nu mă înecasem cu propriul meu sânge. Am adunat cearșafurile de pe pat și le-am aruncat lângă. Salteaua mai era încă intactă, deși nu îmi dădeam seama cum reușise. Aproape am scos ușa de la baie din balamale când am vrut să intru să îmi fac un duș. Fusesem puternică și înainte, dar niciodată așa de puternică. Simțeam puterea prelingându-se în venele mele, dar o dată cu ea simțeam și incapacitatea mea de a controla puterea aceea așa cum reușisem cu cea veche. Am umplut cada cu apă și m-am lăsat cuprinsă de relaxare. Apa caldă făcea minuni asupra corpului meu. Mi-am spălat părul puțin câte puțin, când am simțit o mână ajutându-mă. Ultima dată când verificasem aveam doar două, amândouă în părul meu, atunci a cui era cea de-a treia mână care îmi masa capul și gâtul? Rămăsesem pur și simplu nemișcată. Nu știam ce era de făcut. Eram moartă sau aveam să îmi înduplec atacatorul? Cum intrase aici?

- Nu îți vreau răul, Ellea! Te rog, relaxează-te! Am înțeles, nu știi nici tu, așa că nu voi mai insista cu întrebările prostești! Iartă-mă că ți-am făcut asta, termină el într-o singură răsuflare gesticulând către apa roșie din cadă.

Era tot *tîpul cu gust de vanilie* din dimineața aceea, apoi prînzul acela, apoi din fiecare gând sau vis pe care îl avusesem în inconștiență. M-am fi ridicat de acolo și m-aș fi îmbrăcat în ceva, dar mâinile lui făceau minuni, iar eu nu puteam să mă ridic de acolo nici dacă aș fi vrut. Îmi simțeam corpul slăbit și fără vlagă, iar el doar îmi masa umerii, dar simțeam fiecare mișcare până în degetele de la picioare. Am răsuflat doar, un aer de care nici nu eram conștientă că îl țineam. Mi-am strâns mâinile în jurul sânilor și m-am întors spre el. Avea tot ochii aceia albaștri. Nu îmi plăceau cei negri, îl făceau să arate ciudat, malefic. Mi-am eliberat o mână și i-am atins un obraz, apoi curiozitatea m-a împins să fac ceva ce nu mai făcusem niciodată, ceva nu puteam să controlez. De ce o făcusem? De curioasă, chiar trebuia să aflu ce gust avea!

Mi-am lipit buzele de obrazul lui și apoi le-am plasat mai jos, pe gâtul lui, lăsându-mi limba să traseze un drum umed până la mărul lui Adam. El chiar avea gust de vanilie. M-am retras și l-am privit sceptică. Ce naiba era?

- Să înțeleg că nu îți place vanilia? A comentat el. Leon Jared, încântat de cunoștință Ellea...

- Castle! Ellea Castle! Dar cum ai..

- Intrat aici? Păi, să zicem doar că nici eu nu sunt normal, iar simplul fapt că eu ți-am făcut toate astea, am vrut să îmi cer scuze, așa că am convins-o pe Alisson că sunt un coleg de la școală și trebuie să îți vorbesc, urgent! Nu m-a lăsat să intru în camera ta, mi-a zis să aștept până când aveai să ieși. Citez: „stăpâna nu ratează niciodată nici o masă, așa că nu ar trebui să dureze mult, e aproape cina!”, dar tu nu ai mai ieșit, așa că am plecat, dar asta nu înainte de a mă strecura în camera ta și a deschide geamul camerei tale. Restul, a fost ușor. Nu credeam că o să am un astfel de impact asupra ta. Ell, nu am vrut să îți fac asta! Chiar nu am vrut.

Iar eu chiar îl credeam. Nu știam ce e, dar sinceritatea se citea în ochii lui, chiar dacă m-aș fi așteptat în orice moment să scoată o cameră foto, să îmi vâjâie un blitz în fața ochilor și apoi să spună că a fost amuzant să facă asta! Urâta școlii este și proastă pe deasupra! Parcă vedeam deja afișele în toate școala.

- Ești în regulă? M-a întrebat el când a sesizat că mă gândeam la ceva ce nu îmi aducea tocmai plăcere.

- Da, sunt bine. Înțeleg, Leon. Acum dacă mă scuzi, aș dori să ies.

- Desigur! Îmi pare rău încă o dată!

- Sigur, este în regulă, presupun.

Vorbeam cu străinul din baia mea de parcă aveam tot timpul un băiat în baie cu care purtam o conversație despre cât de rău îi pare că mă adusese într-o baltă de sânge, dar dintr-un motiv ciudat nu mă puteam urni să îmi pese sau să mă facă să mă simt ciudat. Din contră, parcă tot acel sânge dat afară din corpul meu mă mai răcorise, mă făcuse să îmi mai revin și să nu mai fiu o sticlă de Cola agitată, gata să explodeze în orice secundă în fața cuiva. Când am deschis ușa de la baie mă așteptam să îl mai găsesc încă pe Leon, dar el nu era nicăieri. Am coborât în bucătărie și am găsit un morman de fursecuri pe masă, dar am trecut pe lângă ele și mi-am reîncălzit așa-zisul meu prânz. Carne la grătar. Nu știu cât am mâncat, dar când m-am întors în camera mea am adormit instantaneu. Nu m-am mai trezit decât atunci când Margaret urla disperată la Julian să cheme o ambulanță. Cuvântul ambulanță și disperarea din vocea lui Margaret m-au trezit dintr-un somn fără vise, fără lumini, doar acea binecuvântare după o luptă grea cu viața. Am deschis ochii și am mormăit un *ce s-a întâmplat*, fără să îmi dau seama ce naiba se întâmpla în jurul meu.

Mi-am atins fața și am observat că nu mai aveam sânge pe ea, așa că nu înțelegeam ce se întâmpla. Când am dat cu ochii de o Margaret nedormită și plină de sudoare pe față am înțeles că trebuie să fi dormit mai mult decât o făcusem vreodată și că inconștiența mea nu fusese chiar atât de liniștită pe cât crezusem.

Am ascultat-o pe Margaret cum îmi povestește tot ce s-a întâmplat. S-a trezit în urmă cu trei zile din cauza unui țipăt. A venit repede la mine și m-a văzut făcută ghemotoc în mijlocul patului sfâșiind cu unghiile salteaua care era goală. Observase mormanul de cearșafuri pline de sânge de lângă pat, dar i-a fost imposibil să mă poată trezi. Eram doar acolo, în mijlocul patului urlând cu disperare să înceteze, dar corpul meu era plin de convulsii în a căror durere îmi pierdeam vocea uneori. A avut grijă de mine timp de trei zile. Nu a dormit, nu a mâncat, nu avea timp să facă nimic, îmi spunea doar că spasmele mele încetau

doar pentru fracțiuni de secundă, lăsându-mi trupul să se odihnească doar pentru câțiva timpi înainte să o ia de la început. Eram șocată într-un fel sau altul de ceea ce se întâmplase cu mine, dar și mai șocată că nu puteam înțelege de ce nu îmi aminteam.

Pentru mine nu fuseseră trei zile, încă mai aveam gustul de vanilie a lui Leon pe limbă, așa că totul mi se părea doar o poveste proastă pusă cap la cap de cei care aveau grijă de mine pentru a mă speria. Dar am alungat ideea aceea de îndată ce și-a făcut apariția în cameră un Leon la fel de obosit și plin de cearcăne, așa cum era Margaret, Julian și probabil Alisson. I-am analizat hainele și am observat că erau aceeași blugi negri spălăciți și același tricou albastru închis pe care îl purtase în seara când îmi făcuse o vizită nocturnă.

- Te-ai trezit, a comentat el privind fereastra în locul meu.
- Da, mulțumesc că ai fost *aici*?
- Mda, pentru puțin. Te simți mai bine? Ai nevoie de ceva? A adăugat el.
- Nu, mulțumesc. Presupun că voi mânca ceva apoi voi vedea ce simt nevoia să fac, am completat eu.
- Bine. Atunci ne mai vedem. Eu trebuie să plec.
- Stai. Unde pleci? De unde ești?

Dar nu am mai apucat să continui pentru că o durere groaznică de cap mi-a cuprins toată materia cenușie de care dispuneam. Dacă mă transformam într-un *extraterestru* cum spunea domnul Joshua, atunci am dat de belele. Nu vroiam să schimb nimic la mine, așa că de ce naiba mă simțeam ca un șarpe care își leapădă pielea? Mi-am atins mâinile și am simțit ceva mișcându-se pe sub ele.

- Ce naib... am murmurat eu, dar Leon m-a apucat de braț și m-a privit în ochi.

Erau tot ochii aceia de onix, malefici, mistici de parcă vroia ceva din mine, iar eu mă încăpățânam să nu îi ofer acel ceva. Dacă vroia ceva, atunci că îl ia, eu una nu mai aveam ce face cu un trup care se dezintegrează, corect?

- Leon...

Dar nu am apucat să termin pentru că un alt spasm m-a lovit, doar că de data asta eram trează. Am început să urlu de durere și să îmi simt pielea cum se sfâșie bucățică cu bucățică, dar nu pot face nimic pentru a mă ține întreagă. Am apucat din nou de salteaua deja sfâșiată a patului și am încercat să stau nemișcată, dar atunci când propriul tău corp dansează și tu nu vrei, nu prea ai cum să îl oprești, nu? Am strâns și mai tare salteaua între degetele mele deja albe, căci sângele le părăsise de mult la câtă forță aplicam cu ele, dar nu îmi păsa. Vroiam ca totul să se termine cât mai repede și să mă lase să revin la fosta eu.

Mă schimbam cu fiecare secundă care trecea, nu știam exact ce se întâmplă, doream doar să se oprească. Leon avea încă mâna încolăcită în jurul brațului meu, făcându-mă să îmi doresc că mă pot cățara pe el pentru a scăpa de acea durere cumplită. Ochii lui s-au apropiat de ai mei și atunci am văzut. Ochii lui erau un cer pictat de Întuneric, cu mii de stele care să îl lumineze, cu o lună care nu exista pe cerul său. Nu mai văzusem asemenea ochi niciodată, nu știam nimic despre ce era el, dar m-am pierdut în acel cer împletit de noapte, în acele stele și dansul lor tulbur, în acele sentimente scrise cu grabă de un condei parfumat cu praf de stele. Am clipit. Îmi simțeam ochii la fel de negri ca ai lui, inima liniștită, dar plină de contradicții. Căutam în ochii lui acel astru tutelar al nopții care să îi lumineze pași, dar lipsa lui m-a făcut să pierd o lacrimă.

Nu plânsesem niciodată, nu vărsasem niciodată o lacrimă nici măcar pentru mine însămi, dar durerea lui, lipsa Lunii lui m-au făcut să cedez. Nu eram vreun fel de tipă care simțea, eu doar gândeam. Eram un robot, dar ce am simțit în continuare m-a făcut să îmi simt pieptul gol. Dacă până atunci eram conștientă de o inimă care bătea mereu acolo undeva în interiorul meu, de o inimă care îmi pompa sângele în vene pentru a mă menține în viață, de acum constatam că tot ceea ce simțisem până atunci fuseseră doar lipsuri pe care nu le trăisem. Forjam în propria mea inimă pentru a scoate sentimentele la iveală. Desigur, îmi iubeam părinții, dar niciodată nu mă îndoisem de asta, era ca și cum mă născusem cu chestia asta implementată undeva în interiorul meu, dar nu iubisem niciodată pe altcineva. Doar pe ei doi și atât.

Ochii lui Leon au clipit și buzele lui s-au apropiat de ale mele. Am simțit căldura trupului său acoperindu-mi un trup plin de sudoare rece ca gheața, făcându-mă să tremur cu cât se apropia mai mult. Apoi am simțit buzele lui catifelate, cu gust de vanilie, presate peste ale mele. Simțeam valuri de căldură în tot corpul, durerea disipându-se cu fiecare secundă.

Nu înțelegeam ceea ce se întâmpla, dar funcționa. Spasmele se retrăgeau, inima mea nu mai bătea nebunește pentru a menține nivelul sângelui în corp la o valoare potrivită, creierul meu nu se mai lupta cu o durere invizibilă. Reveneam din ce în ce mai mult la normal. Dar buzele lui nu s-au dezlipit de ale mele, ochii lui nu i-au eliberat pe ai mei.

Dacă asta însemna să simți atunci vroiam mai mult.

Capitolul III

Nu știam dacă este posibil să leșini din cauza unui sărut, adică eu nu citisem nicăieri, dar după ce experimentasem pe propria mea piele asta tindeam să cred că poate m-am înșelat îngrozitor de mult atunci când strâmbam din nas la romanele acelea siropoase pe care le citea mama. Să fim serioși, nu mă imaginam pe mine, Ellea Castle, să pot să leșin din cauza unui sărut. Trecând peste asta am îmbrățișat fericită inconștiența, chit că știam că mă făcusem de râs în fața unui băiat pe care nu îl cunoșteam.

Când m-am trezit, după un somn liniștit și cu vise ciudate, am simțit brațul puternic și cu miros de vanilie a lui Leon înconjurat în taliei mele, dar contrar așteptărilor, nu îmi plăcea acest lucru. Eram cu spatele la el, dar cu multă indulgență am reușit să mă întorc cu fața la el, lăsându-i brațul tot acolo – înfășurat în jurul taliei mele.

Îi simțeam respirația, de acum, pe obrajii mei. Mirosea tot a vanilie. Dacă până acum nu avusesem preferințe în ce privea înghețata sau orice altceva, știam că de acum aveam să ador vanilia. Nu știam dacă dezvoltam sentimente pentru tânărul din fața mea, nici nu știam ce este, dar simțeam un confort cu el pe care nu îl mai simțisem cu nimeni până atunci. Era o liniște nefirească, dar atât de dorită. Ca atunci când te afli într-un parc în care plâng zece copii, iar tu poți purta dopurile acele speciale pentru urechi și diminua nivelul sonor al acestora considerabil. M-am împins mai aproape de un Leon foarte obosit și mi-am așezat capul pe pieptul lui. Nu părea să îl deranjeze prezența mea, dar puteam să și pun pariu că nici nu îmi simțea prezența cu totul. Când mi-am mișcat capul pe pieptul lui, un geamăt a scăpat printre buzele lui. Ochii îi erau încă închiși, dar eu tot am verificat să văd dacă pățise ceva. Am

crezut că poate noua putere pe care o aveam îl rănise. Era nouă, nefolosită, neșlefuită, incontrollabilă!

Am vrut să îmi ridic ochii pentru a inspecta corpul lui mai bine, dar trupul lui s-a întors spre mine luându-mă în brațe cu atât de multă forță de parcă urma să dispar. Eram șocată pentru moment, chiar eram, dar am acceptat îmbrățișarea.

Era încă noapte, ceea ce însemna că ori dormisem doar câteva ore sau încă o zi. Când am verificat telefonul mobil pe care îl aruncasem pe noptieră, am observat că era stins. L-am aprins, mulțumindu-mi mintal pentru că dezactivasem tonul de întâmpinare, dar când o dată mult prea îndepărtată de cea pe care o știam eu mi-a atins corneea, am înțepenit. Trecuse o săptămână. Era sâmbătă, iar eu nu fusesem o săptămână întreagă la școală. Știu, eram nebună, dar tot nu îmi venea să cred. Mai erau, de fapt, încă câteva minute din acea sâmbătă pe care eu o ratasem, împreună cu alte cinci zile.

Deși mă simțeam în siguranță în brațele lui Leon, i-am dat ușor mâna la o parte și am pornit-o buimacă spre baie. Am umplut cada cu apă și am stat acolo, simțind căldura ei pe pielea mea, câteva minute bune. Eram amorțită, dezasamblată și asamblată la loc, dar nu îmi păsa căci oricum nu puteam să mă mișc pentru a-mi spăla părul sau măcar fața. Mi-am lăsat capul pe spate și o răceală ciudat de binevenită, mi-a întâmpinat corpul. Cred că am așipit, căci m-am trezit doar atunci când mâna cu miros de vanilie îmi spăla părul.

- Hei, te-ai trezit! M-a întâmpinat vocea *lui*.
- D-da, am răsuflet eu.
- Bine ai revenit! M-ai speriat de moarte, știi! Alisson, Margaret și Julian nici nu știau ce ar trebui să facă. Presupun că nu știi, dar ar trebui să le spui dacă ai de gând să stai aici. O să fie greu să treci neobservată de trei persoane cu care locuiești.
- Cum am putut să dorm atât? L-am întrerup eu.
- Pentru că începi să acumulezi Puterile? Mi-a răspuns el printr-o întrebare. Chiar nu știi nimic? Adică, mama ta, nu ți-a spus?
- Mama? Ce treabă are mama? Ea e normală, la fel și tata.

A rămas tăcut, digerând parcă informația pe care i-o oferisem. Dacă el se referise stric la mama, iar ea era normală, să fi însemnând asta că fusesem adoptată? Dar mama nu m-ar fi mințit niciodată. Aveam chiar și poze cu ea și tata și cu mine în pânțele ei. Fotografiile erau autentice, eram sigură de asta. Adică trebuiau să fie. De ce m-ar fi mințit atâta amar de vreme? De ce nu m-ar fi prevenit? Aș fi știut ce am de făcut.

De frică! Mi-a șoptit subconștientul meu.

Grozav, acum vorbesc și cu mine însămi. Dar dacă era adevărat?

Văzându-mi probabil concentrarea pe față Leon a murmurat un:

- Atunci o mătușă? Un unchi?

Unchiul meu. Unchiul Daniels! Dar el murise chiar atunci când m-am născut eu, era imposibil să fie vreo legătură.

- Unchiul Daniels? Am murmurat eu.

- Daniels Logan? A întrebat el.

- Mda, a murit. Știi, când m-am născut eu... nu l-am cunoscut.

Mâna lui s-a oprit din a-mi mai masa scalpul. Rămăsese pur și simplu acolo, fără să se miște, fără să respire, fără să spună nimic.

- Leon? Jared? Leon Jared? Am insistat eu.

Asta nu era de bine, nu? Adică, Daniels, din ce îmi spusese mama fusese un avocat de succes, mereu pe primele pagini ale revistelor de afaceri, bogat, nu avea copii și nici nu avea o soție. Nu înțelegeam ce era așa de special la el. Adică..

Dar atunci m-a pocnit! Genetica asta. Moștenisem o genă de la mama, dar ea fusese doar *purtătoare*, practic ea nu a moștenit-o, ci doar a transmis-o mai departe, dar după înfățișarea lui Leon, unchiul Daniels era un *archild*! Ne-am transformat amândoi în două stane de piatră – eu și Leon, privindu-ne în ochi și nescotând nici un cuvânt! Asta era de rău! De foarte, foarte rău!

Unchiul nu murise din cauza unui accident de mașină, nu.. probabil murise din aceeași cauză din care voi muri și eu: supraîncărcare cu Putere! Dar el murise la treizeci și șapte de ani, să fi însemnat asta că transformarea mea începuse mai devreme decât la el? Cât avea să dureze? Cât mai aveam de trăit?

O durere de cap mi-a acaparat din nou materia cenușie de care dispuneam. Înțelegeam, adică – cel puțin speram că o fac – dar tot nu îmi venea să cred.

- Leon, cine a fost Daniels Logan? Am reușit eu să îngân, dar Leon și-a fluturat mâna în semn că nu acum și a continuat să îmi maseze scalpul până când credeam că aveam să adorm din nou. M-a ajutat să îmi limpezesc părul și aproape că l-aș fi invitat să continue spălătul și pe restul corpului dacă nu ar fi fost rațiunea mea acolo.

Când am terminat de spălat am ieșit în dormitor, dar Leon îmi lăsase un bilet în care scria:

Ell,

Când termini te aștept în bucătărie.

~ L

Dacă asta era ideea lui de invitație, atunci îmi plăcea cum gândește. Am împăturit bilețelul și l-am ascuns sub pernă, îmi plăcea caligrafia lui. Părea veche, de parcă nu o mai văzusem până atunci de câteva secole, dar îmi plăcea, îmi amintea de istorie – una din preferințele mele.

Mi-am aprins laptop-ul mai întâi, verificând mail-urile și accesând serverul celor de la F.B.I., dar apoi mi-am amintit că nu făcusem nici o scanare grafică a simbolului. Am redesenat simbolul rapid pe o bucată de foaie și am îndesat totul în buzunarul noii perechi de blugi pe care o îmbrăcasem. Am îmbrăcat rapid un maieu crem și mi-am luat în picioare papucii de casă pe care mi făcuse cadou mama.

Când am coborât, Leon era în bucătărie împreună cu Margaret. Atunci când am intrat aceasta și-a cerut scuze și a plecat.

- Bună dimineața, m-a întâmpinat Leon.

- Hei, am răspuns eu.

Nu citisem niciodată un roman intitulat „cum să răspunzi *tipului cu gust de vanilie* după ce a avut grijă de tine o săptămână”. Poate ar fi trebuit să mă apuc eu să scriu. Dar aș fi ratat totul cu o grație desăvârșită: nici eu nu știam cum să încep, practic eram lipsită de idei.

- Așadar... Daniels.. a fost un *archild*? Am izbucnit eu.

- Da. Daniels Logan a fost și va fi o legendă în lumea *noastră*.

Felul cum pusesese accentul pe *lumea noastră* mi-a făcut pielea ca de găină. Tot nu știam ce e el și tot nu știam ce voi deveni eu.

- A pășit în supranatural la vârsta de cinci ani. Putea să rezolve o ecuație de gradul n atât de repede încât ar fi dat clasă întregii catedre de matematică. A fost un copil minune din punctul de vedere al multor așa-ziși savanți. Însă când Puterea lui a început să se materializeze a dispărut din atenția populației. Nu vroia să „strice” echilibrul așa cum susținea el. Totuși a continuat să învețe, să lupte pentru drepturile unor creaturi ca el. Deși este ciudat, niciodată nu s-a lăsat. Era singurul archild în viață. Sunteți o specie foarte rară. Adică, nimeni nu a mai văzut un archild de la Daniels, dar înainte de Daniels nu a mai existat altul, poate doar cu câteva milioane de ani.

OK. Rămăsesem: POFTIIIIIIIIIIIM???

- Cum să îți explic, archild a fost menționat prima dată în urmă cu foarte multe milioane de ani în urmă, de prima civilizație care și-a dus existența pe acest Pământ. Scrierile spuneau că erau ajutătorii lui Dumnezeu, având grijă de Creația Sa și de Echilibru. Dar de atunci nu au mai fost întâlniți. Poate pentru că – așa cum credeau oamenii de dinaintea noastră – ne făcuserăm datoria față de Dumnezeu: crescusem după așteptările Lui și astfel nu mai era nevoie de archildren pentru a îi păzi. Cu toate astea, Daniels, a demonstrat că era un

fals. Archildren fuseseră exterminați de Lucifer atunci când acesta căzuse pe Pământ. Îi omorâse drept răzbunare pe Tatăl Său. Echilibrul a fost zdruncinat de atunci, dar Lucifer i-a blestemat pe aceștia: să poată apărea decât atunci când Pământul va fi pe cale să întâlnească și să cunoască Armagedon-ul. Nu știu dacă știi ce este..

- Locul unde se va termina Apocalipsa. Am sărit eu dintr-o dată.

- Da, exact. Nici nu mă mir că știi asta. Când Daniels a realizat ce era a fost înspăimântat, dar numai după ce a reușit să mai traducă din scrieri și-a dat seama că de fapt el era *Aducătorul*, cel care trebuia să sufere pentru ca un *archild* pur să se nască. Iar acel *archild pur* ești tu. Sângele tău, după această săptămână s-a schimbat. Nu mai ai sânge uman în tine, ci însuși Sângele Lui.

Am închis ochii. Adică eu eram ce? Un stigmat? Purtam sângele lui Dumnezeu în mine? Ce mama dracului se întâmplase cât dormisem eu? Poate că încă mai visam și toate astea erau doar niște scene jalnice jucate de subconștientul meu pentru a îmi mai alina curiozitatea. Mi-am strâns degetele în pumni și eram gata să lovesc masa din stejar pe care mă proptisem când Leon mi-a apucat-o de nicăieri.

- Ești încă tânără. Nu mă aștept să înțelegi tot. Nici măcar eu nu pot să îți spun cu exactitate care este rolul tău, ce urmează să se întâmple sau ce urmează să devină viitorul tău. Dar în calitate de *Vindecător*, îți interzic să mai reacționezi în funcție de sentimente! Trebuie să înveți să reacționezi pentru beneficiul celorlalți.

- Pe dracu! Toată viața mea am știut că sunt un archild doar pentru că Daniels s-a sinchisit să spună decât atât atunci când a murit, dar fără vreun număr de la vreo casuță de valori sau de la vreun seif. Am trăit practic ca o oarbă, ghidându-mă mai mult după ceea ce spuneau alții decât despre ceea ce trebuia să fac cu adevărat: să descopăr ceea ce sunt și să văd care e faza, de ce nu sunt normală! Nu numai că am visat de nenumărate ori că aflu ceea ce reprezint, dar ghici ce?, nu s-a întâmplat niciodată!

Radium nervi, iar Leon îi simțea deși nu știam cum reușește. Așadar el era *Vindecător*, orice ar fi însemnat asta, dar eu tot nu eram satisfăcută! Poate că până la urmă aveam să mor pentru oamenii aștia pe care îi detestam atât de mult. Îi uram pentru că trăiau într-o rutină

din care nu puteau ieși: trezește-te, consumă, produce, dormi. Și totul se repeta la nesfârșit. Erau mai orbi decât un orb normal, erau mai orbi chiar și decât mine.

M-am răsucit pe călcâie și am evadat în lumina galbenă pe care o emana frigiderul. Răceala lui nu mă calma deloc, dar îmi era foame, așa că am înșfăcat prima farfurie pe care am văzut-o și am început să ronțai, ceea ce cred că era vreo friptură de ceva zile.

Am expirat de câteva ori și apoi m-am întors spre Leon. Mă calmam. Sau cel puțin asta îmi plăcea să cred că fac.

- OK. Sunt calmă. Ce-i un *Vindecător*?

Capitolul IV

Stăteam pur și simplu sprijinită de masa din bucătărie, simțind cum fiecare mușchi îmi zvâcnea, de parcă urmam să mă schimb în cea mai oribilă creatură întâlnită vreodată. Aproape că puteam să simt cum respirația mi se accelera doar pentru că urmam să aud ceva de care habar nu avusesem. Aveam un fel de atac de panică, dacă puteai numi asta panică. Nu îmi era frică, din contră eram nerăbdătoare să aud. Era ceva nou, așa că subconștientul meu abia aștepta să audă ce mai e nou.

- Un *Vindecător*, a început Leon, este o persoană care nu moare niciodată o dată ce își atinge maturitatea. De cele mai multe ori *Vindecătorii* ating apogeul doar când ajung deja mult prea bătrâni, așa că viața lor este scurtată dramatic. Nu murim, dar simțim grijile vieții la fel cum le simte toată lumea. Dacă suntem omorâți pe cale umană..

- Cale umană? Am întrebat eu ridicând o sprânceană.

- Mda, ca atunci când m-ar putea împușca cineva. Nu o să mor, ci doar o să intru într-o stare de regenerare a trupului care poate dura.. ei bine, variază. Ultima dată a durat trei săptămâni, dar asta și pentru că nu mai aveam piele pe nici un singur centimetru din corp.

Nu vroiam să îmi imaginez ce însemna asta. Fusese ars de viu? Singurele locuri când oamenii erau arși de vii fuseseră atunci când... M-am oprit.

- Câți ani ai?

- Destul de puțini în comparație cu bunica mea, mi-a răspuns el sub formă de glumă. Probabil fața mea m-a trădat, căci apoi a continuat repede: aa, cam vreo opt sute de ani?

Ce? A? Nu.. Adică.. Pentru numele lui..

OK. Eram stupefiată. Cum adică să ai opt sute de ani? Era măcar posibil așa ceva din punct de vedere uman? Nu, normal că nu, dar cine spunea că noi am fi umani, cine spunea că la noi se aplică aceleași reguli ca în cazul celorlalți *muritori*.

Mi-am masat tâmpilele și am așteptat, oarecum, să pufnească în răs și să mă întrebe dacă eu mai gândesc sau chestia aia de deasupra umerilor e doar ornamentală. Capul meu nu procesa această informație, dar materia cenușie s-a lăsat învinsă de adevăr. Era adevărat, nu puteam să contest asta, nu puteam să verific asta și nici nu puteam să mă cred mai deșteaptă. Adică el chiar avea opt sute de ani! Fir-ar ea de matematică.

- Știu că probabil ești speriată, dar...

Speriată? Serios? Nu, eram contrariată. Era fascinant. Câtă istorie se prelingea prin venele lui, câtă cunoaștere, cât mister, lucruri la care nu aș fi putut să aflu niciodată răspunsul. Eram *fascinată!*

Era normal să reacționezi așa? Majoritatea și-ar fi luat picioarele la spinare și ar fi plecat spre cel mai apropiat loc cu puțință: o casă de nebuni! Eu? Nu, eu stăteam și admiram. Ce? Pe el! Opt sute de ani și arăta ca orice alt om normal. Opt sute de ani și nici un rid nu își făcea simțită prezența pe chipul lui. Opt sute de ani de cunoaștere!

- Glumești? *Sunt pur și simplu fascinată de tine...*

Apoi mi-am dat seama de gafă. Dar era prea târziu, el deja zâmbea.

- N-am vrut să sune așa, adică știi și tu.. am început eu..

La naiba cu tot. Am început și eu să râd. Mi-am lăsat capul pe spate și am început să râd haotic. Un râs pe care nu îl mai experimentasem până atunci. Pentru prima dată nu mai puneam logica înainte, pentru prima dată rațiunea mea își lua o mică vacanță.

- Bun, revenind, a început el după ce ne-am mai potolit, Vindecătorii sunt cei care au grijă de oameni. Îi protejează, fac *minuni* pentru ei. Îi ajută într-un fel sau altul. Dar de cele mai multe ori nu răspundem decât dorințelor care chiar au un cuvânt de spus în istoria acestui Univers. De obicei suntem aici pentru cei ca *voi*.

- Ca noi?

- Da, Archildren, Vârcolaci, Vampiri, Vrăjitoare, Mediumi, Conectori, Arriene, Zombi..

- OK. Prea multă informație deja. Continuă despre tine, apoi putem să vorbim și despre.. restul?

- Da, sigur! Așadar, noi avem grijă de voi. Lumina noastră – un fel de câmp astral care se proiectează în jurul nostru – poate să vă vindece mai repede decât ați face-o în mod normal. Deși supranaturalul este ascuns de oameni, ei bine, voi sunteți cei care păstrați Echilibrul într-un fel sau altul. Au fost foarte multe bătălii în decursul anilor, bătălii care s-au terminat nu întotdeauna cu o victorie pentru Forțele Binelui. Dar noi am fost acolo, având grijă de cei care știau ce înseamnă Destin și Lupta pentru supraviețuire. Am reușit să avem și noi destul de multe pierderi. Vindecătorii nu pot procrea. Suntem născuți, fără gene sau alte chestii de genul, pur și simplu ne naștem cu acea scânteie în noi.

Am încuviințat din cap și am făcut semn cu mâna să continue.

- În principiu asta suntem. A terminat el.

- Ce puteri aveți? Adică atunci când m-ai abordat în parcarea școlii..

- Scuze pentru atunci! M-a întrerupt el.

- Nu-i nimic. Revenind, atunci când m-ai abordat am încercat să îți simt urma, să mă iau după tine, dar nici măcar cu mirosul meu foarte fin nu am reușit să văd în ce direcție ai luat-o.

- Ei bine, nici nu aveai cum. Pur și simplu am făcut un salt în timp, mai mult sau mai puțin.

- Salt în timp? A?

- Pur și simplu spun vorbele care îmi deschid portalurile și apoi intru în ele și sunt catapultat, poți spune, acolo unde vreau să fiu.

- Nu ai văzut cumva de prea multe ori *Juniper*? Am întrebat eu suspicioasă.

- Nu, nu chiar, dar e puțin cam la fel. Doar că ei bine eu nu pot doar să îmi imaginez locația și să *sar*. Eu doar spun cuvintele, portalul se deschide, intru, ies acolo unde vreau. E mai complicat decât într-un film cu audiență pentru copii.

Presupun. Dar tot suna puțin ciudat. Oricum era mai bine decât să aud că vampirii sclipesc în lumina soarelui. Stai, încă nu știam asta sigur!

- Vampirii sclipesc? Am bufnit eu.

- POftim? Nu! Doamne, dacă te-ar auzi! Ei au fost cei mai revoltați de idee, aproape că vroiau să aibă puțin de-a face cu autoarea, dar s-au cumișit când au văzut că are un Vindecător personal. Să explic: nu e conștientă de el, dar el o veghează și are grijă să îi *influențeze* puțin ideile ca să nu se apropie prea mult de adevăr. Majoritatea celor care scriu despre lumea supranaturalului au unul, doar că nu știi că e acolo. Ar fi oribil dacă oamenii ar ști de noi, am începe un război fără doar și poate.

- Așadar, puteți să și apărați? De ce se feresc supranaturalii de voi?

- E simplu! Noi i-am apărat pe ei, iar acum ne sunt îndatorați. Puterile noastre sunt mai mari decât ale lor, dar avem și un secret.

- Presupun că nu pot să îl știu, am bombănit eu.

- Presupui bine, dar..

Atunci pur și simplu a dispărut, dar i-am simțit prezența imediat lângă urechea mea.

- Probabil tu îl poți știi. A murmurat el și m-a strâns în brațe. Puterile noastre sunt sacre, nu le putem folosi decât dacă un supranatural ne lasă să îl folosim drept stabilizator. Dar nu am văzut niciodată o astfel de uniune. Supranaturalii sunt speriați de noi pentru că noi suntem cei care aducem Pacea, dar o și aplicăm. Moartea pentru noi nu reprezintă un obstacol, așa că nu ne este frică de ea, avem câțiva pași înaintea tuturor. Și îmi cer scuze! Pentru felul cum te-am abordat la școală, pentru că te-am sărutat și pentru că te-am ținut în brațe cât am dormit. Dar nu am vrut decât să te protejez. Sunt sigur că Daniels a avut grijă să nu te menționeze nimănui, altfel nu înțeleg cum de nu ai fost descoperită până acum. Ființa ta reprezintă atât de multe! Înseamnă că trebuie să ne pregătim de o bătălie mai mare decât ne-am așteptat. Oracolele au prezis venirea ta, dar nu și când se va întâmpla asta, au mai prezis și faptul că nu vei fi singură, așa că draga mea Ellea, sunt pregătit să îți fiu un slujitor perfect. Te rog fă-mă util și acceptă-mă în inima și sufletul tău. Jur să te protejez și să am grijă de tine!

Ce naiba! Se așezase în fața mea. Pe un genunchi își sprijinea greutatea corpului, iar pe celălalt mâna. Lăsase capul în jos și aștepta parcă. Aștepta ce?

- Aa, te accept? Te numesc Chevalier, Leon! *Mon Chevalier! Chevalier de la puissance!*

Capitolul V

Nu știam cum de îmi venise ideea, nici nu știam cum mama naibii reușisem să îi dau lui Leon un răspuns. Eram șocată. Șocată de faptul că acceptasem propunerea lui Leon, șocată că știusem automat cum să reacționez și șocată că totul se învârtea mai repede decât prezisesem.

Plecasem din bucătărie imediat cum spusese cuvintele deși trupul meu mă îndemna să fac altceva. Nu știam ce însemna să ai un Chevalier pentru numele lui Dumnezeu!

---

¹ *Chevalier de la puissance (din fr.) = Cavalerul Puterii*

Leon mă urmărise în camera mea. Era duminică, iar eu nu puteam doar să stau în camera mea și să fac nimic. Mi-am dat bluza jos și apoi am început să îmi desfac blugii.

- Ell! Ai înnebunit! Îmbracă-te! A început să zbiere Leon.

Ă? De ce? Vroiam să mă schimb!

- Și cum mă schimb? Îmbrăcând alte haine peste cele pe care le am deja? Am întrebat eu sarcastică, dar el tot mi-a răspuns.

- Dar sunt aici!

- Doamne, Leon! Ai peste opt sute de ani, nu îmi spune că nu ai mai analizat până acum trupul unei fete. E anatomie ce mama dracului. Am continuat eu nevenindu-mi să cred. Era Vindecător nu tipul de la colțul străzii.

- Știu, dar..

Dar n-am apucat să mai aud ce urma pentru că pur și simplu s-a evaporat. Grozav! Absolut grozav! Ce făcusem să merit așa ceva? Nu vroiam decât să mă schimb, nu mă dezbrăcam pentru că vroiam sex cu el! Am aruncat blugii de pe mine și mi-am luat pantalonii din piele neagră de la mama – foarte mulați – apoi tricoul meu cu „Hello Kitty” variantă neagră și geaca de piele. Mi-am dat drumul la păr și mi l-am aranjat cât de cât. Am coborât spre bucătărie de unde am mai luat un biscuit și am plecat spre garaj.

Aflasem atât de multe în cele câteva ore?, de când mă trezisem încât nu mai vroiam decât să mă eliberez și cum puteam să fac asta dacă nu luându-mi motorul la o plimbare? Am încălțat repede bocancii speciali pentru *Lover*.

Era tot acolo, la fel de superb ca întotdeauna. Roșul acela aprins făcându-mi inima să pulseze de două ori mai repede. L-am mângâiat contemplativ pe bord și apoi m-am urcat pe el fără ezitări. Era iubirea mea încă de când avusesem posibilitatea să îl conduc. *Lover*, fusese acolo pentru mine ori de câte ori avusesem nevoie de el, era special, perfect.. era motorul meu care mă costase o avere.

Am așteptat nerăbdătoare, la fel ca și *Lover* care era turat aproape la maxim, până când afurisita aia de ușă de la garaj s-a sinchisit să se deschidă. Când am pornit nu am mai

avut alte obstacole. Pur și simplu i-am dat drumul. Nu conta viteza, tata se făcuse destul de clar când vorbise cu toată lumea să mă lase în pace. Știam că îl costase o avere și asta, dar mie îmi convenea. Atenția pe care nu o vroiam nu era o atenție pe care o apreciam.

Am turat motorul și mai mult ascultând totul în jurul meu – dacă puteai numi ascultat vâjâitul pe care îl făceam sau simplul fapt că nici o imagine nu mai era o imagine atunci când treceam pe lângă ea.

Am luat o curbă destul de periculoasă, lăsându-mă spre dreapta mai mult decât ar fi trebuit. Aproape că am simțit cum ating asfaltul cu vârful bocancului, dar am reușit să redresez totul în ultimul minut. Părul meu era doar o umbră care se ținea de capul meu, iar ochelarii de soare aproape că mi se cimentaseră în piele, dar nu îmi păsa. Senzația, aerul pe care abia dacă îl mai puteam respira, erau fenomenale. Am reușit să fac un „circuit” (până la ieșirea din oraș și înapoi) în timp record. Am parcat motorul în fața casei și m-am îndreptat spre garaj. Mi-am luat câteva unelte și pătura preferată de lucru și m-am instalat sub *Lover*. Am verificat uleiul și tot ce mai trebuia. Mi-am notat să fac o vizită la atelier pentru a lua câțiva segmenti și o nouă curea pe care să o instalez cât mai curând.

Învățasem câte ceva despre motoare de la cei la care îmi duceam de obicei motocicletă. Nu pot să zic că am învățat când de fapt eu doar priveam, iar numele pieselor, mișcările mi se întipăreau în creier. A doua oară când l-am dus pe *Lover* la control i-am spus chiar eu mecanicului ce era în neregulă și cum ar trebui procedat. Nu îi venea să creadă că eu chiar aveam habar despre ce vorbesc. M-a lăsat chiar să îl și ajut. A fost ceva interesant. După aceea nu am mai fost la el, m-am ocupat singură de el. Puteam să fac asta.

Am auzit-o pe Margaret în bucătărie pregătindu-mi ceva de mâncare. Am terminat de pus la loc și ultima bujie – îmi plăcea să le verific și să știu că totul este în regulă – după care mi-am luat trusa cu unelte, pătura și pe *Lover* înapoi în garaj. Mi-am pus cheile pe măsura din sufragerie și am pornit-o spre bucătărie.

- Bună dimineța, domnișoară! A exclamat Margaret.
- Bună, Margaret. A, hei, crezi că ați putea să vă strângeți toți trei în bucătărie: tu, Julian și Alisson în următoarele cinci minute? Aș vrea să vorbesc cu voi toți.
- Desigur, domnișoară. Imediat!

Și a plecat. M-am folosit de timp pentru a le așeza și lor câte un tacâm la masă și punând mâncarea în mijlocul mesei. Am pus și pâine pe masă și i-am așteptat. În cinci minute exact erau cu toții înapoi. I-am întâmpinat cu un zâmbet și le-am făcut semn spre scaune. S-au așezat ezitanți și m-am așteptat și pe mine să mă așez. Îmi lăsaseră locul din capul mesei. L-am acceptat.

- Bun. Vă mulțumesc că ați venit! Nu aș vrea să stau și să lălăiesc totul când evident nu este cazul. Îmi pare rău că a trebuit să vedeți tot ceea ce s-a întâmplat săptămâna aceasta. Știu că ați fost speriați și mai știu și că probabil aveți multe întrebări.

Nu au spus nimic doar au dat din cap. Toți trei de-o dată. Asta era chiar ciudat.

- Nu vă cert, am spus eu râzând. Fețele lor s-au mai luminat puțin după care au început și ei să zâmbească. OK, să vă explic. Eu, nu sunt om, așa cum probabil vă dați seama deja. Dar nu sunt nici un monstru. Sunt doar mai *specială*. Nu aș putea să vă spun cât de specială sau ce fel de special sunt, ci doar că și eu – ca și voi – de abia am aflat. Și mie îmi este greu să am de-a face cu mine așa că îmi imaginez cum vă este vouă. Nu o să vă fac nici un rău și nici nu o să vă rog să faceți lucruri pentru mine pe care nu le-ați face în mod normal. Dar nu vreau nici să vă fie frică!

Am continuat eu. Tocmai vroiam să le spun că pot pleca oricând doresc, dar o Margaret în lacrimi m-a oprit.

- O să muriți, domnișoară? A întrebat ea cu o voce tremurândă.

Adevărat. Aveam să mor? Acum? Mai târziu? Poate peste cinci minute? Nu știam cum să îi răspund.

- Posibil. Da. Curând.

Un alt val de lacrimi a dat buzna pe fața ei. Nu știam cum ar trebui să reacționez la asta. Nu mai văzusem pe nimeni plângând pentru mine darămite pe cineva care mă cunoștea de cât? Câteva luni? Mama fusese singura care mai plângea din când în când, dar o alinam repede spunându-i că totul va fi bine. Nu e chiar atât de rău că sunt specială.

- Îmi pare rău, dar este adevărat. Sper ca lucrurile să devină mai bune cât de curând. Până atunci eu vreau să vă mulțumesc că sunteți alături de mine. Au încuviințat din nou cu toții din cap. Cât despre Leon, el este binevenit aici ori de câte ori dorește, la orice oră. Îl puteți trimite în camera mea chiar dacă eu nu sunt aici pentru a vă da acordul.

- Bineînțeles, domnișoară. Mi-a răspuns Alisson.

Le-am făcut semn să înceapă să mănânce. A fost cea mai interesantă masă pe care o avusese până atunci. Am glumit, am râs și chiar am desfăcut o sticlă de vin. M-au privit suspicioși, dar le-am spus că e casa mea. Am râs din nou. Ne-am mutat în sufragerie mai târziu și am început să comentăm ce era la Tv. Asta până când Julian a găsit un maraton de la Camera Ascunsă. Am stat acolo toată ziua, tolăniți pe canapea și pe fotolii, mâncând alune și bând vin sau bere. Am râs până când am avut impresia că o să îmi iasă ochii de la atâta efort sau obraji să îmi crape de la cât de mult îi contractasem din cauza râsului. A fost o duminică interesantă. Chiar mi-a părut rău că nu făcusem asta mai devreme. Pierdusem atâta amar de vreme stând singură, dar până la urmă a fost bine.

La opt m-am scuzat și am ieșit pe veranda din spatele casei. Era plăcut. Aerul tare, dar binevoitor al lui Martie îmi făcea bine. Era plăcut. Am adormit. Dar m-am trezit când Leon mă căra spre camera mea. M-am așezat mai bine în brațele lui. Aroma de vanilie învăluindu-mă. Am primit-o fericită.

Capitolul VI

M-am trezit pe la cinci a doua zi. Era o dimineată superbă și știam că mai era puțin până să prind razele unui soare de Martie abia trezit la viață. Purtam încă hainele pe care le avusesem pe mine și când îl „lucrasem” puțin pe Lover.

Le-am aruncat repede după mine și m-am instalat sub duș. Apa caldă era o binecuvântare, chiar mă relax, deși nu îmi dădusem seama că fusesem încordată până atunci. Când am ieșit am sunat-o pe mama. Știam că era trează, tot timpul se trezea mai devreme pentru a verifica ultimele contracte sau așa ceva.

- Hei, scumpo, m-a întâmpinat vocea caldă a mamei. Ce mai faci? Ți e bine?

- Da mamă, sunt bine. Am răspuns eu sec.
- Probleme?
- Nu, nu chiar. Doar că.. este vorba de Leon.
- Leon? Scumpo, te protejezi da? Știi că nu e bine..
- Mamă! Doamne, am optsprezece ani! Știu și eu ce e bine și ce e rău, am comentat eu.

M-a lăsat să îi explic. I-am spus totul. Trebuia să știe. Când am terminat aproape că îmi venea să dau cu lucrurile prin casă. Tremuram de nervi. Nervi pentru că nu înțelegeam tot ceea ce se întâmpla, iar asta era o lovitură sub centură mai mare decât orice altceva.

- Draga mea, nu pot să îți spun că înțeleg prin ce treci – pentru că nu o fac – dar pot să îți spun că te iubesc și dacă ai nevoie de mine pentru ceva atunci eu voi fi aici.

Nu puteam să nu remarc durerea din vocea ei. Știa și ea că o să mă piardă. Dar concepția ei era: mai bine mai târziu decât mai devreme. Cel puțin în legătură cu asta. Am îmbrățișat-o mintal. Știa că nu suport chestiile de genul: voi face orice pentru tine, pentru că nu eram de acord. Nu era povara ei, nu ea trebuia să o care, ci eu.

- Și eu te iubesc, mamă! Și știu cât de greu îți este, îmi pare sincer foarte rău că a trebuit să fie așa..

- Să nu te mai aud niciodată vorbind așa, Ellea Castle! Mă auzi? Niciodată!
- Da să trăiți!

Am început să râdem. Era chiar fascinantă. Mereu acolo, mereu aici, mereu peste tot. Ea era ființa la care țineam cel mai mult, incluzându-l și pe tata bineînțeles!

- Așadar, cum este acest Leon? M-a întrebat ea pe tonul ei „seducător”.
- Chiar nu avem această conversație la telefon! Am replicat eu.
- OK, OK. Nu poți spune că nu am încercat, nu?

Puteam să văd cum își ridică sprânceana. Tipic mama!

Am mai dat o rundă de răs, apoi am mai vorbit puțin după care i-am spus că e timpul să mă pregătesc de școală. Am închis încă râzând. Ea de Leon pentru că mirosea și avea gustul de vanilie, eu de ea pentru că dădea de înțeles că ar vrea ca și tata să aibe gust de vanilie. Mama.. ei bine, mama fusese mereu acolo. Vocea ei mă calma, atingerea ei mă calma, totul la ea mă calma. Îți transmitea bună dispoziție și dacă nu te prindeai atunci îți dădea veselie pe pâine.

Luni. Altă zi magnifică de luni. Mi-am luat camioneta spre școală. Sau cel puțin asta vroiam să fac, numai că afurisita s-a stricat. Nu aveam timp să văd ce e în neregulă cu ea, așa că am ales să îmi conduc BMW-ul astăzi. Nu avea să observe nimeni.

Când am parcat mașina mi-am șoptit mie însămi:

- Ce spunei? Doamne Ell, normal că lumea o să observe. Nu mai e *micuțul Charley*, e o afurisită de mașină super scumpă!

Mi-am luat cheile și am încuiat repede mașina. Aproape că alergam spre clasa doamnei Reynolds. Când am intrat toate privirile se opriseră asupra mea. Nu înțelegeam de ce. Adică ok, aduc și eu o mașină drăguță la școală și primesc ce? O mare de copii privindu-mă suspicios. N-am omorât pe nimeni pentru ea, știți, tata mi le cumpără pentru că are impresia că eu am timp să le conduc pe toate. Am și un Ferrari. De parcă asta ar ajuta. Mi-am lăsat privirea în jos și atunci am observat. Celălalt al doilea lucru pe care nu îl mai făcusem niciodată. Mă îmbrăcasem total diferit față de cum o făceam de obicei pentru școală.

Purtam o pereche de blugi negri strâmți – Doamne ce-o fi fost în capul meu – și un tricou verde șters. Dar nu numai asta! Aveam un hanorac și o pereche de pantofi cu toc! Fiar să fie de chestie! Ce naiba se întâmpla cu mine? Am dat să îmi trec mâna prin părul meu prins – de obicei – în coadă și am dat peste părul meu drept lăsat pe spate! Asta era chiar *fabulos!*

Aproape că m-aș fi întors să plec de la oră, să fug până acasă și să mă schimb, dar nuuuu, Michelle avusese grijă să îmi blocheze dulapul din greșeală cu umărul ei, iar eu nu vroiam să o deranjez pentru că nu îmi stătea în fire, iar acum ajunseseam cu doar cinci secunde înaintea doamnei Reynolds!

Când a intrat în clasă m-a privit de sus până jos și apoi mi-a făcut semn să iau loc. Așa am făcut. Era prea târziu pentru a mai face ceva. Am așteptat să înceapă ora. Ne adusesese testele și eu luasem nota maximă. Orele treceau parcă în reluare. Cantina crease parcă un fan-club intitulat „ai fost plecată o săptămână și acum te întorci total schimbată”. Fetele mă priveau de parcă m-ar fi omorât, iar băieții pur și simplu nu își mai dezlipeau ochii după mine, ceea ce era dezgustător. Îți puteai da seama imediat ce gândeau.

Eram cât pe ce să arunc cu mâncarea și să plec spre casă, dar l-am zărit pe Leon. Mi-a făcut semn cu mâna și a venit spre mine.

- Ce naiba cauți aici? Am îngânat eu. A, și mersi pentru aseară. Eram ruptă.
- Și eu mă bucur să te văd și cu plăcere, a comentat el.

Mda, nu era chiar cea mai bună formă a mea de salut. Am dat din cap.

- Am venit pentru a-ți aduce astea.

Și a făcut semn spre o cutie învelită bine într-un prosop. Când a deschis-o mirosul de vanilie îmi invadase nasul mai mult decât o făcea propriul lui trup. Erau gogoși cu vanilie.

- Mersi! Dar nu trebuia!
- Oh, știi cum e mâncarea de la cantină. E groaznică. Nici nu știi cum poți să mănânci așa ceva.
- Poate pentru că eu mănânc aproape orice? Știi, am un apetit îngrozitor!
- Serios? Nu am observat, mi-a răspuns el, dându-și ochii peste cap în același timp.
- Da, serios. I-am răspuns eu și am scos limba la el.

Copilăresc, dar cine se credea?

Am devorat gogoșile și i-am făcut semn să ia și el una deși îmi venea cu greu să mă despart de vreuna din ele. Toate arătau la fel de bine.

- Le-am făcut pentru tine. Eu mai am. Sunt pe bancheta din spate. Le duc la bibliotecă după aceea.

- Bibliotecă? Ca în „bibliotecă”? Am întrebat eu surprinsă.

- Da, ca în „bibliotecă”! Sunt bibliotecar. Poate ar trebui să treci pe acolo după ore. Sunt sigur că o să îți placă!

- Și încă cât! Ador cărțile. Sigur, dă-mi adresa!

Și-a scos telefonul, a tastat ceva pe el după care și l-a îndesat înapoi în blugii lui de un albastru închis. Apoi mi-am simțit propriul meu telefon vibrând.

L-am scos din blugi și am privit ecranul nedumerită. Îmi trimisese mesaj. Era adresa de la bibliotecă, dar tocmai când vroiam să îl întreb de unde are numărul meu și cum își băgase el numărul la mine în agendă, mi-a luat-o înainte:

- Ai dormit mult. Mă plictiseam. Mi-a răspuns el.

Oh, minunat!

După ce am terminat de mâncat m-a condus spre următoarea mea oră.

- Mersi mult! Ne vedem mai încolo, presupun. Dar o să trec mai întâi pe acasă să mă schimb. Am murmurat eu.

- De ce? Arăți minunat! Dar e alegerea ta. Și a plecat, dar nu înainte să îmi sărute obrazul drept.

Restul orelor au fost OK. Eu doar dădeam din cap și profesorii continuau să turuie. Știam deja toate lucrurile astea, știam chiar mai multe. Dar era interesant într-un fel sau altul.

Orele se terminaseră și mă îndreptam spre mașina mea când mi-am auzit numele de undeva din spate. Era Michelle.

- Ellea! Hei, stai puțin! Striga ea.

Ce vroia?

- Da? Am răspuns eu.

- Hei, îmi pare rău pentru azi de dimineață. Nu am vrut să te blochez, dar mă lăsasem dusă de val. Îți povesteam Irennei despre ce-am făcut în weekend.

Nu era cea mai bună scuză, dar merita o îmbrățișare pentru efort.

- Stai liniștită! N-a fost mare lucru!

- OK, doar vroiam să știi. Îmi plac pantofii tăi, apropo!

Tipic fetelor, dar o înțelegeam. Dacă era ceva ce iubeam extraordinar de mult atunci aceia erau pantofii.

- Mie îmi spui! I-am luat acum ceva timp, dar nu i-am purtat niciodată. Îmi place să – îi colecționez, într-un fel sau altul.

- Știi cum e! Mama mereu îmi dă cu ei în cap, spune că n-am ce face cu ei, că toți sunt pantofi!

- Are dreptate mama ta, dar ea nu știe despre pasiunea noastră sadică de a-i vedea pe toți strânși în dulapul nostru, lustruiți și gata să fie purtați.

- Exact! Uau, ești chiar de treabă. Nu te-am văzut vorbind prea mult, dar știam eu că ești de treabă.

OK.. Ciudat!

N-am avut timp să spun nimic căci m-a prins într-o îmbrățișare de urs. Era mică dacă era și foarte puternică. Am îmbrățișat-o și eu la rândul meu, asta după ce îmi revenisem din șoc. Ne-am spus la revedere și am pornit mașina spre casă.

Chiar înainte să cobor mi-am îndesat mâinile în buzunare pentru a pune cheile acolo, dar în hanorac aveam un bilețel. Nu era scrisul meu elegant pe el, ci mai degrabă al unei puștoaice care ori nu avea timp să scrie ori chiulise la orele de caligrafie. Am citit rândurile, fiecare din ele făcându-mi respirația să se accelereze și mai mult.

„Dragă Ell,

Sunt Mich, după cum probabil ți-ai dat seama. Știi, ar trebui să faci ceva în legătură cu aura ta, mă dezorientează. Nu mă pot concentra, iar asta îmi va afecta până la urmă Echilibrul. Știi că ești specială. Nu știi ce ești, dar aura ta mă dă rămă psihic.

Nu puteam să îți spun asta într-o conversație față în față, ne-ar fi auzit cineva și nu aș fi vrut să risc să fiu auzită. Eu sunt o vrăjitoare. Îmi poți spune ce ești tu? Poate te pot ajuta?

Cu drag,

Mich

P.S. Nu fi îngrozită! Nu voi spune la nimeni! Ne vedem mâine la școală!”

Să nu fiu îngrozită? Eram terifiată! Toată lumea din orașul aceasta era supranatural? Pe viața mea că tremuram din toate încheieturile!

Capitolul VII

Serios? Unde am nimerit? Nu îmi venea să cred că din toate orașele unde puteam să îmi aleg un loc unde să stau eu am ales Clarksville! Unde toată lumea mă îmbrățează și îmi spune că el e nu știi ce fel de specie de supranatural? Ce naiba?

M-am adunat până la urmă și am urcat în camera mea. M-am schimbat la foc automat, luând pe mine un tricou albastru închis, o pereche de blugi negri și hanoracul, după care mi-am ales pantofii negri cu toc relativ mic și am plecat spre garaj. În toată graba mea uitasem să opresc și să îmi iau ceva de mâncare așa că am oprit la bătrânul Mac și am luat un hamburger și niște cartofi. I-am devorat în timp ce coteam spre bibliotecă. Tot îmi era foame, dar faptul că toată lumea suferea de supranatural îmi cam tăiașe din elanul de a cumpăra tot magazinul.

Am găsit într-un final parcarea și am intrat în biblioteca orașului. Surprinzător, sau nu chiar, nu era nimeni. Era închis? Tocmai vroiam să mă întorc și să plec când o voce m-a strigat de undeva din spatele meu.

- Ellea, corect? A întrebat vocea.

Că tot veni vorba. Avea o voce sexy, drăguță, chiar provocatoare.

- Da, eu sunt. Ellea Castle. Am răspuns eu după un minut de ezitări.

- Alexander Sergei, mi-a răspuns el. Îmi pare bine de cunoștință. Te așteptam.

- Serios? Am răspuns eu înainte să îmi dau seama că rostisem cuvântul cu voce tare.

- Da, serios, mi-a răspuns el și a zâmbit.

Mi-a făcut semn să îl urmez și am făcut-o. Nu știu de ce, nici măcar nu îl cunoșteam pe tip, dar inspira încredere. Și mirosea a ciocolată! A ciocolată! Pe bune? Aveau și alte arome? Gen marțipan sau fistic? Aș fi vrut s-o văd și pe asta! Pardon, să o simt și pe asta!

M-a condus spre o încăpere care era imediat după raftul de beletristică și mi-a făcut semn să intru prima. Am încuviințat și am intrat fiind total surprinsă de ceea ce se afla de după ușa misterioasă pe care scria „doar angajații”. O cameră plină de calculatoare, cu o canapea aruncată într-un colț din dreapta cu o măsuță pe care era o ceașcă de cafea și o scrumieră cu mucuri de țigări.

Alexander, mi-a arătat canapeaua, iar eu m-am așezat.

Ce cățeluș cuminte, am comentat eu sarcastic subordonarea mea.

- Așadar, Alexander..

- Alex, doar Alex, Ell! E o plăcere să te cunosc în sfârșit, Leon are numai cuvinte de laudă la adresa ta. A mormăit el cu spatele la mine și cu ochii lipiți de unul dintre monitoarele de acolo.

- Serios?

- Folosești cam mult cuvântul ăsta, nu crezi? M-a tachinat el.
- Posibil, nu am remarcat, revenind, chiar ți-a povestit? Și tu ești un Vindecător?
- Da. Sunt.. să zicem că sunt cel care l-a inițializat pe Leon. Sunt mai bătrân decât el.

Dacă era mai bătrân decât Leon însemna că avea cât?, o mie de ani?

- Aproximativ o mie și ceva de ani, nu știu sigur. Timpul se număra diferit în urmă cu un mileniu.

Avea un ton atât de relaxat. De parcă spunea tot timpul că are peste o mie de ani. Eu, în schimb, aveam gura căscată și nu îmi venea să cred? Mai multă istorie decât Leon însuși. Tipul reprezenta, practic, istoria în sine. Să mă trezească cineva.

- Uite, a început el, nu știu dacă ar trebui să aștept, dar aș dori să îți fac o propunere.
- Nu vreau să mă căsătoresc cu tine, am trântit-o eu.
- Nici nu îți ceream asta, mi-a replicat el râzând.

Nu știam ce vroia să facă, dar când s-a așezat în genunchi și cu capul plecat în fața mea, am înțeles. Nu știam dacă să îl accept, dar gura mea mi-a luat-o înainte.

- Te Accept, Alexander Sergei, te numesc Chevalier! *Mon Chevalier! Chevalier de la lumière!*

Eram idioată sau ce? Nici nu îl cunoșteam, nici nu știam cine e, darămite să îl numesc Chevalier! Nici nu știam de unde scoteam denumirile astea!

- Îți mulțumesc, Ell! Chiar îți mulțumesc! Nu știu dacă Leon ți-a spus despre toată istoria legată de Cavaleri.
- Nu, nu chiar.. am răspuns eu.

Și a început să îmi povestească. Eram pur și simplu impresionată de stilul lui de a descrie. Nu uita nici un amănunt, iar vocea lui combina totul perfect. Când a spus primul cuvânt era de parcă m-ar fi teleportat într-o altă era, o altă epocă! Era fascinant.

Cavalerii erau cei care aveau să îl ajute pe Archild atunci când va fi momentul. Erau pur și simplu niște servitori care ar fi îndeplinit orice poruncă pentru Stăpânul lor. Numai Archildren puteau să aibe un astfel de privilegiu, ceilalți supranaturali nefiind în stare să facă asta. Toate ființele care făceau parte din categoria „nonuman” puteau fi „dresate” să devină Cavaleri. Era puțin ciudat dacă stăteai să te gândești! Aș fi putut să fac pe oricine să îmi devină slujitor, iar asta însemna că eram probabil tot timpul omorâtă mintal de toți cei care făceau parte din categorie!

Nu eram eu și așa destul de insuportabilă pentru oameni, acum eram insuportabilă – la cu totul și cu totul alt nivel – și de cei din *breasla* mea! Minunat! Absolut minunat!

- Ce-am făcut să merit asta? Am îngânat eu.
- Nimic, ești doar cea mai specială ființă de pe toată planeta!
- Oh, mersi, Alex! Foarte de ajutor văd!
- Haide! Știi că nu asta a fost intenția! Am peste o mie de ani sunt prea bătrân pentru asta! Nu mai știu să fiu adolescent, Ellea! Sunt pur și simplu un bătrân care a trăit prea mult!

Un bătrân care arată foarte bine, aș spune eu. Dar m-am abținut! Tipul și așa părea o enciclopedie ambulantă, iar eu aș mai fi adăugat și un plus imens la categoria Ego, de care nu ducea lipsă clar!

Tocmai când vroiam să spun ceva în cameră a intrat un Leon foarte fericit, dar când m-a văzut pe mine cu Alex fericirea i-a dispărut complet!

- Alexander, parcă erai în concediu, a tunat el.
- Și m-am întors! Știi, se numește chestia aia pe care o faci când concediul se termină, adică revii la serviciu!

- Știu și eu ce e aia „m-am întors”, doar că nu mă așteptam să fie atât de repede, a continuat el pe același ton.

Gelozie? Nu, în niciun caz.. doar că nu îi picase bine să mă vadă cu el..

Mi-a observat nedumerirea și m-a informat, pasiv așa putea spune, că e un fel de legătură între un Stăpân și Chevalierii săi și că de acum așa putea să îi chem doar gândindu-mă la ei, iar ei ar răspunde imediat, și că atunci când așa simți fericire foarte multă sau tristețe sau orice alt sentiment în cantități mai mari și ei ar simți și că simțea că „legasem” pactul cu Alexander.

Așa și ce nu îi convenea?

Stai! Adică puteau să simtă cam majoritatea lucrurilor pe care le simțeam eu? Mi-am adus aminte de momentul când a murit bunica din partea mamei. Durerea de atunci.

Fețele lor s-au schimbat imediat!

- De ce ești tristă? Au întrebat amândoi.

Asta era ciudat! Ba nu! Depășea ciudatul! Era groaznic!

- Vroiam să văd dacă e adevărat...

- Momentan nu putem să te simțim în totalitate, a luat cuvântul Leon, pentru că nu ai încheiat pactul..

- Și cum îl închei?

- Cu un sărut și o picătură din sângele tău, a răspuns Alex de data aceasta.

Să fiu a naibii! Nu s-ar putea să dispar? Vă rog? Mi-am lăsat capul și un sentiment de rușine s-a așezat pe fața mea.

- Ai sărutat-o! A tunat Alexander.

- Nu i-am luat sângele, a comentat absent Leon!

Atât? Nonșalanță sau ce? „Nu i-am luat sângele, mare brânză.. puteam să fac și asta după felul cum s-a aruncat în brațele mele”! Asta vroia să spună?

M-am ridicat în picioare și am luat-o la fugă spre mașină. Surprinzător a fost faptul că am ajuns în timp record. M-am baricadat în mașină și am pornit-o spre casă. M-am răzgândit imediat. Acolo avea să fie primul loc unde avea să apară. Am cotit spre dealuri.

Priveliștea de acolo mă lăsa mereu fără răsuflare. Am privit îndelung peisajele până când o noapte somnoroasă și-a făcut loc. Stomacul protesta vehement din cauza privării prelungite pentru mâncare așa că am decis că aveam să mă întorc.

Când am făcut stânga pentru a intra pe aleea din fața casei i-am văzut pe amândoi stând pe verandă. Stăteau de parcă erau sculptați acolo, ca două statui din bronz ce aveau să mă venereze pentru totdeauna. Am deschis ușa de la garaj și am închis-o după mine. În noaptea aceasta aveam să fug! Nu le deschiseseam ușa și nici nu îi băgasem în seamă. Pur și simplu am mâncat și am urcat spre camera mea. Am dormit fără vise.

Când ziua și-a făcut loc printre draperii am deschis ochii leneș numai ca să îi închid la loc. La dreapta mea dormea un Leon foarte „sculptat” în cearșafurile mele, iar la stânga mea un Alexander prea „sculptat” în cearșafurile mele.

Am închis ochii și am continuat să îmi spun că nu era adevărat, dar arome de vanilie și ciocolată îmi invadeau nărilor în fiecare secundă! Cum naiba ajunseseră aici. Și cum naiba de aveau amândoi mâinile pe mine?

Capitolul VIII

Dacă ai fi stat să gândești ți-ai fi dat seama că pierzi timp important făcând un lucru care oricum ți-ar fi adus pierirea mai devreme sau mai târziu. Așa că am făcut singurul lucru pe care puteam să îl fac. I-am legat de mine. Simțeam ceva pentru ei sau era normal nu știam, tot ce știam era că mă simțeam atrasă de amândoi, le simțeam pielea peste a mea, iar asta mă trimitea cu câteva milenii în urmă, cu gândul la catifeaua perfectă, la mirosul perfect și antic al vaniliei și al ciocolatei, cu gândul la realizarea unui infinit finit.

Mi-am lipit ușor buzele de ale lui Alexander și apoi le-am animat într-un dans ușor, cald, drăguț, genul acela de dans pe care îl faci cu un copil care nu a mai dansat niciodată, dar sărutul a devenit mai apăsător, mai puternic, mai provocator. Am deschis ochii și am văzut că și el mă privea. Dacă înainte m-aș fi simțit ciudat pentru că aș fi fost prinsă în flagrant acum mă simțeam bine, era ca și când puteam să mint că nu fusesem eu deși toată lumea mă văzuse. Era un sentiment nou pe care îl adoram. Ochii mi s-au îngustat și am continuat provocarea. Era plăcut, era perfect. Dansul trecuse de acum la un nivel cu totul nou, limbile noastre luptându-se pentru supremație. Caractere puternice, încăpățănate, am continuat să pariem până când o nevoie urgentă de aer și-a semnalat prezența. M-am tras înapoi și l-am privit pe Alexander. Fața lui nu trăda nimic, era pur și simplu o stană de piatră care privea în gol și aștepta. Nu știam ce aștepta, dar tocmai când eram pe cale să spun ceva mi-a atacat buzele din nou. Nu mai sărutasem pe nimeni niciodată în halul acela. Îmi simțeau genunchii renunțând la ființa lor lăsându-mă topită în brațele lui, dar nu știam să mai lupt singură. De parcă acum descoperisem spiritul de echipă și nu vroiam decât să îl exploatez la maxim. Mâinile mele erau încolăcite în părul lui Alexander, iar mâinile lui îmi traversau corpul în sus și în jos.

M-am tras înapoi și mi-am mușcat buza cu atât de multă forță încât am simțit gustul metalic al sângelui pe limbă. I l-am oferit lui Alexander, iar el m-a privit șovăitor.

- Sunt sigură, am murmurat eu.

L-am tras mai aproape și l-am sărutat din nou pasându-i și sângele de această dată. Un sunet de agonie și durere i-a scăpat și atunci l-am privit temătoare. Ce făcusem? Se zvârcolea în patul meu trezindu-l pe Leon și lăsându-mă atât de nedumerită și speriată. Am sărit peste el și am încercat să îl țin strâns legat de pat, dar puterea lui o domina pe a mea. O altă picătură de sânge mi-a scăpat de pe buze și s-a rostogolit pe obrazul lui făcându-l să pară că plânge cu lacrimi. Pielea lui a absorbit sângele meu, iar eu eram absolut șocată. Nu știam ce să fac, dar într-un final trupul meu a preluat comanda asupra propriului meu corp, dându-mi mintea la o parte și făcându-mă să acționez din instinct. L-am strâns pe Alexander la pieptul meu și am început să îi murmur într-o limbă pe care nu o mai auzisem niciodată. Îl legănam în față și în spate sub privirile unui Leon care pur și simplu încremenise, dar Alex se calmase și de acum mă strângea încet de mână, sudoarea prelingându-i-se pe frunte, pe maxilar și poposind uneori pe buze. I-am atins buzele cu ale mele – o mișcare proastă având în vedere că nu stăteam tocmai confortabil – și i-am luat picăturile sărate care se formaseră acolo.

Un somn adânc i-a acaparat mintea și sufletul așa că l-am lăsat să se liniștească, iar apoi am mers spre baie. Vroiam un duș, vroiam să mă trezesc cu adevărat, să fug de toate astea sau să vină mama și să îmi spună că este doar un vis urât care avea să se termine o dată cu trezirea mea completă. Tocmai vroiam să intru în baie când i-am simțit mâna lui Leon apucând-o pe a mea. Cum știam că e Leon? Pentru că mirosul lui de vanilie îmi nenorocise nările, făcându-mă aproape să vomit. Un dulce atât de dulce, încât nici măcar eu – nemâncată nu îl puteam suporta. M-am smucit din strânsura lui și i-am spus că o să îi ofer și lui sângele meu imediat ce ies de la duș. Nu a spus nimic, doar mi-a dat drumul și l-am simțit când s-a așezat pe pat. Am pornit dușul, am scăpat de hainele după mine și m-am aventurat sub apa caldă a dușului. I-am simțit căldura peste corpul meu înghețat de spaimă și m-am înfrigorat și mai tare. Am simțit gustul sărat al lacrimilor în gură, dar le-am renegat vehement susținând că nu erau ale mele, ci este doar sare după țevi. Mă mințeam singură, dar eu nu plângeam, eu nu făceam lucruri normale așa că nu înțelegeam de ce începusem să mă comport atât de normal în ultimul timp.

Mă calmasem într-un fel sau altul așa că am ieșit de la duș cu un prosop pe mine îndreptându-mă categoric spre pat. Aveam să fac asta o dată pentru totdeauna, dar în locul unui Leon gata să îmi ia sângele l-am găsit decât pe Alexander care încă mai dormea. Am răsuflet, dând drumul unei respirații pe care nu eram conștientă că o ținusem până atunci. Mă simțeam ciudat, dar nu pentru că Leon plecase ci pentru că simțeam o duzină de fluturi în stomac, iar asta clar nu mi se mai întâmplase înainte! Ce naiba era în neregulă cu mine? Mi-am trecut mâinile peste stomac și m-am așezat lângă Alex așteptând să se trezească. Nu știu când a trecut timpul sau cum a trecut, tot ceea ce știu e că m-am trezit pe undeva spre seară, iar Alex încă mai dormea. M-a lovit un val de tristețe și am știut că mă durea să îl văd așa. Sângele meu îi făcuse asta, puterea din el îl adusese în starea asta, iar eu nu puteam să fac nimic. Stomacul meu protesta vehement în lipsa mâncării, dar nu îmi mai păsa. Tot ce vroiam era să îl văd treaz, să știu că s-a terminat cu bine, să învingem orice drăcie s-ar presupune că este acest Armagedon și să pot să mor fericită. Știam că nu aveam să scap cu viață, dar măcar aveam să mor împăcată pentru că știam că ai mei ar fi fost în siguranță, iar asta era tot ceea ce conta.

Am adormit la loc nu pentru că îmi era somn, ci pentru că nu vroiam să îl las pe Alex singur cât timp ar fi trebuit să cobor și să mănânc. Aveam o regulă nescrisă, dar pe care toți cei

din casă o respectau: nu mă chemau la masă și nu îmi aduceau de mâncare în cameră. Aveam să cobor singură dacă aveam nevoie de ceva. Nu erau slugile mele, iar eu nu eram vreun fel de Master de care să se îngrijească douăzeci și patru din șapte.

Am închis ochii pentru ultima dată în acea zi. M-am trezit într-un soare slăbit și amar al unei dimineți de primăvară, o primăvară care era abia la început. Am strâns cearșaful cu mâna stângă și apoi am tras pătura mai aproape de mine. Dar ceva sau cineva m-a împiedicat. Un trup s-a apropiat de al meu și mi-a strâns mâna de parcă urma să dispar de pe fața pământului. Buzele mi-au fost acaparate de o altă pereche de buze care erau dulci, calde, carnoase, pline de viață și aveau cel mai pur gust de ciocolată pe care îl întâlnisem vreodată.

Nu vroiam să mă separ din cușca acelor buze care mă proclamau a lor cu fiecare secundă care trecea, cu fiecare secundă de pasiune care se prelingea după ele pe propriile mele buze, dar un tușit surd m-a readus cu picioarele pe Pământ. Aveam spectatori. Am deschis ochii și m-am pierdut pentru o fracțiune de secundă în ochii lui Alexander. Dar tușitul a continuat și un Leon obosit și-a făcut apariția rezemat de peretele pe care erau atârinate câteva picturi în stil vechi. Am zâmbit nu pentru că mă făcea fericită întreruperea lui copilăroasă, ci pentru că îi stătea bine între vechituri. Făcea parte din ele. Ouch, urât din partea mea.

- Bună dimineața, Chevalier de la puissance! Te pot ajuta cu ceva? Am murmurat eu strecurându-mă afară din pat ajutată fiind de mâna caldă a lui Alexander. Uu, ce drăguț!

Dar eu nu făceam lucruri drăguțe, eu nu mă defineam în categoria lucrurilor drăguțe și cu siguranță drăguț nu era cuvântul care mi-ar fi devenit loviturile. Eram rece, tare, impenetrabilă, anormală, dură, dar nu drăguță așa că mi-am tras ezitant mâna mea rece din cea a lui Alexander și mi-am continuat drumul spre fotoliul din fața dulapului oglindă pe care îl aveam chiar la dreapta patului. Îi priveam pe amândoi sfidătoare, provocatoare, puternică. Știam că nu sunt nici una din aceste lucruri, dar uneori o față care nu trădează nicio inflexiune a vrunii sentiment este mai dureroasă pentru cel care o poartă decât pentru cel care o privește și se lasă rănit de ea.

Am tras adânc aer în piept și am așteptat. Nu știam exact ce aștept știam doar că este o durere îngrozitoare care se clădea în interiorul meu.

Alexander Sergei stătea pur și simplu pe marginea patului meu privind-mă peste mâinile pe care le pusese paravan în fața ochilor săi, iar Leon pur și simplu stătea și mă privea fără nici o emoție, fără nimic. Dacă avea impresia că mă putea bate cineva la aruncat priviri aceea era doar mama, nimeni altcineva nu reușise să îmi contracareze privirile până atunci. Nici măcar Leon. A plecat ochii și a murmurat ca pentru sine:

- Îmi pare rău pentru comportamentul meu de aseară. Nu era de datoria mea să reacționez așa. Am fost egoist și gelos..

- Ești iertat, Leon! Dar te rog să te controlezi altfel.. am spus eu îngustându-mi pupilele și privindu-l fix.

- Da, stăpână!

Vorbisem după tonul acela care impune respect la cote maxime. Mi-am întors fața spre Alexander și i-am studiat trăsăturile fără să par avidă după atingerea lui. Nu știam ce îmi făcuse, dar nu puteam să las totul să continue așa.

- Ești bine? L-am întrebat direct.

- Da, mulțumesc pentru încrederea pe care ați avut-o în mine, stăpână! A răspuns el sincer.

Nu mă așteptam ca un simplu ton să schimbe atitudinea unei persoane vechi de o mie de ani vizavi de mine, dar respectam respectul lui. Era ceva de care aveam nevoie, dar nu pentru a mi se vorbi cu „stăpână”, ci pentru a înțelege că până și în mine se dă o luptă și nu știu ce trebuie să fac!

- Alexander, te rog! Ell și atât! Mă bucur că te simți mai bine. Am stat trează cât am putut, dar nu am vrut să te las singur așa că am fost aici toată noaptea și..

- Pentru asta îți mulțumesc Ell! Nici nu ști cât a însemnat pentru mine! Acum, ce-ar fi să luăm cu toții micul dejun și apoi să mergem la bibliotecă? A sugerat el pe un ton normal de parcă atmosfera nu fusese extrem de tensionată cu doar câteva secunde în urmă.

Am aprobat din cap, mi-am luat câteva haine și m-am schimbat în baie. Când am ieșit o altă notă, de la Alexander de data aceasta, stătea leneșă pe noptiera mea. Știam ce avea să

scrie, dar gândul la cum avea să arate scrisul lui îmi topea inima cu totul. Caligrafia lui superbă împodobește pur și simplu hârtia. Am strâns-o în mâini și am apropiat-o de pieptul meu inhalând mirosul cernelii proaspete. Am pus hârtia în sertarul din fața oglinzii și am coborât la micul dejun.

A fost o dimineață în regulă. Am râs, am dansat cu amândoi cavalerii mei și apoi am fost la bibliotecă unde am „ținut sub observație” populația din Clarksville.

Mă deciseseam! Aveam să fac asta! Dar aveam să o fac în stil mare! Am făcut rost de numărul de telefon a lui Michelle și mi-am notat să o sun a doua zi de dimineață fără nici un fel de ezitare!

Avea să fie cea mai fabuloasă luptă din istoria luptelor!

Capitolul IX

Urma să fac cel mai nebunesc lucru din viața mea: să invit în oraș o fată pentru a-i câștiga prietenia. Nu avusesem niciodată prieteni așa că asta era peste domeniul meu! Am format numărul lui Michelle și am așteptat până când a răspuns.

- Bună Michelle, sunt Ellea! Am spus eu pe nerăsuflăte.
- Hei! Mă bucur că ai sunat! Vrei să ieșim la o prăjitură? M-a întrebat ea de parcă îmi citise gândurile.
- Aa, da! Ar fi super! Trec eu să te iau?
- Super! Îți trimit într-un mesaj adresa mea și ne vedem pe la șase? E bine?
- E perfect! Super, ne vedem atunci!

Am închis, dar inima mea continua să pulseze cu o milă la oră! Nu mă puteam controla și nu înțelegeam de ce. Adevărat că nu mai invitaseam pe nimeni niciodată în oraș, dar să îmi bată inima atât de nebunește din cauza unei fete nu mi se mai întâmplase. M-am calmat într-

un final și am coborât pentru a mânca. Aveam în cap să îmi fac un sandwich imens pe care să îl devorez citind ceva bun, dar ideea mi-a fost spulberată de Alexander care mă aștepta în bucătărie.

- M-am gândit eu că o să ți se facă foame așa că am pregătit ceva.

Mi-a întins o farfurie plină cu piure și o alta cu friptură la grătar. Am dat aprobator din cap și am început să mănânc. Îmi era cu adevărat foame. Am terminat de mâncat și m-am ridicat să îmi spăl farfuria, dar nu m-a lăsat. Am așteptat să termine de spălat farfuriile și să se întoarcă spre mine.

- Gătești foarte bine, am bâjbâit eu.

- Mersi mult! Am avut destul timp să învăț să fac asta. A glumit el și mi-a făcut cu ochiul.

- Știi, vreau să vorbim! Legat de ceea ce suntem noi și ce se întâmplă cu Leon..

- Pot să lămuresc eu asta, dar am nevoie de participarea ta mai întâi! Mi-a comunicat el.

- Sigur, am răspuns eu, orice ar fi de folos să mă facă să înțeleg ce se întâmplă cu tot.

Dar nu am mai apucat să mai continui pentru că buzele lui s-au lipit de ale mele și au început un dans pentru supremație. Vroiam să mă împotrivesc, să fiu eu cea care câștigă, dar o amețeață nesănătoasă mi-a cuprins tot corpul și apoi am mai simțit pe cineva în capul meu. Cineva gândea la unison cu mine!

„Stai liniștită! Sunt eu!”, am auzit vocea lui Alex.

„Cum ai intrat în capul meu?”, am comentat eu alarmată.

„Suntem legați! Pot să fac și asta dacă vreau, dar e mai simplu să îți explic așa decât să fac risipă de cuvinte, iartă-mă dacă te-am supărat.”

Să mă supere? Nu, era chiar interesant. Nici mie nu îmi plăcea vorbăria multă, iar faptul că el reușise să găsească un mijloc mai simplu de a comunica mă făcea fericită. I-am transmis și lui sentimentele mele și i-am simțit răspunsul cu un alt val de fericire.

O serie de imagini mi-au acaparat mintea și am stat să le privesc. Erau fascinante. Îmi explicau cum stă treaba cu toată chestia asta clasată sub numele de „Chevaliers” și mai apoi îmi explica de ce se comporta Leon așa cum o făcea. Primul pact pe care îl legam cu un Chevalier era cel mai dureros, dar și cel mai valoros. Chevalier-ul ales putea să mă simtă cel mai bine, să mă ajute cel mai mult și să mă iubească cel mai mult! Era cel pe care aveam să îl aleg să mă reprezinte de fiecare dată, iar asta îi pune puțin în umbră pe ceilalți Chevaliers ai mei. Am rămas puțin amuțită pentru moment pentru că nu mă așteptam, dar am simțit mâinile lui Alexander în jurul meu și m-am mai calmat puțin.

„Nu te voi obliga să mă iubești pentru că nu pot să fac asta! Tu vei alege pe cine să iubești și cum să o faci! Eu voi fi doar aici, cu tine, alături de tine, mereu lângă tine, mereu cu tine, voi face absolut orice îmi ceri. Eu sunt mai mult decât un Chevalier, sunt iubitul tău, prietenul tău, mama ta, tatăl tău, fratele tău, sunt tot ceea ce vrei tu să fii!”

„Iar eu sunt fericită că ești alături de mine!”

L-am strâns și eu în brațe și apoi i-am șoptit că îmi pare rău că nu am știut asta înainte să îi ofer sângele meu.

„Îmi pare rău dacă tu nu ai vrut să fi primul Chevalier, dar asta am simțit! Îmi pare foarte, foarte rău...”

„Șșșttt! Nimeni nu m-a obligat să accept sângele tău. Am făcut-o pentru că te iubesc, pentru că sunt al tău și pentru că nu contează ce vei alege în viitor! Voi fi alături de tine!”

Nu știam cum ar fi trebuit să reacționez! Eram pur și simplu bulversată! Până acum ceva timp avusesem impresia că îl iubesc pe Leon, acum aveam impresia că îl iubesc pe Alexander. Sentimentele mele nu erau o platformă sigură pe baza căreia să poți construi un algoritm de a cărui viață să depindă realizarea celui mai sofisticat program! L-am îmbrățișat pe Alex și i-am arătat ce aveam de gând să fac. M-a aprobat și m-a susținut! Asta mi-a dat încredere.

Când am revenit la realitate eram obosită, dar nu pregătită să cad jos din picioare, ci doar amețită.

- Haide să vedem cu ce te îmbraci pentru „întâlnire”!
- Nu e o întâlnire! Am țipat eu în urma lui Alex!

Mă trăgea de mână spre camera mea. Când am intrat m-a ridicat în brațele lui și m-a aruncat pe pat. Și-a lipit pentru o fracțiune de secundă buzele de ale mele și apoi a deschis șifonierul. Mi-a ales o pereche de pantaloni mulați negri, o bluză albastră, o geacă și o pereche de pantofi cui.

- Ești conștient că este foarte frig afară, nu? Am comentat eu.
- Da, dar mai știi și că vei lua mașina cea mai bună deci nu va avea vreme să suferi de nicio degerătură de vreun grad avansat, dar dacă totuși o vei face, voi fi aici să am grijă de tine.

De ce făcea totul să sune atât de pornografic? Iar momentul când și-a lins buzele, ah! Fir-ar! Mi-am tras câteva palme mintal și am început să mă dezbrac pentru a lua noua ținută la purtat.

- Nu mă supăr! Chiar deloc! Frumoasă priveliște!
- Evident! L-am provocat eu. Vino!

I-am făcut semn către baie și înțeles imediat. Era în spatele meu ajutându-mă să mă descotorosesc și de ultimele accesorii vestimentare care mai erau încă la locul lor. A dat drumul la apă în cada imensă și până când avea să se umple s-a jucat cu umerii mei, relaxându-mă complet!

Care era faza cu Vindecătorii și abilitățile lor de a face masaj? Mă simțeam în al nouălea cer, nici nu mai vroiam să mai plec vreodată din casă. Vroiam doar să stau acolo și să mi se facă masaj până când aveam să cad în inconștiență și aveam să mă trezesc. Și din nou, și din nou...

- Vreau o tartă cu mere, Alex! M-am trezit vorbind!

- Ei bine, la asta chiar nu mă așteptam, mi-a răspuns el, dar dorința ta este poruncă pentru mine!

Și s-a evaporat. M-am instalat în cada plină cu apă fierbinte și m-am lăsat cuprinsă de căldura ei. Am stat așa câteva minute bune după care l-am auzit pe Alex deschizând ușa. Mirosul de mere calde mi-a invadat fosele nazale făcându-mă să mă simt atâââât de bine!

- Nu îmi vine să cred că decât un singur magazin în tot orașul face tartă cu mere, a comentat el. Scuze de întârziere, mi-a zâmbit el.

- Glumești? Îți mulțumesc!

Dar nu am mai avut timp să mai spun altceva deoarece o felie de tartă îmi zbura deja spre gură. Nu puteam să pun mâna pe ea pentru că aș fi udat-o, dar pe Alex nu părea să îl deranjeze că trebuia să mă și hrănească asemeni unui copil mic. Zâmbeam după fiecare înghițitură. Era delicioasă!

- Îți mulțumesc! Nu știu ce m-aș face fără tine! Am glumit eu..

- Eu știu! Ți-ar fi dor să faci asta, a comentat el și m-a sărutat.

Avea dreptate. Mi-ar fi fost foarte dor de buzele lui. Erau catifelate și se mulau perfect peste ale mele. Dar nu știam ce suntem noi.. pentru că nu știam ce însemna „noi” cu adevărat.

M-a ajutat să îmi spăl părul și apoi să mă îmbrac. Mi-a prins părul într-o coadă într-o parte și l-a ondulat puțin la vârfuri. Arătam drăguț, chiar îmi plăcea. Nu știam de unde știa toate chestiile astea despre fete, dar adoram asta la el.

Când mi-am aruncat ochii spre ceas era aproape cinci și jumătate. Mai aveam puțin și trebuia să fiu la Michelle. Am alergat spre garaj – dacă poți alerga foarte repede purtând o pereche de pantofi cui de zece centimetrii – și am ales să scot Ferrari-ul la o scurtă plimbare.

- Să conduci cu grijă, m-a rugat Alex.

Am încuviințat din cap și am închis portiera. Eram doar eu și micuțul meu motănel roșu. L-am trezit la viață și aproape că se transformase într-un tigru după prima accelerare. Am introdus prin comanda vocală a GPS-ului adresa lui Michelle și în mai puțin de douăzeci

și cinci de minute eram deja în față la ea. Mă aștepta pe verandă, iar când a zărit mașina a început să alerge spre mine. Alerge? Hmm, nu chiar, dansa mai mult..

A intrat în mașină și s-a scuturat. Îi era frig așa că înainte de a o întâmpina cu normalul „bună”, i-am oferit jacheta mea.

- Nu, nu e nevoie! Sunt bine! E doar mai răcoare decât de obicei, a comentat ea.
- Stai liniștită, mie oricum nu îmi este frig așa că poți să o iei tu!
- OK, mersi mult. Chiar îmi era frig!

Am zâmbit și am pornit căldura. Se simțea bine.

- Unde vrei să mergem, am întrebat eu în cele din urmă.
- Ah, iartă-mă eram doar șocată de mașină! Unde vrei tu este bine! Mi-a răspuns ea.
- Ce zici de o prăjitură la **Andy's**? Am sugerat eu.
- E OK, sper că Olivia a mai învățat să își controleze mirosul altfel o să vomit în loc să zâmbesc.
- Olivia?
- A, da. Tu nu știi totul, așa-i? Tu nu știi multe! Dar ești legată.. cum ai reușit asta? Ce ești, Ellea?
- Să lăsam asta pentru prăjitură. Explică-mi care este chestia cu Olivia.
- Păi, Olivia Iskra este director la propria ei firmă de bijuterii. Este de treabă și îi place să se distreze făcând prăjituri, iar lui Andy îi convine de minune pentru că nu o plătește, dar îi face prăjituri de două-trei ori pe săptămână. Iar Olivia, ei bine, și ea face parte din supranatural. Este un vârcolac. Da nu ți-am spus eu și nici nu știi de la mine!
- Vârcolac? Serios? Ce mama dracului este în neregulă cu orașul acesta?

Am întrebat eu exasperată! Urma să îmi spună că Baba Yaga era domiciliată pe strada X, la numărul Z! Serios? Ce naiba făcusem de meritasem una ca asta? Am oftat și am pornit motorul accesând din nou comanda vocală a GPS-ului și pornind spre *Andy's*. Brilliant! Absolut brilliant!

Capitolul X

Dacă tot aveam de gând să fac cunoștință cu tot supranaturalul din orașul pe care îl clasasem drept liniștit și privat, înainte de a afla despre secretele minunate care se ascundeau aici, am zis să fac totul în stil mare. Am pornit muzica și am dat-o la maxim, coborând din mașină pe beat-ul lui 50 Cent în melodia Candy Shop. Toată cofetăria a întors capul să vadă cine poate să conducă un Ferrari, să asculte 50 Cent și să poarte tocuri de zece centimetrii fără să se balanseze pe ele. Am zâmbit, iar Michelle, ei bine m-a strâns de mână și mi-a spus că nu mai intrase de mult într-o cofetărie cu atât de mult stil.

I-am făcut cu ochiul. Era și rândul meu să mă fac văzută și ascultată! Mă săturasem de ipocrizia oamenilor care mă înconjurau așa că „la dracu cu ei!”.

Am ales o masă mai retrasă, iar tipul care ne-a adus meniurile a zăbovit mai mult decât ar fi trebuit. Nu îl priveam, eram mai interesată de Michelle decât de orice altceva. Era vrăjitoare, putea să facă tot felul de chestii din alea pe care le vedeai la televizor? Gen avea o mătură lustruită după ușa de la dulap, sau avea tot felul de poțiuni și cazane prin beci? Vroiam să știu mai multe!

Materia mea cenușie se pusese pe treabă, iar eu nu mai aveam răbdare! Trebuia să știu cum este să fi vrăjitoare, ce puteri au, ce simțuri. Vroiam să știu tot!

- Nu o să mă diseci, nu-i așa? Mi-a întrerup șirul gândurilor Michelle.
- Ce? Nu! În niciun caz! De unde ți-a venit și ideea asta? Am întrebat-o eu pe un ton acuzator.

- Așa mă privești, de parcă aș arăta mai bine pe o masă a unui spital și cu tine având vreo șapte-opt bisturii în mână! Am oroare de cheștiile alea de când eram mică și a trebuit să merg la spital pentru a îmi pune niște copci. M-au anesteziat decât local așa că îți imaginezi că am văzut și simțit tot. Urăsc spitalele! Așa că dacă vrei să mă diseci te rog nu folosi bisturii, OK? A adăugat ea.

- Nu aveam în intenție să fac asta, dar OK, am notat: fără bisturii!

Am început să râdem amândouă. Nu știu cum reușisem să destind atmosfera așa, dar îmi plăcea. Am continuat să râdem până când chelnerul nostru s-a sinchisit să vină să ne ia comanda.

- O Cola Zero pentru mine și specialitatea casei, am comandat eu.

- La fel, te rog! Și salut-o pe Olivia din partea mea. Transmite-i că dacă are timp aș vrea să întâlnească pe cineva, a mai adăugat Michelle.

- Michelle, nu cred că..

- Mich. Doar Mich! Michelle sună de parcă sunt vreo franțuzoaică uitată pe aici și cu fițe! Și ghici ce! Nu îmi place să se creadă asta despre mine!

- Ok, deci, Mich.. ești vrăjitoare..

- Iar tu ești..

- Un Archild. Dar nu e important! Cum e să fi vrăjitoare, ce puteri ai, ai o mătură sau poțiuni și alte de astea? Întrebam eu pe nerăsuflăte.

- Un ARCHILD! A zbierat Mich în toată cofetăria. Capetele s-au întors automat către noi și ne priveau suspicioși de parcă descoperiseră că satul era invadat de extraterestrii. Adică ce Arr.. Child (Copil) frumos ai drept nepoțel! A dres-o ea. Privitorii și-au reluat pozițiile, iar eu aproape că am plesnit-o mintal peste gură pe M.

- Poți să nu zbieri ca să știe tot orașul ce sunt?

- Iartă-mă! Nu am vrut doar că.. m-ai șocat! Doamne Dumnezeule, Majestate, îmi cer mii de scuze pentru că nu mi-am dat seama de ceea ce sunteți! Dacă doriți să mă omorâți înțeleg, am procedat nesăbuit! Îmi cer mii de..

- Mich! Ai înnebunit! Revino-ți! Nimeni nu omoară pe nimeni! Vreau doar să te cunosc atâta tot! Am liniștit-o eu! Ce naiba eram dacă puteam să fac creaturile să se comporte așa?

- Sunt o Vrajitoare de gradul I. Lasă-mă să îți arăt.

Mi-a atins mâna și m-a propulsat într-o cameră de lectură veche, cu rafturi pline cu cărți vechi de peste o mie de ani. Titluri de care nici nu mai auzisem.

„Aici este camera mea de refugiu. Atunci când sunt obosită sau nu am chef de nimic mă refugiez aici. Pot să îți explic mai bine aici ce înseamnă vrăjitoria.”

Eram surprinsă de puterile ei. Îmi plăcea toată chestia asta care se clasa ciudat de bine sub categoria „vrăjitorie”.

„Vrajitoarele au trei grade: I, II și III. Vrajitoarele de gradul III sunt cele care nu au decât un sfert din puterile unei Vrajitoare de gradul I. Pot să facă poțiuni care să vindece, să omoare și/sau să otrăvească o persoană, dar nu pot să folosească magia de atac, doar pe cea defensivă. Lucruri mici cum ar fi scuturi de apărare, dar nimic nu durează foarte mult având o putere limitată. Apoi vin Vrajitoarele de gradul II cu jumătate din puterea Vrajitoarelor de gradul I. Nici acestea nu pot să facă mare lucru. Înmulțește cu doi ceea ce poate să facă o Vrajitoare de gradul III și ai aflat puterile acestora, dar cele mai puternice și periculoase sunt Vrajitoarele de gradul I. Noi putem să ne jucăm cu natura, să o distrugem și să o înviem după bunul plac! Nimic nu ne poate secătui de puteri, decât o piatră specială, dar care a dispărut de mult de pe Pământ. Putem să oferim bunătate sau răutate, nu amândouă. O dată ce ne alegem destinul nu ni-l mai putem schimba decât prin renaștere, iar o Vrajitoare nu poate să moară decât de trei ori. Dar poate să trăiască o veșnicie dacă asta îți dorește. Eu, la fel ca și bunica mea, mi-am ales destinul alb sau cel bun, folosindu-mă numai de magia bună din mine, dar mama mea, ea a ales destinul întunecat. Îmi este dor de mama, dar a fost mai bine că m-am îndepărtat de ea. Sunt mândră de mine că am reușit să aleg ceea ce e bun pentru mine. Sunt

de abia la început, dar tind să cred că o dată ce ai ales un început bun continui să ai un sfârșit la fel de bun.”

Mă lăsase pe gânduri puțin, dar nu pentru că aflasem despre Vrăjitoare, ci pentru că începusem să asemuiesc anumite chipuri pe care le văzusem cu vrăjitoarele. Nu îmi dădusem seama înainte că asta erau pentru că nu știusem, dar după istorisirea lui Mich, imaginile și cărțile mi-am dat seama că mai cunoșteam pe cineva care era vrăjitor: *Andrew Collins!*

Ne-am dat drumul la mâini și eu am luat o înghițitură mare din băutura mea. Am lăsat Coca Cola-ul să îmi invadeze stomacul și să mă facă să mă simt mai bine, dar totuși prea multă informație nu poate fi niciodată prea bine venită, mai ales dacă eu nu eram, practic, perfect pregătită să suport șocul. Dar eram puternică, făceam față, doar că îmi dădeam seama că totul se derula mult prea repede pentru mine. Urma să mor, iar eu nu mă simțeam împlinită. Aveam o frică pentru asta, știam că trebuie să fiu pregătită, să mă sacrific pentru lume să accept destinul câtorva miliarde de oameni, dar să îl uit și să îl reneg pe al meu. Vroiam să strig, să urlu, să lovesc nebunește pe cineva sau ceva, vroiam eliberare.

- Iar eu știu cum poți să faci asta! Ești tensionată, vrei să te eliberezi, Archild! Iar eu știu cum să o faci. Urmează-mă!

Vocea care se ridicase peste gândurile mele nu îmi aparținea, era o voce reală venită de undeva din dreapta mea. Era un alt supranatural, era probabil Olivia.

- Olivia, mi-a confirmat gândurile Michelle, ce surpriză plăcută! Văd că ești fericită să îți marchezi teritoriul, a comentat răutăcios Mich.

- Michelle Anastasie! Ce surpriză plăcută! Ce i-ai făcut Majestății sale de a ajuns așa? Scoate-o de aici înainte să arunce lumea în aer pentru că ai suprasolicitat-o! Haide, urmează-mă Archild!

- Urmeaz-o, Ell! Mi-a comandat panicată noua mea prietenă vrăjitoare.

Am urmat-o pe Olivia afară, era plăcut. Rece, dar plăcut. Vântul intra în contact cu părul meu și îmi ridica coada de umeri, lăsându-mă dezgolită și neputincioasă în fața lui.

Olivia și-a dat puloverul jos și apoi pantalonii și bluza. Rămăsese doar cu adidașii de care s-a descotorosit imediat. Stătea într-un frig îngrozitor îmbrăcată în chiloți și sutien. Era nebună?

- Știi, e mai bine așa. Sunt vârcolac, eu nu simt lucrurile așa cum le simt oamenii, eu simt totul ca fiind cald și bine. Nu simt frigul, nu simt răceala, nu simt lucrurile care m-ar putea răni. Sunt doar o mașinărie de luptă care nu poate să simtă, iar asta mă face să am un avantaj crud și nemilos în fața adversarilor mei. Mă transform ori de câte ori vreau. Sunt un sânge pur, un vârcolac care nu a fost diluat de un om sau un alt supranatural. Mai suntem foarte puțini, dar încercăm să conservăm specia și să nu o lăsăm să se autodistrugă. Îți pot arăta adevărata mea formă, dar nu mi-am adus lenjerie de schimb azi așa că nu pot, dar dacă Majestatea sa dorește asta pot să renunț și să vă arăt.

- Nu! Te rog, îmbracă-te! Nu vreau decât să stea cineva lângă mine. Îmi pare rău, știi, pentru că m-am enervat în cofetărie. Eu nu mă enervez, dar eram furioasă pe mine, pe faptul că am fost oarbă până acum, că m-am lăsat înșelată de alții, că am uitat să văd în jurul meu, eram pur și simplu la o limită legată de propria mea stupidenie! Nu înțeleg de ce nu am văzut până acum! După ce Michelle mi-a spus că este vrăjitoare mi-am dat seama că mai cunoscusem un vrăjitor înainte, o persoană pe care o respectasem foarte mult și pe care o îndrăgisem așa cum știusem eu, o persoană care m-a asigurat că nu sunt decât un copil normal cu puține calități, că pot să fiu normală și să trăiesc o viață normală. Din cauza lui m-am mutat aici pentru că mi-a dat încredere în mine, dar acum îmi dau seama că a plănuit asta de la bun început. Știa de voi, nu avea cum să nu știe, știa că vă voi întâlni și știa că voi afla în sfârșit cât de puternică sunt. Care este scopul meu și că bătălia a început.

- Corect! Nu știu despre cine vorbești, dar bătălia a început!

- Olivia Iskra, vrei să mă însoțești în această luptă? Vrei să fi de partea mea și să mă ajuți să salvăm omenirea?

- Da, Majestatea voastră! Voi fi alături de dumneavoastră!

S-a înclinat în fața mea după care s-a îmbrăcat și m-a condus înăuntru. Mich era tot la masa unde ne instalaserăm de la bun început. I-a făcut loc și Oliviei și am rugat-o și pe ea

același lucru. Câștigasem două aliante de care aveam nevoie. Câștigasem două prietene și doi pioni de care aveam foarte mare nevoie.

Am condus-o pe Mich acasă și i-am urat noapte bună. Am refuzat politicos ceaiul pe care dorea să mi-l ofere, dar nu mai aveam chef de nimic. Am condus nebunește până acasă și am parcat mașina fără să fiu prea atentă în jurul meu. Când am coborât, o pereche de mâini cu miros de vanilie s-au încolăcit în jurul meu. Leon.

- Mi-a fost dor de tine, Ellea, m-a întâmpinat vocea caldă a lui Leon.

Și mie îmi fusese dor de el, dar mă abandonase. Era Chevalier-ul meu, avusesem nevoie de el, mă împinsese practic în brațele lui Alexander, iar acum nu făcea decât să îmi șoptească „mi-a fost dor de tine..”. Dar nu puteam. Și mie îmi fusese dor de el și cu toate astea îi oferisem spațiul pe care îl ceruse, îl lăsasem să simtă el, nu să simtă prin mine, îl lăsasem să înțeleagă el, nu să înțeleagă înțelesurile mele. Am închis ochii și am răsuflet.

- Și mie mi-a fost dor de tine, Leon. Să intrăm, Alexander mă așteaptă.

Vroia să spună ceva, dar felul în care pusesem problema ne rănea pe amândoi. Nu puteam să aleg pentru că nu aveam ce să aleg. Leon mă formase într-un fel sau altul, dar Alexander, mă modelase așa cum știuse el. Fusese acolo când idioata de mine avusesse nevoie de el. Am intrat în casă cu Leon în urma mea, fără să mai spunem un cuvânt. Tocmai când vroiam să mă arunc pe canapea și să strig după Alex și un pahar mare de Cola am auzit-o pe mama strigând:

- În bucătărie, domnișoară! Acum!

Serios? Nu putea să mi se întâmple mie asta, nu-i așa? La naiba cu tot!

Capitolul XI

„Nu există un adevăr general valabil, există mai multe minciuni care adunate fac ca totul să pară adevărat..”

Priveam speriată spre Leon, așteptând parcă să pufnească în răs și să îmi zică despre idioata de mine care a uitat că astăzi era probabil întâi Aprilie.

Dar privirea de pe fața lui mă făcea să îmi dau seama că ori trecusem de ziua aia, ori nici nu venise încă. La dracu cu tot ce s-a întâmplat!

Am pășit nesigură, încet, pe sub tavanul care amenința să mi se spargă în cap, până în bucătărie. Mama stătea la masă citind dintr-un ziar și verificându-și mail-ul în același timp, iar Alexander – unicul și cel mai învârstă om pe care îl cunoscusem, spăla podelele pentru că mama – cu siguranță ea – vărsase pe jos ceașca de cafea!

- Mamă! Am strigat eu amenințător, Alexander, ridică-te! Nu îți permit să speli podelele. Te rog, ridică-te și iartă-mă! Am dat să mă așez în genunchi și să îl ajut, dar el s-a ridicat și m-a luat în brațe – mai repede decât credeam – și mi-a șoptit că e o ușurare să fiu acasă. I-am sărutat obrații după care m-am întors către mama. Scotea flăcări pe nări. Uitasem de ea!

Nu uitasem de ea, dar ce puteam să fac? Îl pusese pe Alexander Sergei să spele podele, normal că îi luam lui apărarea și nu săream în brațele ei țopăind de fericire!

- Și mie mi-a fost dor de tine, scumpo! Dar cred că ar trebui să dai niște explicații... mi-a spus mama pe un ton care emana la fel de multă căldură precum un ghețar de la Polul Nord.

Mama fusese mereu plină de căldură și fericire, mereu alături de mine, mereu acolo când aveam nevoie de cineva sau ceva pe care să strâng în brațe, a fost susținătorul meu, a fost exact ce am avut nevoie. Și acum? Nu îmi venea să cred că este exact aceeași ființă care mă crescuse. După care m-a lovit ideea care îmi alergase prin cap până atunci. Era altceva când vorbeam cu ea la telefon pentru că nu putea să îi vadă pe cei doi, nu putea să înțeleagă prin ce treceam eu cu ei aici, nu putea să creadă că trăiesc cu Istoria de mână în fiecare zi. Apoi am observat sub ziarul ei hârtia cu ștampila școlii. Să fiu a naibii! Uitasem de școală! Tindeam să uit de prea multe lucruri în ultimul timp, iar asta îmi displăcea enorm.

- Mamă, am început eu, știu de ce ești aici și îmi pare rău. Alexander, Leon, vă rog. Vă voi contacta mai târziu! Mi-am întors privirile înghețate către ei, iar ei au înțeles. Nu era momentul în care să aibă de a face cu mine. Le părea rău de mama! Ha! Trădătorii!

- Da Majestate! Ne vom întoarce! La revedere doamnă Castle!

Și s-au evaporat! Superb! Absolut superb! Tocmai se folosiseră de teleportare pentru a ieși din bucătăria mea!

Fața mamei era de acum sculptată în gheață, de parcă nici nu observase că cei doi plecaseră pocnind din degete și nu pe ușa din față la fel cum ar face orice om normal. Dar cine spunea că noi suntem normali? Am chicotit puțin, dar mi-am compus fața foarte rapid o dată ce am întâlnit privirea mamei. Era unul din *acele* momente în care urma să se pună pe un plâns isteric și să mă întrebe tot felul de prostii. Am așteptat să aibă căderea nervoasă, dar parcă se încăpățâna să nu mai vină!

- Am vorbit cu secretara unchiului tău!

Nu spusese decât șase cuvinte nenorocite și lumea mea deja se învârtea de douăzeci de ori mai tare decât o făcuse până atunci. Sentimente de neîncredere, vinovăție, frică, adevăr, mister, ură mi s-au înghesuit în corp dând la o parte orice barieră de a mea de a le ține la distanță! Se întâmpla, aveam să aflu ceea ce nu vroiam să aflu niciodată: cum am să mor. Tot timpul crezusem că eram pregătită să îmi înfrunt moartea, să zâmbesc și să o aștept ca pe ceva normal, natural, ceva împotriva căruia nu aveam cum să mă opun. Am închis ochii, iar valul următor de cuvinte mi-au lovit creierul cu o viteză năucitoare!

- A descoperit un seif secret de care nu știuse până atunci. Nu are un cod pentru el, îi știe doar locația! M-am gândit că poate fi legat de tine așa că am fost să îl văd, dar nu mai era acolo unde ar fi trebuit să fie. În schimb era un om al străzii acolo așteptându-mă. A spus că știa că voi veni, că Daniels l-a rugat să stea acolo până când aveam să venim una din noi două. Mi-a lăsat asta.

Mi-a întins un plic nedesfăcut, vechi, mânjit de maioneză și ketchup. Nu știam ce era înăuntrul lui, dar știam ce deschidea: poarta către propriul meu Iad. Mama se aștepta să îl iau, să îmi accept soarta și să nu comentez nimic, dar nu puteam să fac asta! Cum să pot! Erau oameni, persoane care promisese să mă ajute, ființe pe care le iubeam, la care țineam, pe care le prețuiam. Nu puteam să stau doar și să aștept să văd toată chestia asta cum se transformă într-o rețetă faimoasă de cenușă de Ellea!

Am făcut ce ce am știut că trebuie să fac, ce am crezut că e bine să fac: am fugit! Am plecat lăsând-o pe mama acolo, lăsând totul în urma mea. Alergam nebunește pe străzile din Clarksville. Plecasem de parcă în casa mea se instalase cea mai periculoasă boală din lume. Nu puteam să fac nimic. Eram legată de mâini, de picioare, de tot.

Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji de parcă încercam să câștig o competiție. Două perechi de mâini s-au încolăcit în jurul meu. Vanilia și ciocolata invadând canalele mele olfactive, iar vocea caldă a lui Alex făcând tot posibilul să mă liniștească. Mă durea tot corpul, dar nu de la alergat, ci din cauza faptului că privisem o lovitură atât de grea. Moartea mea se apropia cu pași repezi, iar eu nu puteam să fac nimic pentru a mă împotrivi.

Am plâns până când am adormit. Mă contopisem cu inconștiența pentru că era mai bine decât să continui să primesc palme de la realitate. Eram distrusă de doar câteva cuvinte.

Trebuia să fac ceva! Chiar trebuia, dar acum.. nu puteam decât să dorm și să plâng...

Când m-am trezit eram în patul meu. Alex mă privea și îmi tot dădea părul pe după urechi. Mi-a sărutat fruntea după care mi-a șoptit cu o voce răgușită și plină de durere, un „bună dimineața”. Nu știam cât de bună este, știam doar că încă mă durea, foarte tare. Nu puteam să nu îmi imaginez cum va fi după ce nu voi mai alerga. Pe fotoliu stătea Leon, iar din dulapul meu cu haine a ieșit Mich. Olivia stătea cu spatele la fereastră, concentrându-și toată energia spre mine. Privirile lor s-au intersectat cu ale mele, pe rând, încet, cu calmitate și calculate. Aflaseră.

- Ce v-a spus? Am pufnit eu.

- Totul, a șoptit Alex. Nu puteam să te lăsăm acolo și ar fi însemnat să mă bat cu Leon pe chestia „la care dintre noi să te ducem acasă”, dar apoi ne-am decis că vei fi mai bine aici. Ne-a lăsat să intrăm, să te aducem aici și apoi să îți explicăm totul. Ne-a spus și ea totul, apoi a plecat. Credea că ea e de vină pentru durerea provocată ție. Ți-a lăsat plicul și situația cu absențele de la școală lângă frigider, zicea că o să știi tu ce să faci cu ele.

Nu l-am lăsat să continue. Mă durea să îl aud că îmi rănisem mama într-un fel sau altul. Trebuia să fac ceva, dar în mare parte nu aveam ce. Plecase. Puteam să merg după ea, să o aduc înapoi, dar cu ce folos? Aveam să o implic într-o luptă care îmi aparținea mie și numai

mie, ea trebuia să trăiască, să fie fericită, să continue să îl iubească pe tata și să își amintească de mine ca fiind fiica care i-a făcut fericiți până la un moment dat.

Am luat telefonul de pe noptieră și am sunat-o pe mama. A intrat căsuța vocală și am lăsat un mesaj scurt care știam că o va lămuri.

- Nu am uitat cine mi-a dat viață, iar acea ființă nu mă va răni niciodată! Te iubesc.

Era destul, căci un alt val de lacrimi mi-a acaparat ochii și apoi treptat, treptat obrajii. O iubeam pe mama, dar nu puteam să o țin aproape de mine oricât de mult aș fi încercat să fac asta. Ar fi însemnat să o expun unor riscuri foarte mari. Am încercat să îmi amintesc o imagine cu ea de când eram mai mică, dar îmi era imposibil să îmi accesez memoria. Nu puteam să îmi amintesc nimic despre copilăria mea. Am intrat în panică, dar de îndată ce m-am ridicat de pe pat am început să urlu. O durere îngrozitoare mi-a acaparat creierul, iar eu nu am putut să fac nimic – decât să mă prăbușesc la podea și să îmi simt trupul acaparat de spasme.

Era chinuitor și îngrozitor să nu îmi pot controla corpul. Încercam din răputeri să reușesc mă ridic, să îmi ordon mintal să îmi revin, dar nu puteam! Eram pur și simplu prinsă în dansul acela de spasme îngrozitoare.

Brațele lui Alex și ale lui Leon încercau să mă țină într-un loc, dar pur și simplu nu puteau. M-am calmat abia după câteva minute bune în care nu am putut să fac altceva decât să urlu.

Respiram cu greutate când Margaret a intrat în cameră cu o tavă plină cu mâncare. Nici nu mai știam de când nu mai mâncasem cu adevărat, dar simțeam mirosul de pui la grătar gata să mă doboare. Mi-am pus mâinile la gură și într-o clipă eram deasupra veceului din baie dându-mi stomacul afară. O făcusem lată, rău de tot!

Nu știam ce era în neregulă cu mine, dar ce știam mă alarma până peste puteri. Mai mult am dormi, iar când mă trezeam strângeam și mai tare mâna lui Alex care se împreunase cu a mea, reușind să ronțai din când în când un covrig și să mai beau puțină apă. Spre seară m-am dezmeticit în legătură cu situația mea.

Știam ce trebuia să fac și știam cum trebuia să încep. Eram a Lui, deci trebuia să mă duc în casa Lui pentru a reuși să îmi dau seama ce urma să se întâmple. Am reușit să mă îmbrac singură și să îl târăsc pe Alex după mine, dar nici el nu era tocmai în formă maximă. Avusese grijă de mine tot timpul fără să doarmă și fără să mănânce.

- Alex, cred că mă voi descurca, îl pot lua pe Leon cu mine. Sunt sigură că nu se va supăra.

I-am sărutat obrazul drept și am inhalat mirosul lui dulce de ciocolată. Nu a protestat, ceea ce mi-a confirmat faptul că era foarte obosit.

Am reușit să ajung singură până în garaj, iar acolo era deja Leon. A urcat în BMW și a așteptat până când și eu eram pe locul din dreapta. Se purta rece cu mine. Îl rănisem, înțelegeam, dar răceala lui se manifesta mai mult ca o răceală pe care o oferi cuiva care a reușit să îți ocupe locul la un concurs foarte important, sau unei persoane pe care ai încercat să o aduci de partea ta pentru că ți-ar fi ieșit un profit mult mai frumos așa. Nu îi înțelegeam răceala, dar am dat vina pe interpretarea incorectă din cauza stării în care mă aflam. Eram slăbită și fără niciun fel de ajutor. Urma să fiu un ocean de cenușă, dar deja nu îmi mai păsa, deja începeam să îmi dau seama că urma să fiu un ocean de cenușă care s-a sacrificat pentru omenire și nu a supraviețuit din egoism! Meritam să mor fericită, iar fericirea nu o găseam decât dacă puteam în sfârșit să mă eliberez.

Am ajuns la biserica din oraș și l-am rugat să mă aștepte afară. Aveam nevoie de asta, dar aveam nevoie să fiu singură. Era târziu, nu știam dacă va mai fi cineva, dacă va fi închis sau dacă voi fi dată afară pentru că orele de vizite s-au terminat.

Din fericire preotul mai era încă acolo. Se pregătea să plece, dar când m-a văzut și după ce a înțeles că aveam neapărată nevoie să vorbesc cu El, mi-a acordat câteva minute. I-am mulțumit și m-am așezat pe una din băncile din lemn lustruite și pregătite pentru o slujbă la care să participe tot orașul. Mi-am ridicat capul spre crucea imensă care trona încăperea, dar nici măcar prezența ei impunătoare nu m-a făcut să simt ceea ce vroiam să simt.

Am răsuflat de parcă știam că nu avea nici un rost să fiu aici, când vocea caldă a preotului mi-a șoptit că Dumnezeu poate fi găsit numai atunci când vrea, dar ne ascultă de fiecare dată.

I-am mulțumit și am început să Îi spun. Îmi pierdeam memoria, bucățică cu bucățică îmi dispărea fiecare amintire pe care o aveam. Nu știam ce era în seiful lăsat de unchiul meu și nu știam cum ar fi trebuit să reacționez, ce ar fi trebuit să fac. Dacă nu eram destul de puternică? Am început să tușesc, încercând din răputeri să îmi ascund tusea cu ajutorul mâinilor puse strâns peste gură, dar în momentul în care mi-am eliberat gura am observat lichidul roșu și cald de pe mâinile mele. Am stat și l-am privit. Pur și simplu mi-am privit sângele. Răspunsul nu aveam să îl găsesc aici, răspunsul era în mine. Eu eram răspunsul.

Capitolul XII

Am ieșit pe ușa din spate și am luat-o la fugă, accese de tuse bătându-mi corpul și lăsându-l fără vlagă cu fiecare secundă care trecea. Dar știam unde trebuia să fiu și asta cât mai rapid. Picioarele mele amenințau să cedeze, să fiu lăsată pe un drum oarecare secătuită de puteri și de orice altă sursă prin care puteam să chem vreun ajutor.

Dar îmi era frică, îmi era frică nu de faptul că îmi vor dispărea amintirile, de faptul că voi ajunge nimic, îmi era frică de privirea lui Leon. Felul în care mă privea, ochii lui, felul lui de a se comporta vizavi de mine, mă răneau pe mine! Nu eu îl rănisem pe el, nu, îi sfidasem dorința de a fi el primul cavaler, îi făcusem planul un adevărat calvar chiar și pentru el.

Eram pur și simplu îngrozită, îmi ascundeam sentimentele căci nu știam dacă le-ar fi simțit și el sau numai Alex. Nu puteam să risc, dar continuam să alerg ca o nebună privind înapoi din când în când, cu lacrimi curgându-mi șiroaie și cu vântul biciuindu-mi nemilos fața și fiecare centimetru din corp.

Sufeream pentru că ajunseseam să îmi detest starea actuală! Greșisem, dar nu meritam să fiu sfâșiată în bucățele de cel pe care îl considerasem prieten, nu meritam să fiu spartă de o persoană la care ținusem.

Eram un Archild, puteam să iubesc în cinci minute și să urăsc în două, dar sentimentele mele erau mai puternice decât ale oricărei alte ființe. Nu puteam să neg că mă

durea, dar puteam să suprim durerea până la un punct. Mă alinam cu siguranța că aveam să ajung acolo la timp, că aveam să fiu într-o siguranță ciudată pentru un timp.

Înainte să ies din biserică reușisem să citesc o pagină din biblia lăsată deschisă pe măsuța din fața altarului. Nu știam dacă era destinul sau dacă El chiar îmi răspunsese, dar ce știam era că un răspuns mi se dăduse, iar de acum totul depindea de mine, urmam să fac cel mai nesăbuit lucru pe care puteam să îl fac.

Să înfrunt un Demon cu două fețe singură! Nu eram pregătită, la dracu nici nu îmi doream asta, dar eram obligată să mă cațăr pe acea suprafață care îmi mai asigura măcar alte douăzeci de minute de viață. Nu știam cât avea să dureze până să își dea seama că fugisem, nu știam nici măcar cât de bine făcusem că alergam pe un drum fără vreo ieșire. Așteptam doar să văd luminița pe care o căutam cu atât de multă disperare.

Și am găsit-o! Era tot acolo. Mereu mă întrebam de ce luminița de pe dealul pe care îl adoram atât de mult nu se stingea niciodată! La început am crezut că este o persoană care are grijă de ea, o alimentează cu gaz, iar felinarul continuă să lumineze, dar mă înșelasem. Nu îmi dădusem seama de asta până acum pentru că până acum nu prea știusem eu cu ce se mănâncă să fii parte din supranatural! Dar o dată intrat în breasla lor știi ce gândesc și ce vor să facă și cum vor ajunge acolo! Scopul scuză mijloacele!

Așa-zisul felinar nu era un felinar, era chiar Lumina cuiva! Din câte îmi împărtășise Michelle în timp ce vorbeam în camera sa de refugiu, iar apoi Alexander în mintea lui îmi dădusem seama! Eu gândeam cu tot creierul, nu cu jumătate așa că fusese ușor să văd dincolo de bariere!

Lumina aparținea unui supranatural, iar Lumina, așa cum văzusem în mintea lui Alexander, dacă era separată de corp însemna că acesta fusese acaparat de un Demon și că singura șansă de a-l scoate dintr-un corp este să eliberezi Lumina corpului respectiv! Știam că Leon nu m-ar fi privit așa, nu mi-ar fi vorbit așa, nu s-ar fi comportat așa vizavi de mine dacă ceva nu ar fi fost în neregulă.

Am încercat să sparg felinarul și să îi eliberez Lumina, dar era aproape imposibil, o barieră pe care nu o observasem până atunci împotrivindu-se! Am încercat să mă gândesc la o modalitate de a sparge un scut, dar nimic nu îmi venea în minte. Eram doar o cutie de stocare

goală, nu puteam să gândesc limpede și nu înțelegeam de ce. Privirea mi s-a încetșosat, iar echilibrul continua să îmi părăsească corpul.

Aveam să mă prăbușesc în orice secundă, dar chiar atunci râsul lui Leon s-a auzit din spatele meu. Eram pierdută, dar mai înainte de toate puteam să încerc să fac un singur lucru: m-am prins de felinar și l-am strâns la pieptul meu. Nu știu ce s-a întâmplat în continuare, căci ochii mei au refuzat să se mai deschidă. Pur și simplu auzeam un vâjâit puternic care nu înceta să mă asurzească și strigătele lui Leon de a mă opri de undeva din depărtare, dar nu puteam să mă opresc.

Am continuat să strâng cutia de lumină la pieptul meu până când mâinile mele amenințau să rămână fără nici un strat de piele din cauza căldurii, dar nu îmi păsa. Trebuia să fac ceva, trebuia să reușesc să îl salvez pe Leon și să ne reîntoarcem cu toții la planul inițial: „cum să facem totul ca la carte pentru ca Ellea să moară așa cum trebuie”, dar se părea că nimeni nu mă asculta. Am simțit cum aerul din plămâniile mele scapă, cum mă sufoc și nu pot să fac nimic.

Când totul s-a oprit, când nu s-a mai auzit nimic în jurul meu am reușit să deschid ochii și să observ că eram singură pe dealul acela. Cutia de lumină îmi dispăruse, iar Leon nu mai era cu mine. Nu știam dacă reușisem să îl eliberez sau Demonul îl luase cu el, iar asta mă lăsa cu un gust amar pe buze, un gust pe care nu vroiam să îl păstrez pentru nimic în lume.

L-am chemat pe Alexander, iar apoi am încercat să îmi simt legătura cu Leon, dar era imposibil să fac asta. Nu îl mai simțeam, se deconectase, fusese răpit de nenorocitul acela de demon. Când m-am ridicat într-o încercare idioată de a-mi menține echilibrul, am văzut că în locul felinarului stătea un bilet scris cu o caligrafie inconfundabilă: a lui Leon.

Am despăturit bilețelul și am văzut cele câteva cuvinte: „Eu sunt Demonul care va face Armagedon-ul posibil!”

Am încremenit. Leon nu fusese posedat, Leon fusese însuși demonul. Era încă! De aceea nu putusem să îl eliberez pentru că nu aveam ce să eliberez!

- Ellea! L-am auzit pe Alex strigându-mă..
- Aici! Alex sunt..

Dar nu am mai avut cum să termin. Pur și simplu m-am prăbușit și am căzut, din nou, în inconștiență. Făceam asta destul de des în ultimul timp..

Nu îmi amintesc cum m-am trezit, îmi amintesc doar că am vrut pe verandă. Alex m-a cărat până afară și m-a lăsat singură. Admiram cum razele soarelui se trezesc la viață ușor, ușor, dar nu puteam să simt nimic. De abia acum înțelegeam că totul se juca la o scară mult prea mare pentru a lua ceva în derâdere. Aveam să ne ucidem între noi pentru ca lumea să fie fericită.

Când aerul rece de afară îmi înghețase și ultimul deget de la mâini am mers în bucătărie. Pe masă mă aștepta o plăcintă de mere făcută de Margaret. Am luat o bucă și apoi am dat cu ochii de plicul pe care mi-l lăsase unchiul meu, iar mama mi-l adusese aici.

Am dat la o parte situația cu absențele de la școală și am dus plicul, cu o mână tremurândă, mai aproape de față. O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz spre plic, amenințându-l să îl ude. Am tras foaia îngălbenită de timp, iar lacrima a pătat – în schimb – situația mea cu absențele.

Am tars aer adânc în piept și am deschis plicul. Scrisul lui Daniels mi-a sărit în ochi.

„Draga mea Ell,

Știi că probabil ai să citești asta ori mai devreme decât ar trebui, ori prea târziu. În oricare din cazuri vreau să îmi cer iertare pentru că nu am fost lângă tine, pentru că din cauza mea te-ai născut, pentru că pur și simplu ai crescut neștiind cine ești!

Archild.. ești un Archild pur! Probabil că de acum știi ce este unul, ai aflat într-un fel sau altul cine ești, dar probabil nu știi totul.

Sunt sigur că dorința de cunoaștere te-a măcinat, că deja ai ajuns în punctul critic în care am ajuns și eu: lipsa amintirilor. Memoriile și se macină treptat. Nu vei mai fi aptă să îți mai amintești absolut nimic, iar în ziua când nu vei ști cine ești atunci va fi ziua când sfârșitul lumii va avea loc!

Caută seiful! Este acolo unde nu l-ai căuta niciodată! Codul de la el ești tu!

Succes Ellea!

Daniels Logan”

Asta vroia să îmi spună? Asta așteptasem optsprezece ani?

Un acces de furie și-a pus amprenta asupra mea! Am rupt scrisoarea și apoi am aruncat cu ceașca de cafea fix de peretele alb care dădea spre curtea din spate. Totul s-a pătat în negru, dar nu mi-a păsat! Îmi pierdeam memoria! Nu mai aveam să mai fiu eu și în loc să trebuiască să previn asta trebuia să aștept să fiu o legumă? De ce?

Nu mai înțelegeam nimic! Un șir de lacrimi dulci mi-a părăsit ochii, trebuia să fac ceva, trebuia să gândesc, dar nu puteam să gândesc! Minte mea refuza să pună informațiile cap la cap. Un alt acces de tuse mi-a pus stăpânire pe corp. Tremuram din toate colțurile, iar sângele nu continua să se mai oprească. Fiecare minut care trecea nu făcea decât să îmi mai folosească plămânii de o altă cantitate de sânge. Pierdeam viață, pierdeam din mine, mă pierdeam pe mine.

- Ellea! Doamne Dumnezeu! De ce nu m-ai strigat?

Am auzit vocea panicată a lui Alexander. Ochii mei se transformaseră. Îi simțeam usturători, roșii, pregătiți să îmi sară din orbite. Corpul mă trăda, tusea nu îmi încetase, iar corpul meu intrase și el într-un fel de regim de tremurat din care nu puteam să ies fără să nu rănesc pe cineva.

Am închis ochii doar pentru o secundă. Pentru o nenorocită de secundă și chiar atunci l-am auzit:

- *Ellea Castle.. singurul Archild care există, singura ființă care poate să oprească Armagedon-ul! Ce blasfemie! Ești inutilă, Ell! Inutilă!*

Vocea lui Leon aproape că mi-a sfâșiat creierul! Timpanele mele au cedat lăsând în urma vocii lui doar o durere surdă care aproape că mi-a dezintegrat și ultima fărâamă de putere pe care o mai aveam.

Mă schimbam. Totul se apropia cu pași repezi, iar eu mă schimba. Amintirile îmi mureau, iar corpul mi se pregătea de luptă. Știam ce avea să urmeze. Gândirea mea trecea de la faza de incipit, spre o fază în care aș fi putut să controlez lumea doar gândindu-mă că aș fi putut să fac asta! Și până la urmă poate acesta și era rolul meu!

Eram o ființă care mai trăise cu zeci de milioane de ani în urmă! Prin intermediul meu se creaseră Zeii, se creaseră vietățile, se crease Lumea!

Am scuipat și ultima picătură de sânge uman pe care corpul meu o păstrase. Eram gata, eram completă, eram o mașinărie de ucis cu sânge rece. Emoțiile deveniseră o inexistență în fața mea. Nu mai conta absolut nimic. Un singur lucru își mai avea rostul, iar acel lucru trebuia dus la bun sfârșit fără nici o piedică.

Mi-am recăpătat controlul asupra corpului meu și un zâmbet mi-a apărut pe buze. Îmi simțeam corpul puternic, clocotind a putere, ochii erau îngustați, pregătiți săucidă! Rolul meu nu era acela de a-i apăra pe oameni, puteam să îi omor – oricum erau doar niște ființe inutile care nu își meritau soarta – rolul meu era mult mai mare; eu eram cea care avea să îi deschidă un portal lui Michael! Îngerii aveau să pună stăpânire pe Pământ, aveau să le arate demonilor că nu mai pot exista, că răul va fi eradicat.

- Ell, ești bine?

Vocea lui Alex s-a auzit de undeva din spatele meu. Când mi-a atins mâna i-am simțit căldura corpului. De neconceput!

- Sunt stăpâna ta! Pregătește-te Chevalier! Avem o luptă de câștigat!

- Desigur, stăpâna mea.

Am urcat scările spre camera mea. M-am curățat de sânge și am îmbrăcat o pereche de pantaloni negri, o bluză de culoare închisă, o geacă de piele și o pereche de pantofi cu toc. Am sunat-o pe Olivia și pe Mich și le-am spus unde să ne întâlnim. Restul a venit de la sine. Alexander mă aștepta la parter cu o carte în mâna stângă și cu setul de chei de la mașină în cealaltă.

I-am făcut semn să mă urmeze după ce i-am luat cheile din mână și am pornit amândoi spre garaj. Nici o emoție nu îmi trăda fața. Știam ce trebuie să fac și știam unde trebuie să fiu. Era acum sau niciodată!

Capitolul XIII

Conduceam ca o nebună și asta nu pentru că mi se trezise brusc pofta de adrenalină, care devenise inexistentă, ci pentru că simțeam nevoia să omor ceva. Era ori motorul mașinii mele, ori o persoană așa cum fusesem și eu înainte.

Alex mă privea pe sub gene de pe scaunul din stânga, urmărindu-mi fiecare mișcare sau gest pe care îl făceam. Dar eu nu trădam nimic. Dacă statuile pot simți compătimire pentru cei care stau și le privesc ore în șir pentru a le înțelege, deși nu o fac niciodată, eu nici măcar atâta lucru nu mai puteam să fac. Mi se extirpaseră din corp, creier, inimă orice fel de sentimente pe care le-aș fi putut avea.

Știam cine este Leon, știam ce urma să se întâmple, dar mai presus de toate îmi pierdusem aproape toate amintirile. În schimbul lor însă, un val de informații pe care nu le cunoscusem până atunci le luaseră locul. Era ca un fel de memorie aflată în așteptare, o dată înlăturate amintirile care nu îmi trebuiau și erau inutile, acestea au putut în sfârșit să iasă la lumină.

În primul rând, Leon era un Chresor! Nu mai întâlnisem niciodată unu, nici nu știam că pot să facă așa ceva, dar i-am acceptat existența. Chresorii erau cei care le dădeau ordine celor cu rang de Moarte! Erau mai presus de Moarte, erau cei care decideau cine avea să moară, când, cum și unde, erau șefii celor mai trufașe ființe. Lumea nu văzuse niciodată un Chresor, nimeni nu văzuse niciodată un Chresor pentru că nimeni nu trăise în Rai cu aceștia! Inițial trăiseră în Rai, fuseseră adoptați de îngeri pentru a le face anumite treburi, dar după ce Lucifer s-a răzvrătit Chresorii au fost primii care l-au urmat. Drept răsplătă Lucifer i-a făcut șefi peste moarte, dar cu timpul s-au plictisit și au început să se creadă mai buni decât orice alt seamăn de-al lor, au început războaie între ei până când au mai rămas decât doi. Doi

Chresori care aveau de gând să omoare tot. Lucifer le-a interzis asta, le-a explicat despre creația Tatălui Său și le-a arătat o modalitate mai bună de a se răzbuna pe creația Sa decât o eradicare în masă. Cu toate acestea ei nu l-au ascultat pe Lucifer, au continuat să subjuge persoane după omorârea lor în a deveni „doamne cu coasă”, ajungând așa la o armată de astfel de exemplare. Au învățat să îi controleze și să fie un mai mare al Morții. Dar, Apocalipsa, nu a mai reprezentat adevărul, Lucifer avea să vină pe Pământ în Apocalipsă pentru a-i opri pe Chresori să eradicaze creația Lui.

Lucifer vroia să se distreze cu oamenii, nu să scape de ei și să rămână singur într-o masă de ciudați, vroia să îi facă pe oameni să vadă răul ca pe un zeu absolut numai atunci când pedeapsa finală avea să îi subjuge pe toți.

Unul dintre cei doi Chresori rămași a scăpat, a venit pe Pământ și ucide cu sânge rece încă de atunci. Mulți supranaturali l-au căutat, mulți îngeri au pus recompense pe capul lui, dar nimeni nu a știut cine este, unde este sau ce are de gând să facă. A așteptat nouă sute de ani, a vrut să le arate tuturor că o deghizare la care nu s-au fi gândit niciodată chiar a rămas așa. Leon salvase viețile oamenilor și ale supranaturalilor timp de nouă sute de ani, contract tuturor declarațiilor făcute de el până atunci de a-i distruge pe toți. Cine ar fi avut ceva de zis împotriva unui Vindecător?

Nimeni.

Și nimeni va rămâne în stăpânire peste Pământ. De acum nu mai jucam decât la nivel de „Elle va muri”, de acum jucam la nivel de „toată lumea va muri, inclusiv cei pe care doream să îi eliberez”, iar asta însemna că cel care făcea asta trebuia să moară. Leon trebuia să dispară.

Dacă mi s-ar fi spus cu o zi înainte că pot să ajung în trei state diferite într-un interval de mai puțin de douăsprezece ore aș fi râs și aș fi trecut mai departe clasându-l pe tipul respectiv drept „debil mintal”, dar acum nu mai puteam să fac asta; ar fi însemnat să mă identific singură cu acel personaj. Am zâmbit în schimb, un zâmbet plin de compasiune pentru ceea ce avea să îl aștepte pe Leon. Daniels știuse și îmi lăsase probabil ceea ce avea să mă facă invincibilă, mă va scăpa atât de mine, cât și pe restul de la o moarte dureroasă și enervantă.

Ajunsesem în Huntsville, Alabama de mai bine de douăzeci de minute. Știam unde trebuie să ajung, știam ce trebuia să iau mai întâi de a ajunge acolo și mai știam și de cine mai aveam nevoie. Ochii mei nu mai sufereau după somn, nu mai simțeam nevoia leneșă de a sta, de a mânca sau de a mă odihni. Eram pur și simplu un robot care trebuia să își îndeplinească misiunea fără să pună prea multe întrebări.

Mi-am deschis telefonul și am tastat rapid un număr de telefon pe care îl văzusem mângălit foarte ușor în colțul dreapta jos al scrisorii de la Daniels. El știuse că voi ști, el fusese sigur că eu voi descoperi cui îi aparține acest număr înainte a îl forma.

După primul sunet de apel o voce răgușită a răspuns de partea cealaltă a firului.

- Asers? Sunt eu.
- Ellea? Ellea Castle? Tu ești? M-a bombardat cu întrebări vocea răgușită de la celălalt capăt.
- Chiar eu! Îți cer ajutorul, Asers! Am nevoie de tine! Ne vedem la intrarea în parcul Big Spring, peste o oră. Nu mă dezamăgi, Asers.
- Desigur, domnișoară! Voi fi acolo!

Am închis fără alte pledoarii de genul „ne vom vedea mai târziu, xoxo, Ellea.” Mi se păreau forme înapoiate de comunicare pe care le-aș fi folosit numai în cazul în care aș fi avut nevoie de compasiunea celui care ar fi citit mesajul. Nu îmi doresc nici îmbrățișări, nici pupici, nici alte prostii pentru a ști că un lucru se va întâmpla.

Le-am trimis un mesaj Oliviei și lui Mich cu aceleași coordonate. Ele mai aveau de parcurs cel puțin jumătate de drum, dar asta nu le-a descurajat. Știam că sunt fete deștepte, știam că vor fi aici mai rapid dacă Michelle se enerva destul de mult și își dădea drumul la puteri o dată. Am privit de jur împrejurul meu admirând peisajul și calculând astfel posibilitatea de a fugi de aici și de a nu mai fi văzută niciodată. Alexander nu coborâse din mașină cât eu mă proptisem de portieră dând telefoane. Pur și simplu refuza să mă mai privească de când trecusem de Tennessee, dar l-am ignorat și eu. Aveam nevoie de puterea lui, nu de comentariile și opiniile lui pe care le puteam deduce și singură, mulțumesc frumos.

Am traversat strada și am cumpărat ceva de mâncare. Înainte să urc în mașină am făcut un ultim apel.

- Ați ajuns la barul Evanghelion, cu ce vă pot ajuta, m-a întâmpinat vocea plictisită a recepționistei, plus că mai mânca și gumă.
- Fă-mi legătura cu domnul Antonio, am spus eu tare și răspicat.
- Îmi pare rău, doamnă dar nu pot să fac asta pentru că..
- Spune-i că îl caută Ellea. Ellea Castle, am continuat eu la fel de impulsivă.
- Tot nu se poate pentru că.., turuia vocea enervantă care cioflăia gumă de la celălalt fir.
- Doar spune-i asta, vei ști ce ai de făcut imediat.
- Revin imediat, a terminat secretara sau ce naiba era.

Am așteptat cuminte în telefon, moment în care am deschis portiera și i-am dat lui Alexander punga cu ce cumpărasem. M-am gândit că poate îi era foame. Parcasem chiar în fața barului Evanghelion. Pupilele mi se îngustaseră, iar pleoapele mi se relaxează, formându-mi o privire de felină, pregătită să ucidă cu sânge rece. Fața mi s-a modificat într-o strămbătură care arăta atât de multă superioritate. Zâmbeam. Și zâmbeam în stil superior. Vocea se întorsese.

- Doamnă Castle! Îmi cer mii de scuze, dar domnul Antonio nu v-a menționat niciodată! A spus că va lua legătura în biroul dumnealui chiar acum.
- Ah, dar nu este nevoie. Intru în clădire în cinci minute. O cafea tare, cu două de zahar. Mulțumesc. Și am închis.

Urma partea drăguță: Alexander nu avea voie înăuntru. Cum explici unui animal de companie că nu are voie în magazinul cu jucării pentru câini? Simplu, îl legi de stâlpul din fața magazinului.

- Alexander, merg înăuntru. Revin imediat. Poftim cheile. Să te întorci în mai puțin de treizeci de minute. Voi rezolva asta repede, tu poți să mergi să vizitezi parcul, să te familiarizezi cu locul. De acolo începe totul.

Mă așteptam să sară la gâtul meu și să îmi spună că sunt nebună dacă am impresia că mă va lăsa să intru acolo singură, dar mă înșelasem amarnic. Doar a dat din cap că înțelege, a luat cheile și s-a mutat pe locul șoferului. A închis portiera și a ambalat motorul. A plecat în trombă, dar nu știu dacă m-a deranjat. Mă așteptam, ce-i drept, la o ceartă, un argument, dar faptul că nu am meritat nici măcar un „nu ești sănătoasă” era.. dureros? Mă simțeam dată la o parte. Era ciudat că încă îmi mai păsa de asta.

Am inspirat și am expirat de câteva ori după care am intrat. Ca orice club de noapte care oferă și „servicii suplimentare” sau „prostituție de lux”, Evanghelion era decorat în culori aprinse, roșu și portocaliu pal, apoi negru pătrunzător și albastru închis. Combinațiile erau bine alese pentru că împreună făceau un contrast puternic. La bar era un tip înalt, cu părul negru și la bustul gol, care învârtea niște sticle. Nu m-a atras stilul lui de a prepara un cocktail, ci tatuajul imens care îi ocupa jumătatea dreaptă din corp cu tot cu mână. Aș fi vrut să îl întreb ce înseamnă, dar când s-a întors spre dreapta mai mult, ochiul vulturului s-a uitat fix la mine. Ha, un Folfer! Aici! Brilliant!

- Drăguță artă! Am comentat eu. Știa că știu. Știam că știu.

- O domnișoară drăguță nu ar trebui să se ia de cineva ca mine, un..

- Folfer! Mda, mi-am dat seama. Ellea Castle! Elevă și Archild, încântată! Am continuat eu. Aceeași privire rece, același zâmbet sadic.

Încremenise. A ieșit de după bar și a îngenunchiat în fața mea. Am continuat să îi zâmbesc doar. După ce și-a terminat plecăciunea și scuzele s-a întors după bar oferindu-se să îmi prepare ceva.

- Nu mulțumesc, sunt aici să îl văd pe Antonio.

- Este în spate. Clara, îți va arăta, e secretara lui. Uite-o că vine!

Am întors capul să o văd pe cea care cioflăia gumă în timp ce vorbea la telefon. Am privit-o la fel de sadică. A făcut un fel de reverență, s-a scuzat după care s-a oferit să mă ducă în spate. Mulțumesc, ce amabilitate! Sunt regina tuturor și ea îmi vorbește mestecând gumă. Îmi încleștasem degetele în pumn deja. Am urmat-o totuși în spate după care i-am cerut politicoasă să plece. Aveam nevoie de intimitate cu Antonio.

Am deschis ușa biroului său și am dat peste un val de fum de țigare și un scaun din piele imens întors cu spatele.

- Plănuiești să joci în vreun remake al filmului „Nașul”, Antonio? Am întrebat eu sarcastică. Chiar arăta penibil totul.

- Nu, nu chiar, stăpână! Cu ce te pot ajuta? Mi-a răspuns vocea lui răgușită și bătrână după ce făcuse un efort în prealabil de a se întoarce cu fața la mine.

- Știi foarte bine ce urmează, Antonio! Nu vreau decât *semmul*. Este dreptul meu să îl am. Știi că tu îl păstrezi, știi că tu îl ai și știu că vei muri ca el să nu îți părăsească posesia, Antonio. Dar eu zic să renunțăm la copilării, să îmi dai *semmul* și să mă lași să mor pentru ceea ce am fost creată! Vocea mea nu avea nici o inflexiune. Eram pur și simplu neutră.

- Stăpână, ești tânără! *Semmul* mi-a fost destinat încă de când mă știu, nu pot să ți-l dau pur și simplu! Ar însemna ca *ei* să vină după mine.. nu pot să..

- Îngerii sunt ai mei, Antonio! Nimeni nu va veni pentru tine, nimeni nu va avea „grijă” de tine, totul este jucat la o scară mult prea mare ca să îmi fac griji și pentru viața ta. Știi unde îți este locul, ai trăit mai mult decât a visat vreodată cineva să o facă, ai distrus lumea după care ai asistat la refacerea ei! Mai vrei să mai trăiești? Sunt puternică, Antonio! Sunt zece mii de lucruri și niciodată unul singur! Sunt cine vreau eu să fiu! Sunt o mie de culori, o sută de culori și zece zâmbete. Așa că te rog frumos să îmi dai *semmul* sau va trebui să ucid un *Antic*.

- Îți dai seama de ceea ce spui? Vrei să mor? Pentru ce? Pentru un Chrosor? Am omorât o mie ca el, pot să mai supraviețuiesc încă unul! Nu am să renunț la nimic!

- Antonio! Ai omorât o mie de Chrosori slabi, nu unul care are puterea a milioane de Chrosori! Așa că fă un bine și retrage-te cât încă mai ai glorie! Acum!

Am pocnit biroul de mahon care trona camera și l-am simțit fisurându-se sub greutatea loviturii mele. Mi-am reluat locul în scaunul de piele de vizavi de Antonio. Așteptam.

Dar Antonio mi-a sfidat cererea. A trebuit să fac ceea ce era corect. A trebuit să elimin o piesă care nu se potrivea cu puzzle-ul pe care îl aveam de rezolvat.

Cum poți să omori un *Antic* așa cum era Antonio? Scoaterea inimii este singura posibilitate și să faci asta cu mâinile goale este cel mai greu lucru posibil. Să treci prin coaste și apoi să scoți un organ plin de atâta viață pare ciudat, dar să simți ultimele bătăi ale unei persoane în mâinile tale era cu adevărat înfricoșător de perfect. Am privit sângele o bună bucată de timp după care am observat degetul arătător de la mâna stângă. Avea o duzină de înțepături. Seif pe bază de amprentă cu sânge. Inteligent! Foarte inteligent. Însemna că seiful era aici, la servicii unde putea să țină un ochi pe el tot timpul.

Era vizibil. Era în văzul tuturor. Era însuși biroul. Mi se păruse ciudat atunci când îl loveam. Sunetul nu semănase foarte mult ca un sunet după un impact corp – lemn, ci mai mult corp – metal învelit în lemn. Am găsit porțița de intrare și apoi am luat degetul lui Antonio și am deblocat seiful. Înăuntrul era *semmul*.

Era minunat! Arăta de parcă fusese lustruit în fiecare zi. Am luat cu grijă pistolul făcut din aur și sânge de înger și l-am pus în haină. Am plecat ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Când am ieșit afară Alexander se întorsese. Am urcat la volan, iar el mi-a privit mâna care mai avea încă puține urme de sânge pe care le ratasem atunci când mă ștersesem pe mâini cu ajutorul cămășii lui Antonio. Am scos pistolul și i l-am pus în brațe. Măcar așa avea să fie distras și fascinat de *semm*, iar eu puteam să gândesc și să conduc liniștită.

Următoarea oprire: Big Spring.

Capitolul XIV

Trebuia să ajungem în Big Spring cât de repede puteam, dar nu aveam cum să zbor peste un trafic infernal nici dacă îmi doream asta din toată inima. A trebuit să îl las pe Alexander să mă ajute.

Am tras pe dreapta, am parcat mașina și ne-am asigurat că nimeni nu se va încăpățâna să o spargă.

Ne-am întors pe o stradă laterală, iar Alexander mi-a spus să mă urc în brațele lui. Asta am făcut. În următoarea secundă eram în parcul Big Spring. Era frumos, era chiar plăcut să te uiți la albastrul lacului ca și cum ar fi putut să dispară pentru totdeauna. Dar știam cum este să ai o perioadă de timp la dispoziție pentru a-ți regla conturile.

Priveam chiar sarcastică liniștea lacului. M-am așezat pe o bancă simțind greutatea provocării pe umerii mei, mă lăsam din nou cuprinsă de emoții umane. Alexander stătea în picioare chiar la dreapta mea. Am simțit cum puterea avea să mă lovească din nou, dar până atunci mai aveam câteva secunde. Am profitat de ele. M-am ridicat automat în picioare și l-am sărutat pe Alexander. Un sărut lung, pasional, cald, ud. Un sărut așa cum mi-am dorit întotdeauna. Aveam nevoie de îmbrățișarea lui, de el, de ochii lui. Știam că este cu mine, dar eu cea rece nu putea să îl simtă așa cum eu cea emoțională o făcea.

Era surprins, dar m-a lăsat să intru în mintea lui și să îi explic că acum simt. Dar nu știam pentru cât timp. Pur și simplu uitasem de aer, uitasem de noi. Vroiam să stau acolo la nesfârșit, sculptată în brațele lui pentru eternitate. Numai că eternitatea se încăpățâna să se termine astăzi.

Am simțit cum eu cea rece se întoarce. M-am scăpat din brațele lui Alexander și mi-am reluat locul pe bancă. Emoțiile pe care le simțisem cu doar câteva secunde înainte se evaporaseră. Nici măcar corpul meu nu putea să îndure așa ceva. Nici măcar eu nu puteam să privesc cum totul se derulează înaintea ochilor mei. Trebuia să clarific asta cu Alex, să îi spun că nu se va mai întâmpla, dar când am întors capul spre el să îi comunic noul deznodământ nu mai era. Dispăruse.

Vibrațiile telefonului m-au trezit din privitul la un mare nimic. Era Michelle.

De fapt, era Olivia.

- Domnișoară Castle, am ajuns. Mich și-a dat seama până la urmă. Doarme. Vom fi în parc în zece minute.

Rece. Calculată. Ca mine.

- Poți să o duci la un hotel și să luați o pauză. Îmi trimiți adresa hotelului prin mesaj și ne vedem acolo. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva mai întâi.

- Desigur, domnișoară.

Am închis amândouă. Eu așteptându-l pe Asers, ea probabil căutând un hotel pentru Michelle.

Culoarea deschisă a lacului mi-a acaparat din nou privirea, lăsându-mă să o privesc fără să gândesc absolut nimic. Era plăcut.

- Domnișoară Castle, s-a auzit vocea răgușită a lui Asers.

Prin telefon am crezut că este răgușită, dar de fapt vocea lui era doar un bas profund, mai mult un mârâit venit din pieptul lui. Am întors capul și mi-am blocat gâtul la cei un metru nouăzeci și ceva ai lui. Ochii mi s-au blocat în ochii lui de aceeași culoare ca ai lacului, iar părul său avea atâtea culori de auriu că ai fi putut să te pierzi numărându-le. Purta un costum negru cu cravată roșie, sângerie. Buzele sale erau un mulaj perfect, roșiatice, arse de vând, iar cămașa nu întârzia să arate că sub ea se poartă o pereche de mușchi bine făcuți. Eram impresionată. Dar asta până la stratul meu de „fericire exterioară”.

Am dat din cap și i-am făcut semn să se așeze.

- Privește-l cât încă mai poți, Asers. S-ar putea să nu mai ai posibilitatea asta. Aici va începe totul.

- Știu, doar sunt un Sinchild.

Un Sinchild! Cine ar fi crezut. Sinchild sau The Child Of Compassion. Nu credeam că aveam să întâlnesc vreunul prea curând. Erau un fel de specie pe cale de dispariție, existând doar câte unul pe glob în același timp. Era o realizare să îl întâlnesc pe cel care probabil că

trăise mii de decenii înaintea mea, era o plăcere să știu că nu sunt singura pe acest Pământ care chiar știe ce urmează. Eram mulțumită.

- Chiar așa, Asers? Cine s-ar fi gândit..

- Domnișoară, sunt aici să vă servesc, dar dacă scopurile dumneavoastră nu coincid cu ale mereu atunci servirea mea va lua sfârșit. Ce aveți de gând? Să rupeți sau să mențineți Echilibrul?

- Echilibrul a fost rupt de mult, copil! Nimeni nu a știut cum, nimeni nu a simțit, dar Echilibrul ma fost sfâșiat cu mult înainte să mă nasc eu. Leon Jared. Vindecător, sau cel puțin așa am crezut toți, un fals! Este un Chromer! Va distruge acest Pământ fără să clipească. Sunt aici să îmi opresc propria greșeală din a se răspândi. Eu trebuie să mor, dar o dată cu mine trebuie să trăiască restul de șapte bilioane de vieți.

Ochii lui Asers îmi analizau profilul. Semănam cu o fetiță răzgâiată căreia nu i se spune nimic niciodată. Și chiar așa eram! Mie nu mi se spunea niciodată nimic, eu nu avusesem niciodată posibilitatea să am un prieten pe care să îl întreb cât de nenorocită voi deveni în viitor. Am fost singură, iar acum emoțiile mele se exilasera. Era ori asta, ori să mor nedorind să o fac.

Nu puteam să mor doar pentru că o profeție trebuia împlinită, dar puteam să mor dacă asta însemna ca moartea mea să aducă un bine.

Dar până la urmă de ce muream? De ce muream eu și nu ceilalți? De ce trebuie mereu să fie sacrificat un lucru pentru binele celorlaltor lucruri? Unul pentru toți și niciodată toți pentru unul.

Viața mea a fost scurtă, dar plăcută. Aviditatea mea de cunoaștere a fost în sfârșit satisfăcută. Uitasem cine eram, dar știam cine sunt acum. Știam fiecare lucru pe care dorisem să îl știu. Știam doar ziua de azi și pe cea de mâine, dar nu pe cea de dinainte și pe cea din urmă. Trăiam claustreată în propria mea minte. Și acceptasem asta. Am răsuflet.

- Asers, un singur lucru trebuie să te întreb, am spus eu.

- Desigur domnișoară, ce este?

- Cât de bine știi să tragi cu pistolul?
- Foarte bine..
- Bun, pentru că trebuie să mă înveți și pe mine. Vreun poligon prin apropiere?

M-a privit uimit pentru câteva secunde apoi a încuviințat. Mergeam la el acasă, singurul poligon din oraș cu excepția celor din cadrul poliției și ale *Umbrei*.

- Serios, aveți o mafie aici? *Umbra?*, am întrebat eu râzând.
- Eu nu aș râde, domnișoară. *Umbra* nu este altceva decât o mafie a supranaturalilor. Ucid cu sânge rece orice seamăn de-al lor pentru a le lua puterile. Sunt guvernați de o putere mai mare decât mine. Nu pot să îi înfrâng pe toți. Am încercat să îi țin la distanță de oraș, dar nu a funcționat. *Trezirea* mea s-a datorat nașterii tale, până atunci am fost doar un corp într-o sferă, înghețat la minus n grade, așa că puterile mele nu vor fi complete decât atunci când tu vei deveni Stăpâna mea. Daniels s-a asigurat că înțeleg toate astea.
- Unchiul meu? Cum? Dacă de abia te-ai trezit...

Eram șocată! Daniels Logan avusese timp să îl informeze pe Asers cum stă treaba și ce trebuie făcut, dar nu se sinchisise să mă anunțe și pe mine? Eram pionul principal, eu eram cea care va muri nu Asers! Un mârâit scurt mi-a scăpat printre buze. Eram nervoasă! Foarte nervoasă!

Am reușit să mă abțin până când am ajuns la mașina lui Asers. Mașină pe care nu mă așteptam să o văd! Avea un nenorocit de Citroen Survolt! Eu nu reușisem să pun mâna pe mașina asta, iar el o avea? Furia îmi trecuse, se transformase în nervi întinși la maxim, nervi pe care nu știam cum să îi fac să se abțină din comentarii. Am apelat la *Semn*. I-am strâns mânerul prin haina pe care o aveam pe mine și am simțit din nou *răceala* cuprinzându-mă. Eram din nou o Ellea fără emoții. Eram din nou rece.

Am urcat în dreapta și am așteptat să aud motorul pornind. Asers chiar suferea de prea mult timp liber. Avea un ritual atunci când se urca la volan. Inspecta întâi volanul, apoi pedalele, apoi se asigura că frânele încă merg. M-a luat prin surprindere când a apăsat cu

piciorul pedala de accelerație. Motorul era parcă rupt dintr-o altă lume, nu semăna cu nimic din ce auzisem până atunci, iar eu știam mașinile. A condus rapid și fără greșeli și cu precauție până acasă la el. Nu stătea departe, dar nici dacă stătea la ieșirea din oraș nu aș fi simțit, viteza automobilului dărâmându-mă psihic.

Conacul lui Asers, căci altfel nu aveam cum să îl numesc, era destul de vintage și destul de modern. Dacă la exterior fațada vintage îți juca impresia că e doar un conac de prin anii 1400, atunci interiorul te demoraliza. Mobilă în culori tari, pătrunzătoare. Piele, covoare pufoase și accesorii de mii de euro se făleau numai în sufragerie. Restul casei nu l-am văzut, dar eram sigură că era probabil la fel de minunat ca și intrându-l. La subsol, la *două* etaje sub casă, mai precis, se afla poligonul lui Asers. Pistoale, puști, muniție nelimitată, visul oricărui fost pușcaș marin sau oricărui deștept căruia îi plăcea să tragă cu pușca decât să bea o ceașcă de ceai la ora cinci.

- Nu trebuie decât să tragi tu o dată, restul voi învăța doar privind-te. Învăț repede.
- Știu. Toți Archildren au această chestie. Învăță repede! Și totuși cunoștințele nu vă folosesc la nimic, corect?

Nu puteam să răspund pentru că avea dreptate. Și ce dacă eram o enciclopedie ambulantă, și ce dacă știam toate secretele lumii, și ce dacă știam cum construiseră egiptenii piramidele?, și ce dacă știam toate chestiile astea dacă într-un final va trebui să mor cu ele în mine? Niciun mister nu avea să mă salveze, nimeni nu putea să mă salveze. Știam că am să mor. Iar asta era, probabil, cunoștința supremă de care dispuneam. Nimeni nu știe când o să moară, dar eu știam. Și cu toate astea nenorocitul ăsta de adevăr nu mă ajuta cu nimic!

L-am privit pe Sinchild trăgând glonț după glonț. I-am analizat poziția, unghiul sub care trăgea și forța de care aveam nevoie pentru a putea menține traiectoria glonțului.

Aș fi vrut să pot să iau un pistol oarecare și să trag, dar timpul meu era limitat, nu aveam voie să greșesc și nu îmi permiteam să repet. Am scos *Semnul* și am tras.

O lumină puternică a apărut acolo unde ținta aștepta neputincioasă glonțul. O bubuitură mai puternică decât cele făcute de Asars mi-a țintuit urechile chiar și prin protecțiile acelea speciale pentru urechi, o durere mi-a cuprins tot corpul.

Venele de pe mâna dreaptă cu care trăsesem se transformaseră din albastru în negru. Sângele meu nu mai era roșu, era negru. Mâna a început să devină cenușie. Forța cu care eram subjucată era imposibilă, viteza – de asemenea. Fața mea devenea și ea cenușie și brăzdată de vene negre. Cum știam? Pentru că designer+ul lui Asers se gândise la oglinzi pe pereți în loc de o culoare! Aveam să îl omor pe nenorocitul care făcuse asta. Muream mai devreme!

Am strâns *Semnul* și mai tare în mâna mea. Nu îl vedeam și nici nu îl auzeam pe Asers. Știam doar că ochii mei deveneau acum ghețari. Din verdele lor profund se transformau acum într-un roșu întunecat. Am început să râd. Isterică? Nu. Nebună? Numai din cauza viitoare mele morți. Fericită? Nici o șansă. Muream? Cu siguranță!

Am căzut la Pământ și am așteptat. Am așteptat să nu mai pot respira, să nu îmi mai simt inima, să încep să sângerez până când eram goală. Am așteptat. Și am așteptat! Dar nimic! M-am ridicat de la Pământ, iar corpul meu era din nou la fel de alb ca întotdeauna. Venele mele erau tot albastre, ochii mei la fel de verzi. Lumina din ochii mei aproape că mă orbea. I-am închis și am așteptat să se dilate pupilele. Știam să controlez de acum lumina. Dar unde era Asers?

- Asers? Asers?

Nimic. Eram singură! Unde dispăruse? I-am întors capul să caut în jurul meu și atunci l-am văzut. Era la pământ, abia respirând. Am alergat spre el și l-am ridicat. Dar nu putea să vorbească.

Alexander! Am nevoie de tine..

Atât fusese suficient. Într-un sfert de secundă Alex se materializa lângă mine. Zidurile mele căzuseră. Eram din nou emoțională! La dracu!

- Alex! Ajută-mă! Este un Sinchild! Am tras cu *Semnul* și a fost o chestie și acum cred că moare..

- Imediat stăpână!

S-a aplecat asupra lui Asers și l-a vindecat. Nu știu cum a făcut-o, nici nu știu ce s-a întâmplat. Știu doar că priveam spatele plin de tatuaje al lui Alex. Nu știusem de ele până acum. Te amețeau. Erau.. frumoase.

Mi-am ridicat din nou zidurile și am început să privesc pasivă scena din fața mea. Data viitoare nu aveam să îmi mai las zidurile să cadă. Aveam să știu ce urmează și aveam să le ucid înainte să iasă la lumină. Să simți era probabil cea mai ciudată chestie. Nu poți să judeci rațional pentru că pur și simplu nu știi ce urmează.

Alex l-a dus pe Asers într-unul dintre dormitoarele lui. I-am lăsat un bilețel mulțumindu-i și am plecat. Dar asta nu înainte de a îi lua mașina. Avea să își cumpere alta, eu nu aveam să mai conduc una la fel.

Alexander stătea tăcut la dreapta mea. Aștepta să spun ceva, să omor tăcerea care se așternuse între noi. Dar nu puteam. Trecusem din nou în modul fără emoții. Eram o nesimțită, dar vroiam ca Alexander să fie în siguranță decât să stea și să sufere pentru mine. Eu oricum aveam să mor. Mi-am verificat telefonul și am citit mesajul de la Olivia. Mergeam spre Hotel Miss.

Aveam să mor în mai puțin de trei zile. Dar aveam la dispoziție douăzeci și patru de ore până când Michael avea să fie aici. Portalul trebuia deschis și nu aveam nevoie decât de mine, de *Semn* și de o vrăjitoare. Michael avea să fie aici. Aveam să mor, iar lumea avea să fie fericită. Și ce dacă puteam să îi omor? Ființe vii fără nici un scop. Fără nici o rețineră în a-și etala ironiile, glumele și prostia. Dar ei erau șapte bilioane. Eu? Una singură!

Capitolul XV

Priveam oricum pierdută pe geamul noii mele mașini „împrumutate”. Mă simțeam melancolică și totodată neputincioasă. Nu vroiam decât ca toate astea să se termine, ca eu să termin să mai fac din moartea mea o chestie melodramatică care nu îmi făcea bine. Dar oare puteam? Chiar puteam să simt că viața se scurgea din mine și să nu fac nimic? Aveam să mă sacrific pentru tot și totuși pentru nimic. Am pus frână brusc, iar Alex m-a privit pe sub

sprâncene. Știam ce gândea: absolut nebună! Dar nu eram nebună! Eram doar o ființă cu o soartă nenorocită!

- Alex..

- Stăpână, mi-a răspuns el rece.

Bun. Și el era în modul fără emoții. Dr eu nu mai vroiam să fiu în modul ăsta! Mă săturasem de el. Mă săturasem de mine! Mă săturasem de tot!

- O să îmi fie dor de tine. M-am.. atașat de tine! Nu vreau să plec, Alex! Dacă nu voi mai exista după? Dacă mă voi preface într-o cenușă care se va disipa în aer? Dacă nu voi mai reprezenta nimic pentru nimeni? De ce eu, Alex?

Am izbucnit în lacrimi. Plângeam! Eu nu plângeam, eu nu îmi permiteam luxul lacrimilor, dar simplul fapt că moartea mea părea atât de iminentă mă făcea să îmi pierd capul! Cum dracu reușisem până acum nu știam, cum aveam să reușesc de acum înainte? Nici cea mai vagă idee!

- Eu nu te voi uita! Eu nu voi lăsa ca totul să fie pentru tine doar o ultimă carte jucată la nimereală! Eu nu te voi lăsa să mori! Pentru numele lui Dumnezeu Ellea! Eu nu m-am atașat de tine, eu te iubesc! Eu nu m-am îndrăgostit de tine, eu m-am lăsat sfâșiat de tine. Eu nu te-am vrut doar pentru un moft, ci pentru că mă pierd în tine. Eu nu voi lăsa ca nimic din toate stupizeniile astea pe care tu le crezi iminente să se întâmple! Voi muri pentru tine dacă asta va însemna că tu vei trăi. Voi muri pentru tine și dacă asta va însemna că nu va trăi niciunul dintre noi! Cuvintele pot fi arme letale, dar totodată nu chiar atât de folositoare! Pur și simplu nu voi..

Dar l-am oprit. Degetul meu alunecase fără să îmi spună spre buzele lui și le oprise! Nu puteam să ascult asta! Nu puteam pur și simplu să mor știind că nu am făcut-o împăcată! De ce? De ce trebuia să fiu eu și nu altcineva? Pentru că eu eram puternică? Nu chiar atât de mult. Pentru că eu gândeam pentru o sută de persoane? Poate o mie. Pentru că eu eram eu??

Brațele mele l-am strâns în brațe pe Alexander Sergei! Unica persoană care era acolo pentru mine. Unica persoană care avea să mă iubească. Unica persoană care avea să mă ridice în slăvilă cerului pentru că reușisem să fac pentru el ce nu reușisem să fac pentru o lume

întreagă! Să le arăt că merit iubită. Mi-am amintit de Amelia, de George, de mama, de tata, de unchiul Daniels. Mi-am amintit de toți și de toate! Dar nu puteam! Înțelepciunea mea avea să moară dacă amintirile continuau să îmi revină. Așa că le-am blocat. Vroiam să îmi amintesc numai de el. Restul? Puteam să mi amintesc și pe lumea cealaltă. Sau niciodată.

Aș fi vrut să îmi presez buzele de ale lui și să îi arăt că și eu simt ceva pentru el. Dar eu nu îmi permiteam să simt! Eu nu aveam luxul acesta idiot! Eu eram doar o mașinărie care trebuia să moară!

Și cu toate acestea l-am sărutat! Buzele lui erau moi și ferme sub ale mele. Limba lui era caldă și plină de viață. Respirația lui era fierbinte și transmitea numai dorință. Brațele lui îmi explorau gâtul, apoi sânii. Parfumul lui îmi intoxicase fiecare celulă din corp. Oxigenul nu mai era la fel de valoros precum era gustul lui. Hainele mele nu îmi mai veneau la fel de bine ca și până atunci, numai mâinile lui păreau să se potrivească pe trupul meu.

Am tremurat când mâna lui a alunecat pe sub bluza mea. Am tremurat și când respirația lui s-a mutat pe gâtul meu. Am tremurat la fiecare atingere și fiecare sărut.

Un sunet pe care nu îl mai făcusem până atunci mi-a trecut de barierele corzilor vocale, făcându-se auzit în toată mașina. Era un sunet cu care nu eram familiarizată, dar un sunet care îmi făcea trupul să tremure și mai mult. Un sunet pentru care aș fi putut să devin dependentă.

M-am înecat în atingerile lui la fel cum m-am înecat în propria mea respirație. Nu îmi mai cunoșteam limitele. Eram pur și simplu fără limite, fără bariere enervante care să te ghideze să dai înapoi, eram pur și simplu într-un experiment de exploatare a condiției umane absolute! Eram pur și simplu liberă!

Nu mai știam de mine, nu mă mai cunoșteam și nu mă mai puteam cunoaște. Nu acum, cel puțin. Mai târziu suna atât de bine decât acum.

Când m-am tras înapoi din amalgamul de mișcări pe care le făcea Alex m-am simțit de parcă fusesem dată la o parte de lângă cea mai puternică sursă de căldură posibilă, iar dincolo de aceasta se aflau numai temperaturi sub zero grade celsius. Am strâns din dinți și am suierat aproape, că asta nu mai poate continua aici. Am ambalat motorul și am plecat din locul unde parcasem și am tăiat-o spre hotel. Ne-am cazat într-o cameră absolut aleatorie și

am avut grijă ca fiecare părticică din celălalt să se simtă la superlativ. Am uitat de Olivia și de Mich, am uitat de Asers, am uitat de Michael, am uitat de toți. Eram doar noi doi și o nevoie nebună de a ne devora până la ultima bucățică, eram doar noi doi și o plăcere fără posibilitatea de a fi măsurată.

Acolo unde eu mă terminam începea el și acolo unde se termina el începeam eu. Eram unul singur și nu puteam să aducem incontestabilitate acestui lucru. Eram îmbrățișați în plăcere. Eram plăcerea însăși.

Fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare moment erau pur și simplu stocate într-o memorie alternativă de unde aveam să îmi iau mai târziu puterea necesară. Eram avidă după putere, dar numai după puterea pe care putea să mi-o ofere el. Dacă mulți ar crede că plăcerile trupești sunt un păcat, atunci ar trebui să își vâre undeva acel păcat și să încerce să reziste tentației plăcerii absolute. Nimic nu se compară cu un moment de puritate totală, nimic nu poate atinge apogeul perfecției, nimic nu poate distruge momentul. Nimic nu poate face nimic.

Nu știam cât timp trecuse, nici nu aveam habar ce trebuia să fac, știam doar că Alexander era lângă mine, cu o mână pe abdomenul meu și cu cealaltă își sprijinea capul. Mă privea, dar nu o privire ciudată care analizează fiecare tresăltare de mușchi a celuilalt, nu – din contră – mă privea ca pe o divinitate, ca pe ceva sacru, ca pe cineva de care se îndrăgostise.

I-am întors privirea. Și eu simțeam la fel, dar să arăți toate lucrurile astea reprezenta cel mai ciudat lucru posibil. Am strâns din dinți și mă gândeam să o iau la fugă de acolo cât de repede puteam.

- Nici să nu te gândești! Ești aici, sunt aici, suntem aici! Nu pleci absolut nicăieri, mi-a replicat rece Alex, dar cu un zâmbet dulce ca mierea pe buze.

Am izbucnit în râs. Normal că mă asculta, normal că era în capul meu, normal că eu nu îmi dădusem seama. Mi-am ridicat o mână și am pus-o pe obrazul lui, după care i-am spus în același ton dulce să iasă dracului afară din capul meu. Dar nu m-a ascultat. Nuuu, nu putea să mă asculte și să plece, nu? Trebuia să facă totul atât de dificil.

În loc să se despartă de mine, să își ia hainele și să alerge spre cel mai apropiat punct de ieșire el și-a strecurat limba în gura mea, lăsându-mă amorțită pentru moment. Dar căldura lui împreună cu a mea îmi încălzeau până și ultimul firicel de sânge din mine.

Am zâmbit. Asta însemna să trăiești cu adevărat. Asta însemna să simți cu adevărat. Asta eram eu de acum.

Am mai zăbovit pe la hotel, dar nu destul. Într-un final ne-am întâlnit cu Olivia și Mich și nu am fost câtuși de puțin surprinși să vedem că se țineau de mână și zâmbeau pe sub gene. Le-am îmbrățișat și le-am sărutat obraji amândurora. Am deschis portbagajul de la noua mea achiziție și am rămas șocată să descopăr muniție cât pentru un război mondial. Dar deasupra tuturor armelor de foc și a unui costum ciudat, am zis la început, am găsit o sabie superbă. Mânerul era făcut din piele și brodat cu mii și mii de rubine minuscule și smaralde. Era o combinație superbă, culorile acestora dansându-ne pe fețele șocate. Era cea mai frumoasă sabie pe care o văzusem vreodată. Am scos *Semnul* și atunci am observat asemănarea. Mânerele amândurora erau brăzdate de astfel de rubine și smaralde. Atunci mi-am amintit. Nu știu cât am stat acolo, nici nu știu cât am stat fără să respir sau fără să clipesc, știu doar că am stat acolo și mi-am amintit...

Cu miliarde de ani în urmă când nimic nu exista, când totul era doar un pământ și o chestie în formare. Eram eu. Dintre toate persoanele eram eu. Vegheam cum totul evoluează, cum crește, se schimbă, se materializează. Aveam pe chip o fericire absolută, o plăcere pură de a mă afla acolo. Părul meu negru și lung îmi stătea desprins pe spate și drept, iar pe mine purtam o costumărie ciudată. Un fel de rochiță scurtă neagră și o pelerină care se termina în aceeași coadă de rândunică ca la un frac. Ieșeau în evidență mânecile trei sferturi bufante. Sabia stătea elegant prinsă de spatele meu, iar Semnul sclipea țanțoș de la brâul meu. Eram stăpâna lor. Eram a Lui și trimisă lor.

Nu știam mare lucru despre această lume, dar știam că trebuie să o protejez cu orice preț pentru că El mă rugase special pe mine să fac asta. Aveam sângele lui, aveam inteligența Lui, aveam puterile Lui. Eram un Creator, dar și un Distrugător.

Mă aflam foarte departe în timp, dar vocea aceea aș fi recunoscut-o oriunde. Era Leon. Râdea de mine și de prostia mea. Mai mult, râdea de prostia Lui:

- Nu îmi vine să cred că a lăsat cea mai valoroasă piatră din colecția lui să meargă la plimbare cu Asayther și cu Mark. Nu crezi că Tăticul va fi supărat dacă nu vei putea să protejezi lumea Lui frumoasă de Tăticul mare și rău?

Pupilele mele s-au dilatat atunci și lumina de smarald mi-a părăsit ochii. Știam că lumina apărea când eram furioasă, dar la această versiune veche de eu, lumina s-a transformat în mov, iar irișii mei au căpătat și ei culoarea mov. Când această lumina a străbătut corpul lui Leon acesta s-a prăbușit de durere la Pământ. Aveam o altă putere, iar asta însemna că până acum nu știusem să o folosesc. Fața mea nu mai zâmbea de mult, ci păstra aceeași față de piatră pe care o avusesem și cu ceva timp în urmă. Am scos sabia – pe Asayther – și am pornit spre Leon, pregătită să îl omor. Doar că nu era atât de ușor. S-a ferit și în mai puțin de câteva secunde a plecat de lângă mine, s-a evaporat pur și simplu. Lumina ochilor mei s-a disipat și eu eram gata să plec, să îmi continui drumul, doar că atunci s-a întâmplat. Asayther mi-a fost smuls din mână și trecut prin interiorul meu. I-am simțit vibrațiile până în inima pe care o sfâșiasc cu tășul său.

Când s-a transformat era mult prea târziu. Asayther avea deja trecută o mână prin mine, ținându-mi cu ea inima, simțindu-mi căldura. Am tras aer adânc în piept. Și acum simțeam cicatricea aceea și privirea lui Asay înainte să mor. Semnul s-a transformat și el. De acum nu mai stăteau lângă mine două arme, ci doi Cavaleri. Erau superbi. Mark (de la Marked, care înseamnă însemnat) avea părul negru și lucios și un corp plin de mușchi. Pielea lui era albă, iar ochii ca smaraldele. Asayther era blond, pielea albă și un corp plin de cicatrici de la luptele noastre. Ochii săi erau precum rubinele. Erau superbi.

Dar am murit.

Capitolul XVI

Am deschis ochii și am inspirat. Fusese cea mai interesantă experiență din ultimii, nici nu îmi mai aminteam câți ani. Simțeam adrenalina pură infiltrându-se în venele mele simple,

mici, apăsătoare. Tot creierul meu se dezlănțuise. Informații curgeau prin mine de parcă devenisem baza de date centrală a celei mai mari biblioteci din lume.

Date, zile, vieți, imagini. Totul se prelingea în mine. Eram știința, filozofia, adevărul, negarea, prejudecata, mândria. Eram absolut totul. Eram eu, dar înviată. Readusă la viață. Din nou cunoscându-mi fiecare milimetru din corp. Era totul sau nimic.

Așa că ce mai rămânea de aflat? Nimic.

Și cu toate acestea, cu toate faptele împlinite în creierul meu, eu tot plângeam. Simțeam și acum durerea, sabia intrând în corpul meu, mâna lui Asayther, privirile șocate ale celor doi, ochii de smarald ai lui Mark analizându-mi fața, mâna roșiatică în ton cu ochii de rubin ai lui Asay încercând să mă readucă la viață. Dar murisem. Murisem atât de prematur, murisem în *prima mea viață*.

Nici nu știusem de existența celor zece vieți ale mele. Nici nu știusem de faptul că existasem de zece ori înainte, nici măcar nu avusesem vreo fărâmbă de cunoștință de ele. Eram la a unsprezecea mea viață, la a unsprezecea mea moarte dacă Leon învingea și de data aceasta.

Am revenit pe Pământ deschizându-mi ochii și privind panica de pe fețele prietenilor mei. Am privit cerul. Același cer de când mă știam, nu se schimbase. La fel de albastru, la fel de neîndurător cu mine, martorul tuturor celor zece morți ale mele.

Am plâns și mai tare. Le simțeam brațele prietenilor mei în jurul meu, dar nu puteam să mă mișc. Nu îi țineam în mână decât pe Mark și pe Asayther. Ei fuseseră alături de mine, așa cum și cerul fusese alături de mine. Doar ei știau chinurile morților mele, doar ei mai existaseră o dată cu mine. Ei și *Leon*.

Reușise să mă omoare de fiecare dată, reușise să mă păcălească de fiecare dată. Lacrimile mele erau roșii, gura mea era uscată, dar plină de sânge, mâinile mele erau încheștate pe cei doi prieteni ai mei, pe cei doi Chevaliers care îmi pulsau în mâini. Îmi transmiteau durerea lor, mă rugau să nu îi părăsesc și de această dată.

Dar nu puteam să îi ascult. Am luat rapid costumul din portbagajul mașinii, înfigând sabia în teaca ei și atârând-o de spate, iar pistolul poziționându-l la brâu, în locașul lui special și am plecat.

Alexander, Michelle și Olivia mă priveau nedumeriți, dar nu aveau ce să îmi facă. Doar au stat acolo.

L-am simțit pe Alex făcând un pas către mine, dar chiar atunci Asayther și Mark au intervenit.

- Îmi pare rău, dar stăpâna dorește să fie cu noi un moment, a murmurat Asay cu vocea lui joasă, groasă, îmbietoare, perfectă.

Doamne, cât de dor îmi fusese de vocea aceea.

- Alexander, îți înțelegem suferința, dar *ea* este *a noastră*, a continuat Mark. Și vocea lui suavă și melodioasă îmi lipsise.

Avea același păr negru, scurt care îi stătea răvășit. Asayther tocmai își trecea o mână prin părul lui lung și blond când a spus pe aceeași voce calmă, gravă:

- O să fim noi cu ea, LoverBoy, doar este *a noastră*, așa că nu îți face griji.

A subliniat el. Era iritat, accentuase atât de bine cu „*a noastră*”, încât pielea mi se zbârlise. Îi iubeam. Pe amândoi. Erau ai mei. Pentru totdeauna.

Nu îmi aminteam când mă oprisem cu spatele la noii mei prieteni, dar mi-am reamintit că trebuie să le spun ce să facă. Oricum aveam să mor.

- Nu! Au răspuns două voci la unison.

Așadar ei chiar erau parte din mine, mi-am spus singură.

- Normal! Suntem *ai tăi*! Mi-au confirmat ei.

Adevărat! Și aveau să fie mereu.

Nu m-am întors, dar știam că privirile celor trei care nu făceau parte la conversație erau nedumerite și doritoare să afle ce se întâmplă.

- O să am nevoie de un Crytherion, am spus eu rece. Mă durea, dar sentimentele mele erau varză acum. Olivia, Mich și Alexander, vreau să vă ocupați de asta. O să am nevoie și de timp. Sunt într-o poziție foarte proastă acum. Știu ce s-a întâmplat și știu ce urmează să se întâmple dacă *problema următoare* nu se va clarifica. Așadar, găsiți-mi un Crytherion.

- Dar.., s-a auzit vocea simplă a lui Mich.

Dar nu a mai continuat. Eu, în schimb, am plecat. Am urcat la volan și am plecat de acolo cu Mark și Asay înapoi la locurile lor. Le simțeam vibrațiile, cântecele triste, mângâierile. Trecuse atât de mult timp, atât de mult timp. Am tras aer în plămâni și mi-am împiedicat un alt val de lacrimi să îmi părăsească ochii. Nu puteam să fiu o lașă acum. Chiar nu puteam.

Am oprit la ieșirea din oraș. Era un câmp drăguț, neîntinat de nimic, liniștit. Liber. Era exact ce căutam. Am coborât din mașină și mi-am strâns Cavalerii la piept cu atât de multă ardoare încât mâinile mă dureau, corpul mă durea, viața mea se scurgea din mine.

- Nu trebuie să mori, Ell! Mi-a spus Mark.

Se transformaseră.

- Știu, Mark. Dar nu pot să nu fac asta. Leon va continua să fie aici, mereu și mereu.

- Dar atâtea vieți, iubire! Atât de multe vieți! Ai devenit o legendă, Ell. E timpul să termini, a continuat Asayther.

- Și să vă pierd pentru totdeauna?! Am întrebat eu. Nu pot să fac asta. Vă iubesc. Prea mult!

- Șștt!! Și noi te iubim, iubire! Dar Destinul nu o să vrea să ne ofere altă șansă! Te vom iubi mereu, Ell! Iar tu știi asta, e tot ce contează! Îl ai de acum pe.. chestia aia de *Vîndecător*. Îl iubești și pe el.. îmi șoptea Asay.

- Oare?? Iubirea e atât de ciudată! Știu că îl iubesc, dar voi? Pe voi v-am iubit zece vieți!! Am fost mereu acolo unul pentru celălalt! Am atins mereu apogeul împreună, am fost iubiți! Și pentru ce?? Pentru o moarte stupidă sub clar de lună? Pentru o viață proastă? Pentru

ce? Nu pot să trăiesc fără voi! Asayther, Mark – vă iubesc cu toată ființa mea! Nu o să vă omor pentru nimic în lume!

O liniște apăsătoare ne îngropa sufletele. Eram toți trei iubiți, ne iubeam așa cum niciun muritor nu putea să iubească, așa cum numai noi trei puteam. O lună și două stele. Îndrăgostite până la moarte și după aceasta. Nu puteam să fim împreună, nu puteam, dar trebuia să putem! Trebuia să reușim. Eram luna care se îndrăgostise, iar ei stele care mă iubeau cu atât de multă patimă! Atâta iubire, atâtea sentimente pentru un suflet, pentru trei suflete, pentru noi.

Nu aveam să îi pierd. Nu așa cum îi pierdeam mereu, nu definitiv!

- Prefer să mor pentru totdeauna! Am strigat eu.

- Nu! Nu poți! Ell, iubita noastră, mama noastră, raza noastră de lumină, luna noastră, fără tine totul ar fi de prisos, fără noi ar fi doar o lume mai bună! Ell, gândește! De câte ori o să mai învii? De câte ori o să mai mori pentru oameni? De câte ori? De câte ori o să ne mai protejezi? Suntem aici să murim pentru tine, Ell! Să te iubim la nesfârșit, chiar dacă asta înseamnă sfârșitul nostru și nu al tău.

Nici măcar vocea blândă a lui Mark nu mă mai putea aduce pe linia de plutire. Aveam de luat o decizie importantă, aveam să fiu nevoită să aleg!

Stăteam pe iarbă, fără vlagă, cu capul odihnindu-l pe genunchii mei, cu gândurile vraieste, cu aerul trecând pe lângă mine. Totul se mișca numai eu eram într-o stare de inerție perfectă. Nici ei nu mi-au spus nimic. Am simțit gustul rece al nopții, dar degeaba, gândurile mele tot nu s-au potrivit. Mă trezeau din gândit cu câte un mârâit la vreun gând prost sau cu vreun „Nu!” categoric la altul. Când am simțit noaptea, mă simțeam deja rece.

Mark și-a trecut mâinile pe după umerii mei, iar Asayther stătea în lumina lunii.

- Hei, iubire, o să îți când. Mai ții minte cum îți cântam? Îți mai amintești? A șoptit Asay, de teamă parcă să nu mă sparg.

Am dat doar din cap. Aveam ochii umflați de la atâta plâns, iar gura încă mai păstra din gustul metalic al sângelui.

Vioara pe care Asayther o mânua cu atâta puritate îmi făcea inima să simtă și mai multă durere. Eram atât de departe de mine și totuși atât de aproape de ei. Am plâns și mai mult. Am plâns până când corpul meu a refuzat să îmi mai ofere lacrimi.

Era atât de tristă melodia, atât de greu de suportat, dar atât de adevărată. Îl simțeam pe Mark murmurând cuvinte de încurajare în urechea mea, dar nu le distingeam. Eram prinsă în corzile vioarei, în tristețea care se prelingea pe mâinile lui Asay. Mă iubeau. Amândoi. Atât de mult.

Iar eu îi iubeam la fel de mult. Cum aș fi putut să suport despărțirea de ei, cum aș fi putut să îi sacrific pe ei pentru mine? Cum aș fi putut face asta fără ca apoi să nu mă omor chiar eu. Eram la fel ca Alexander. Aș fi murit pentru ei dacă asta i-ar fi salvat și aș fi murit pentru ei chiar dacă am fi murit toți trei. Eram sfâșiată de propriile mele gânduri, de propria mea rațiune. Era Destinul cel care îmi întuneca judecată, lăsându-mă să fiu oarbă într-o lume atât de plină de lumină neagră.

Am continuat să ascult până când am adormit. Și am dormit, atât de mult. Nu mai dormisem atât de bine de când nu mai avusesem privilegiul să dorm alături de ei. M-am trezit decât atunci când zorii unei noi zile își făceau apariția printre genele întunecate ale nopții, trezindu-mă la realitate.

Eram în brațele lui Asayther și ale lui Mark, înveliți doar cu o pătură, și dormind liniștiți. Era atât de bine, amândoi s-ar fi sacrificat pentru mine, dar eu nu le-aș fi permis. Aveam câteva minute până să se trezească așa că mi-am lăsat planul să încolțească. Știam ce aveam de făcut și nu presupunea un adio.

Când s-au trezit, la doar câteva minute după mine, i-am strâns în brațe, amândoi sărutându-mă cu la fel de multă pasiune. Îmi fusese dor și de asta. Obrajii mei luaseră foc sub buzele lor, iar mâinile mele ardeau în mâinile lor. Eram a lor. Trebuia să fiu.

- Cred că ar trebui să mergem, am șoptit eu, vocea fiindu-mi răgușită de la atâta plâns.
- Sigur, mi-au răspuns amândoi.

Nu știu cum am condus, tot ce știu este că am evitat atât de mult să mă gândesc la plan încât eram aproape sigură că le dădeam de bănuit.

Întram într-un război vechi de când lumea, un război care necesita mai mult decât *Semnul, o vrăjitoare și eu*, un război care avea să se termine bine pentru toată lumea.

Ne-am reîntâlnit cu Mich și Olivia. Alexander era să caute un Crytherion. Mich îl localizase seara precedentă și cum Alexander era singurul dintre ei care putea să se teleporteze a mers el. Am simțit cum un fior de teamă pentru siguranța lui mi-a străbătut corpul. Și Mark și Asayther l-au simțit. Mark a rămas pasiv, nu îi păsa, dar Asay a strâmbat din nas la sentimentele mele. Era gelos.

Mich încă îi mai studia pe cei doi când Alexander s-a întors. Avea cămașa sfâșiată și spatele zgâriat.

- Stăpână, am adus ceea ce mi-au cerut, a murmurat el înainte să se prăbușească.

Am alergat spre el și m-am prăbușit în genunchi lângă el. Știam ce ține în mână, îi puteam simți puterea. Nu puteam să o iroesc, dar trupul lui Alex era atât de slăbit. Am ridicat micuța inimă de Shyobhan și am privit fascinată strălucirea acesteia. Roșul acesteia era fermecător, contrasta minunat cu ochii lui Asay.

- Am spus să se facă lumină, *și lumină s-a făcut!*, am îngânat eu de trei ori.

O lumină roșiatică, aproape vișinie s-a prelins din Crytherion direct pe spatele plin de zgârieturi și sânge uscat și proaspăt al lui Alexander.

Totul s-a derulat foarte repede. Un moment rănilor erau acolo, în altul nu mai era nimic, doar tatuajele în stil tribal ale lui Alex. M-am pierdut din nou în formele lor, în profunzimea lor.

Am zâmbit. Și Mark și Asay au zâmbit. Și ei înțeleseseră. Acum îmi dădeam seama de ce cunoșteam acel model. Oare Alex știa că este o *hartă*? Știa că el reprezintă drumul spre *Rai*? Am continuat să privesc liniile și să mă minunez că oamenii chiar nu descoperiseră până acum *Paradisul*, adevărata cutie a Pandorei, adevăratul sens al existenței. Era atât de evident.

Pleoapele sale s-au deschis încetișor, parcă testând lumina, testându-i capacitatea de a-l orbi.

- Este în regulă! Ești bine, i-am spus eu. Sunt aici, acum Alexander!
- Stăpână.. Ell.. Crytherionul este..
- Da, e aici Alex. Odihnește-te! Totul o să fie bine, am terminat eu sărutându-i fruntea.

Puteam să aud sâșâitul celorlalți doi Chevaliers ai mei. Mă analizau cu toții, dar nu puteam să uit de niciunul dintre ei. Petrecusem zece vieți cu doi dintre ei, apoi doar una cu unul dintre ei și cu toate astea îi iubeam pe toți trei ca și când ne-am fi cunoscut cu toții în același moment nepotrivit.

- Trebuie să deschidem Portalul, Mich. Te crezi în stare?, am schimbat eu brusc subiectul, tensiunea rămânând încă intactă, dar ignorând-o.

- Da, Ell. O să avem nevoie și de Olivia. Nu am mai făcut nimic atât de riscant până acum, iar asta îmi dă o stare de euforie și totodată și una de incertitudine. Olivia, o să am nevoie de puțin din sângele tău, ești vârcolac, iar familia ta este una puternică. Sângele tău ne va ajuta să menținem portalul deschis mai mult timp. Ell, cât timp crezi că îi va lua lui Michael să treacă în lumea aceasta?

- Nu știi.. nu am reușit niciodată să ajungem atât de departe.. i-am răspuns eu.
- Niciodată? Ce vrei să spui cu niciodată?
- Să zicem că sunt la fel de bătrână ca această Planetă, Mich. Aceasta este cea de unsprezecea mea viață. Dar nu vreau să vorbim despre..
- POFTIM? Îți bați joc de mine? Spune-mi totul acum! Mi-a cerut ea privindu-mă fix.

I-am simțit pe cei doi Chevaliers ai mei mișcându-se spre a mă proteja. Am ridicat mâna și le-am spus prin semne că Michelle este o prietenă, nu mi-ar face rău niciodată. I-am văzut cu coada ochiului când s-au retras.

- Ok! Pe rând. Cum adică te afli la a unsprezecea viață? Și ăștia de când sunt Gardienii tăi preferați? Ce naiba este un Crytherion? Și cum de a reușit Alex să învingă un Shyobhan? Nici nu știam că există așa ceva!

- Pentru că, tehnic vorbind, nici nu există Shyobhani pe Pământ, sunt de pe altă planetă, altă galaxie. Off, Mich, e complicat!

- Atunci începe cu începutul, Ell! Nu uita că nu poți să deschizi Poarta fără mine! A mârâit ea printre dinții ei micuți ca niște perle.

La naiba!

- Ok, dar o să fie scurt, nu îmi permit să pierd tot timpul din lume, Mich!

- Dă-i bice, Ell! Ai multe de explicat.

- Ei bine, Shyobhanii sunt creaturi care au două inimi: inima din dreapta se numește **Crytherion** și conține tot intelectul și puterea creaturii care a posedat inima, iar cea de-a doua inimă din stânga se numește **Phrytherion** și poate să ucidă totul dacă este activată, pe o rază de o mie de kilometri. Este foarte greu să ucizi un Shyobhan tocmai pentru că își poate activa autodistrugerea. Au atât de multă inteligență încât nu pot risca să o piardă în fața vreunui inamic. Specia este pe cale de dispariție datorită luptelor dintre planeta lor, Sunrion – a treia planetă din galaxia Arkady, și planeta celor cunoscuți aici ca fiind Sinchildren. Sinchildren trăiesc pe ce-a de-a doua planetă din Galaxia Arkady, planetă care este cunoscută sub numele de **Thronstonsion**. Deși Galaxia cuprinde alte opt planete înafară de cele două menționate, toate zece fiind locuite de alt tip de specii, nicio altă planetă nu se mai află în război cu cei de pe Thronstonsion, deoarece puterea lor nu stă în gândirea perfectă, în logica absolută, ci mai mult într-o forță perfect șlefuită, cu o gândire secundară. Dacă Shyobhanii au două inimi, Sinchildren au două creiere, care sunt concentrate numai pe luptă: individuală, în grup, de orice fel. Și-au dedicat existența învățării tuturor tehnicilor de luptă. Planeta **Sunrion** are doi sori, la fel ca și Thronstorion, singura diferență fiind Soarele care se află în centrul planetei Sunrion. Acesta nu numai că încălzește inimile locuitorilor săi, dar a fost conceput pentru a putea suporta o civilizație de douăzeci de ori mai mare ca cea a Pământului, un fel de Casă Sigură în caz de atac. Tocmai de aceea Sinchildren o doresc cu atâta patimă, pentru a putea să apeleze la acest plan de rezervă în caz că totul se duce de râpă.

Corect, nu numai că sunt paranoicii, dar se mai și joacă cu viețile a miliarde și miliarde de viețuitoare. Ecosisteme diferite, dar totuși vieți. Chiar dacă Thronstorion are o sursă de căldură inepuizabilă în partea de sud a planetei datorită celor doi sori și datorită minereurilor care se găsesc pe așezămintele acestora, Sinchildren sunt și foarte egoiști, mereu căutând mai mult, mereu dorind mai mult decât ar fi avut vreodată posibilitatea.

- Uau.. adică.. nu știu ce să spun.. Olivia, am nevoie de puțin timp, am auzit-o pe Mich spunându-i frumoasei femei vârcolac din echipa noastră.

Era mult de suportat, îți trebuia timp să digeri asemenea informații, puteam să înțeleg asta. Ce nu puteam să înțeleg era cum de Asers ne găsise:

- Mă bucur să te revăd, Asers!, am murmurat eu.

Cu Asayther și Mark înapoi la brâul și în spatele meu era ușor să mă concentrez. Încă mai țineam capul lui Alexander la mine în poală, pe pavajul rece din dale al trotuarului, de pe o stradă lateralnică. Stătusem cu spatele la Mich când îi vorbisem, nu vroiam să îl mut pe Alex și să îl trezesc. Luptase pentru mine. Iar eu aveam să..

- Și eu mă bucur să te revăd, domnișoară, a mârâit el.

Am simțit vibrațiile lui Asay și Mark. Totul era în regulă. Un alt Sinchild îngâmfat nu avea să îmi facă probleme, totul avea să fie în regulă. Le-am spus și lor asta. Nu știam dacă puteau să îmi perceapă gândurile și în starea aceasta, dar eu mi-am făcut datoria.

- Asers, dragul meu, nu fi supărat! Ce era să fac? Dacă te omorâsem?, am rugat eu pe un ton plat, încă având spatele la el.

- Oh, la dracu Ell! Știi bine că minți și nici nu îți pasă asta! Nu ar trebui ca voi toțiăștia din breasla Archild să fiți sinceri și puri și mereu pupincuriștii Lui?? Eu așa îmi amintesc că era Danie..

Un val de furie și-a măcinat ieșirea, iar atunci când a izbucnit a fost greu să îl controlez. Așa că nu am făcut-o, nu l-am controlat. Aveam să îl omor pe nenorocitul ăsta de Asers! Cine se credea!

- Ești doar un nenorocit! Nu știi să faci altceva decât să lupți, Asers! Atât! De ce ești aici? Ți-a fost frică să lupți alături de familia ta în războiul pentru câștigarea planetei Sunrion? Asta era? Ai fost un laș și jumătate?, l-am contracarat eu mândroasă. Spatele fiindu-mi încă la el.

- De unde..

- Eu știu tot, băiețel! Poate nu îți mai amintești de mine, Asers, dar ești la fel de prost ca acum trei sute de ani! Sau nu îți mai amintești de mine? Uiți cumva superioritatea mea? Ești un nemernic și ai să plătești pentru ceea ce aveai de gând să spui despre Daniels!

Și atunci a ieșit! Cum puteam să controlez un val de energie care amenința să îmi sfâșie trupul și eu să ies zâmbind din toată afacerea asta? Eram furioasă, ochii îmi luminau ca două felinare verzi, trupul începea să capete din nou culoarea aceea nenaturală, cenușie, ca atunci când folosisem *Semnul* în pivnița lui Asers la două etaje sub pământ.

Simțeam cum spațiul de sub ochiul meu stâng mă durea ca și când luase foc, dosul palmelor aveau aceeași arsură idioată, dar nu îmi păsa.

Un potop de lumină m-a înconjurat. De acum nu mai stăteam cu spatele, de acum stăteam față în față cu inamicul, Alexander odihnindu-se încă pe asfalt la câțiva metri de mine. Furia se materializa acum în lumină, o simțeam și o și vedeam, era atât de roșie, împingând parcă lumina la o parte. Apoi a mai rămas decât roșu. Lumina dispăruse, inocența mea dispăruse, nimic nu mai era cum ar fi trebuit să fie, totul o lua la vale, puterea mea era în sfârșit dezlănțuită.

Doamne, cât de dor îi fusese de asta! De mânia aceasta greu de controlat, dar atât de superbă, atât de ușor de folosit împotriva amenințării.

Mi-am privit dosul palmelor și atunci am văzut semnele. Cunoșteam limba, cunoșteam dialectul, dar nu puteam să îl traduc într-o limbă atât de săraca precum aceasta. Îmi era imposibil, dar simțeam căldura lor încă întipărită în mine, era limba *mea*! Limba neamului meu, a sufletelor ca mine, minți pure, perfecte, alcătuite din informații perfecte, adunate la unison și șlefuite cu căldură de Puterea ce curgea prin noi. Noi eram mai mult decât inteligență, asemeni Shyobhanilor, noi eram atât Shyobhani cât și Sinchildren, noi eram minte, putere și forță. Eram mașinăriile perfecte de ucis în masă.

Atunci am realizat. De fapt asta dorea Leon, de fapt asta dorea Asers. Să mă enerveze, să mă facă să mă dezlănțui! Iar eu picasem în plasă! Michael nu fusese invocată, Portalul nu fusese deschis, iar eu deja îmi pornisem puterile. Leon știa unde să mă găsească de acum!

- Asers! Nenorocitele! M-ai trădat! Pentru ce Asers? Pentru ce? Am urlat eu peste vuietul propriei mele puteri care se dezlănțuia pretutindeni în jurul meu.

Dar nu am putut să aud de ce, nu am putut să îmi imaginez un răspuns la întrebarea mea. De acum totul se juca la rece.

Am încercat să îmi construiesc zidurile din nou, să redevin rece, să mă calmez! Eram atât de proastă! Tot ceea ce avusese nevoie Leon era ca eu să mă transform, să cunosc cu adevărat totul! Nu numai despre Pământ! Nu asta reprezenta cunoașterea absolută! Nu! Cunoașterea absolută presupunea să cunosc tot Spațiul, Timpul, Viitorul și Moartea! Presupunea totul!

Cât de neghioabă putusem să fiu, distrusesem totul!

Deși nu puteam să aud nimic în jurul meu, înafară de vâjâitul constant al vârtejului de putere creat de mine, am putut totuși să simt când prezența lui Leon era atât de aproape de mine.

- De ce Leon? De ce vrei să faci asta?, am strigat eu.

- Nu crezi că întrebarea asta devine cam enervantă?, mi-a răspuns el.

Adevărat. Era aceeași întrebare pe care i-o adresam de fiecare dată. Dar nu mă puteam abține. A unsprezecea oară avea să fie ultima oară.

- Leon, de data aceasta nu o să mai pot să mă controlez! O să distrug lumea pe care vrei să o distrugi, dar apoi ce o să faci? Ce vei face după ce totul se va fi terminat? Vei alerga spre o nouă planetă? Nu poți, Leon! Ești prins aici! Lucifer te-a prins aici! Pe viață!, am continuat eu să strig.

- Crezi că idiotul acela care încă își mai plânge de milă și mai tânjește după dragostea Lui, mă interesează? Nu mă mai poate controla, Ellea! Nu după ce tu vei termina cu râmele acestea consumatoare, care nu produc nimic! Ell, mi-a fost dor de tine! Îmi mai arăți o

dată numele tău adevărat? Haide! Știi că limba ta m-a pasionat. Atât de complexă, atât de frumoasă.

- Să nu îndrăznești, Leon!!! Nici să nu te gândești să mergi pe **Axasuronsonix Chardil!** Nu poți Leeeeeeeooooon!!! Te implor!!! Nu pe planeta mea! Nu pe planeta asta! Pe nicio altă planetă!!, am urlat eu simțindu-mi plămâni pregătiți să iasă.

Și armele mele erau pregătite să mă apere, dar asta era o luptă pentru mine. Le-am zmulș de lângă mine și le-am aruncat unui Alexander aproape conștient. Știa la ce mă gândesc, știa ce vroiam să fac și mai știa și că o dată ce avea să facă asta eu eram de mult plecată. Dar nici măcar un singur Chevalier nu a putut vreodată să se împotrivescă stăpânelor.

- Chiar crezi că dacă ai renunțat la Chevaliers o să mai poți să mai ai vreo șansă să te mai controlezi? Ai să distrugi tot! Și apoi ce, Ell? O să te omori? Ah, dar o să renaști, nu acum, peste o sută, poate două-trei sute de ani! Dar vei fi blocată aici Ell! Nu faci altceva decât să mori proastă! Atâtea cunoștințe! Și atâta prostie!, mi-a replicat el.

Adevărat. Aveam să rămân aici, aveam să mă renasc aici mereu și mereu, dar aveam mereu să îmi aduc aminte de păcatele pe care le făcusem. Eram exilată, asemeni unui Sinchild, de acum îmi pierdusem titlul de Archild, treceam spre o altă eră, spre cea în care voi călătorii în propriul meu deșert interior. Voi vedea la nesfârșit moartea acestei planete, pentru că nimic nu mai poate reînvia după ce un Archild și-a dezlănțuit puterile.

Mi-am amintit de Axasuronsonix Chardil și de apele verzi de acolo, de munții albaștrii și plini de nestemate, de cele trei Luni, de argintiul lor, apoi de Ghirlandele suspendate, cum obișnuiam să le spunem, platforme de smarald atârinate în aer, sfidând gravitatea, mi-am amintit de aripile pe care le avea Mark și de vioara superbă și lucioasă a lui Asayther. De muzica lui, apoi de plimbările sub clar de luni cu Mark.

Nu găseam cuvintele pământești necesare pentru a descrie frumusețea planetei mele, pentru a-mi descrie propriile gânduri.

I-am vorbit lui Leon în limba mea, dar nu a reacționat. Nu cunoștea încă dialectele, patru sute la număr. **Char**, cum îi plăcea să îmi numesc planeta, era populată numai de noi:

Archildren. Un popor cu o inteligență inimaginabilă, un popor care adoră lucrurile complicate.

Speram ca atunci când aveam să dispar de aici, să mă trezesc acolo, alături de Asay, Mark și Alex. Speram ca toate astea să se termine rapid. Îmi era dor de *casă*.

- Sper că ai rememorat tot ce era de rememorat, Ell, pentru că totul s-a sfârșit, scumpo!, a vorbit un Leon într-o fază de tranziție dintre starea sa curentă, în adevărata sa formă.

Nu mai era același Leon frumos, cu părul blond scurt și ochi albaștrii, de acum era o creatură hidoasă, o umbră. Fața sa era de un palid perfect, ochii săi plini de ură, iar trupul său era învăluit de aceeași stare de rece, de frig pe care o mai simțisem. Devenea cu adevărat un fiu al Morții, iar eu eram cea care îi va servi planeta la grătar.

S-a apropiat de mine cu o viteză uluitoare, iar pumnul său nu ar fi trebuit să vină atât de rapid, atât de uluitor de puternic. Dar cu toate rugămintele mele de a mă feri din calea lui, pumnul tot și-a făcut loc între stomac și coastele mele, făcându-mă să îmi aud propriile oase rupându-se sub o astfel de presiune. Am scuipat sub impact sângele care se acumulase în mai puțin de o secundă în cavitatea mea bucală, iar apoi am căzut la pământ, cu vârtejurile de putere încă prinse de mine.

La dracu cu Puterea dacă nu puteam să o folosesc mai rapid, la dracu, la dracu, la dracu!

Am reușit să mă ridic, am reușit să mă readuc din nou față în față cu adversarul. Puterea pură a acestuia se prelingea prin el, prin mine. Era cu adevărat puternic. Îmi aminteam asta și din celelalte lupte ale noastre, dar să o resimt era cu totul și cu totul altceva.

Nu mai luptasem până acum cu mâinile goale, nu îmi mai folosisem forța brută niciodată, cum să pot să înving pe cineva fără armele mele? Fără Chevaliers?

Nici nu am văzut când un alt pumn și-a făcut apariția în obrazul meu, fiind înlocuit cu doar câteva secunde mai târziu de un genunchi înapoi în stomac. Am urlat când durerea s-a instalat pe fața și pe trunchiul meu. Era dureros, atât de dureros.

- Mă așteptam la mai mult, Ell, dar presupun că fără *ei* nu o să reușești niciodată să ai măcar speranța să mă învingi, mi-a șoptit Leon în ureche înainte să îmi mai lovească trupul încă o dată.

Nu știam unde dispăruse Asers, dar aș fi fost mai mult decât bucuroasă să îl folosesc drept scut. Durerea se instala rapid și acut, era chiar enervantă. Când m-am ridicat pe bucata de asfalt de sub mine, cu picioarele tremurânde am putut să simt.

Eram atât de aproape, tot ce trebuia să fac era să mai primesc o lovitură pentru a ajunge suficient de în spatele aleii. Și nici nu a trebuit să aștept mult, căci un alt picior mi-a instaurat o altă pată de durere pe picioare, aruncându-mă atât de departe, pe aleea dosită.

De acum jocul era al meu.

Am strâns Crytherionul în mână și am făcut ceea ce știam cel mai bine, am gândit, ducându-mi creierul la o valoare de 100% din capacitatea sa, făcându-l să îmi caute în toți termenii galaxiilor, planetelor și civilizațiilor modul în care puteam să distrug cea mai josnică specie a acestor Universuri.

Dacă un motor de căutare obișnuit poate să îți ofere în mai puțin de 0,26 de secunde peste un milion de rezultate care să coincidă într-o proporție de 40% cu termenii introduși, atunci „motorul meu de căutare” făcea asta în 0,50 de secunde, dar cu o acuratețe de 100%.

- Leon, dacă nu te-aș cunoaște aș spune că deja consideri lupta asta ca fiind câștigată, nu-i așa?, am întrebat eu privindu-mi inamicul direct în ochi, plasându-l într-o zonă rece, dură, mortală.

O mână îmi era petrecută peste abdomen, iar cealaltă strângea de inima de Shyobhan atât de tare, încât am simțit cum duritatea acesteia ar fi putut să îmi sfâșie trupul. Dar am continuat să strâng, instinctul de supraviețuire fiind mult mai important; știam cine mă vroia mai moartă decât însuși Crytherion pentru că îl despărțisem de proprietarul ei, iar acela era Leon.

Găsisem în civilizația de pe Sunrion exact ceea ce aveam nevoie, exact ce doream să aflu. Știam de acum ce aveam de făcut, așa cum nu mai știusem niciodată în toate cele zece

vieți ale mele. În niciuna dintre viețile mele anterioare nu mă mai dezlănțuisem, în niciuna din ele nu mai făcusem cunoștință cu adevărata cunoaștere.

Era genial. Era adrenalină pură, condensată, în stare de funcționare perfectă.

Am simțit Crytherionul anticipându-mi mișcările și pregătindu-se. De acum totul avea să moară, dar numai pentru un scop onorabil.

M-am folosit de o șmecherie pe care o învățasem pe **Char**, fiind în stare să îi anticip mișcările lui Leon.

Atunci când s-a lansat către mine, folosindu-se din nou de viteza sa uluitoare, am fost aptă să îl văd și să calculez unghiul sub care dorea să mă lovească. M-am ferit, dar nu înainte de a-i zâmbi și de a-i înfige mâna în care țineam inima drept prin inima sa.

I-am văzut trupul pälind și zdruncinându-se sub greutatea unui asemenea atac. Îi scosesem inima, îi înfipsesem un Crytherion fix în ea. De acum așteptam să murim amândoi, dar civilizația umană să rămână intactă.

Numai că moartea mea s-a făcut întârziată. Nu am mai murit. Dar nici Leon nu a mai făcut-o. Valurile de Putere mi-au părăsit aura, ascunzându-se înapoi în corpul meu. Ochii lui Leon mă analizau și așteptau să fac vreo mișcare.

Îi scosesem inima, făcusem exact ceea ce arhivele din vechiul Sunrion spuneau că poți să faci pentru a învinge o astfel de creatură, dar nu mergea!!

- Pff! Chiar ai crezut că o mică arhivă te va putea ajuta? Ell! Sunt mai mult de atât! Eu nu mai sunt decât un fiu de Moarte, eu sunt Moartea însăși! Sunt ceea ce nu ai vrut niciodată să îți imaginezi că există, Ell! Eu am învins toți idioții care îl urmau pe Lucifer, eu m-am bătut cu toți, eu i-am bătut pe toți! Eu sunt învingătorul! Crezi că o mică piatră de pe o planetă îndepărtată, care nici măcar nu se află în același Univers cu această planetă mă va putea învinge? Te înșeli, *scumpo!* Nimic nu mă poate învinge!

În momente ca acestea mi-aș fi dorit ca Mark, Asayther sau Alexander să fie cu mine! Dar le dădusem un ordin! Erau de acum pe Axasuronsonix Chardil, cu mii de Archildren având grijă de ei.

- Oh, dar Leon, încă nu ai aflat, nu-i așa?, am auzit vocea subțire și frumoasă a lui Michelle.

- Presupun că trebuie noi să îți spunem, s-a auzit vocea Oliviei.

Le priveam înmărmurite. Ar fi trebuit să plece, aveau să moară, nimic nu se termina cu bine atunci când lucrurile mă implicau pe mine.

- Domnul Asers a fost atât de politicoș să ne ajute, a murmurat Mich, apoi restul a fost ușor. Nu, o mică piatră de pe Sunrion nu te poate ucide, dar asta da! Olivia!

- Imediat!

Nu știam ce aveau de gând, dar când am văzut trupul firav al Oliviei transformându-se în vârcolac, am legat toate punctele. Știam ce avea să se întâmple. Am privit minunata creatură, vrăjită de frumusețea ei perfectă, de unduirea corpului ei. Blana de un argintiu seducător, botul alungit, colții reliefându-se cu ușurință de sub fălcile puternice. Mich părea un copil în comparație cu minunata creatură care apăruse lângă ea.

L-am prins pe Leon strâns, nelăsându-l să scape. Am văzut ochii de un auriu lichid ai Oliviei reflectându-i pe ai mei. Verzi, roșii, culori schimbătoare, dar care îmi demonstrau puterea. Am văzut când colții ei s-au înfipt în trupul lui Leon și l-au sfâșiat. Asta avea să îl țină într-o moarte umană, suficient cât să ne ocupăm de restul lucrurilor.

- Mich, dă-mi Phrytherionul, ia-o pe Olivia și plecați de aici! Ești destul de mare să știi că nu pot să am grijă de voi două! Plecați, acum! Sau vă ucide pe amândouă!

Renunțaseră la a mai argumenta atunci când ochii mei i-au întâlnit pe ai lor. Au plecat, dar nu înainte de a le azvârli chiar eu de acolo. Mă durea să le rănesc, dar era singura șansă.

- Omorâți-l pe Asers, în drum spre un alt stat, Mich!, am urlat după ele.

Nu știam dacă m-au auzit, dar când ecoul unui strigăt sfâșietor mi-a inundat urechile am știut că mă ascultau. Bun. Eu cunoșteam toate constantele, variabilele și posibilitățile, trebuia să fiu ascultată.

Am înfipt Phrytherionul și Crytherionul în inima lui Leon și apoi le-am unit!

Toate civilizațiile din Galaxia Arkady știau că inimile nu trebuiau unite sub nici o formă, ar fi distrus orice, oricând, oriunde. Am văzut cum lumina roșiatică a Crytherionului se prelinge în cea a Phrytherionului, iar apoi o lumină albă, puternică a invadat întregul spațiu. Totul se distrugea. Puterea era fatală! Îngrozitoare! Sfâșietoare! M-am lăsat să mor alături de Leon.

Capitolul XVII

Dacă până acum nu știusem cum se simțea moartea, de acum eram fericita posesoare a unei dureri groaznice, inimaginabile!

Cum de putusem să fiu atât de oarbă toată viața mea, să nu știu ceea ce sunt cu adevărat, să las viața să treacă pe lângă mine. Nu știu dacă sunt un spirit acum sau doar o nălucă prin visul altcuiva, dar vedeam lumea, o simțeam, numai că lumea mă refuza. Eram o specie care Pământul o nimicise, pe când **Cher** mereu ne oferise adăpost și o sursă inimaginabilă de cunoaștere. Noi eram mai sus de Sinchildren, noi eram *Archildren*.

Copii cu puteri inimaginabile. Noi nu credeam în procreație, noi ne nășteam singuri. Asemeni sufletelor nu ne alegeam înfățișarea pe care urmam să o posedăm, dar ne alegeam specializarea. Materia care avea să ne definească se înconjura în jurul unui Neyon, un glob de cristal, translucid care brăzda cerul planetei noastre. Stele dacă vrei. Noi eram stele, puncte de motivație, puncte de reper, dar apoi ne plictiseam de viața fără de știință pe care o duceam și ne întrupam. Se crea în jurul nostru un câmp de energie statică, ușor inervat care se acumula până când intra în contact cu materie. Când aterizam pe planeta noastră nu mai eram de mult copii, eram adulți. Eram mașinării care ar fi putut ucide tot Universul și să facă și un plan cu o ecuație care să salveze doar speciile perfecte, pure.

Și chiar avuseserăm un astfel de plan. Să ucidem tot, să eradicăm Absolutul și să ne creăm propria idee de revoluție, dar un Neyon s-a născut atunci, un Neyon perfect, pur, fără

de pată, un nou Archild, unul ca *mine*. El s-a ridicat și a jurat să creeze ceva nou, inimaginabil în mai puțin de șapte zile, să nască și să schimbe Universul fără să clipească măcar o dată. Nimeni nu l-a crezut, dar dacă avem ceva ce prețuim cel mai mult aceea este integritatea. Ne respectăm ideile și nu le judecăm decât atunci când au rupt orice posibilă realizare.

Priveam pur și simplu cum Leon se agățase de mine, împietrit. Nu se așteptase să omor totul doar pentru a-l omorî pe el. Nu mai eram în corpul meu, nu mai aveam formă, eram din nou un Neyon. Murisem, dar rămăsesem să îmi plâng propriile acțiuni. Nu puteam să rămân aici mult timp, nu în forma aceasta. Aveam să fiu descompusă de oxigenul din aer și transformată într-o ploaie bruscă de apă caldă.

Așa că am privit.

Leon se dezintegrase. Lumina pătrundea în fiecare clădire din jurul nostru nimicind-o, străzile se dezintegrau, mașinile pur și simplu se topeau sub putere, iar oamenii.. oamenii zbierau prinși în agonia morții.

Nu știi câte suflete am sfârtecat cu Puterea mea sau câte urmau să mai fie ucise cu sânge rece de dorința mea de a-l ucide pe Leon. Tot ce știam era că oamenii mureau, iar eu priveam măcelul fără să fac nimic. Erau ori ei, ori alte câteva mii.

Dar cine eram eu să judec? Nu eu creasem viața pe Pământ, nu eu decideam că un rău mai mic e mai bun decât un rău mai mare! Atunci de ce mă încăpățânam să cred că e bine ceea ce fac? Era cu adevărat bine? Aveam să știu vreodată asta? Poate că nu. De data aceasta nu doar murisem ca în dățile trecute, de data aceasta nu aveam cum să mă mai întorc.

Haosul se extindea în fața mea, iar eu.. mă dezintegram. Un Neyon rătăcit pe Pământ! Aș fi vrut să fiu pe **Cher** acum și să o întreb pe Annsastya dacă asta i se pare mai tare decât faptul că ucisesem câteva sute de vieți. Am zâmbit la gândul că probabil Annsastya ar fi râs de mine și de jocul meu stupid de a-i da de furcă geniului ei superior. Annasastya fusese un Neyon care se formase chiar lângă mine pe **Cher** acum mult, mult timp.

Nu mai era nimic de făcut. M-am prefăcut în ploaie și am murit. Definitiv.

...

Am simțit cum un val de căldură îmi cuprinde forma mea sferică și înceată, parcă abia trezită după somn, de Neyon. Nu știu cine mă ținea sau de ce. Puteam doar să simt, nu să și văd sau să miros. Auzul era exclus. Mereu îmi dorisem urechi pentru a auzi, îmi plăceau expresiile celorlalți când ascultau muzică, erau fețe pline de fericie pură, de înțelegere, de acceptare. Îmi dorisem și eu să simt acele sentimente, dar fără auz eram pur și simplu mută și oarbă. Fusesem surdă și înainte, nu ascultasem de Alexander și rugămințile lui de a mă proteja. Fusesem surdă și când nu auzisem în vioara lui Asayther iubirea lui pentru mine. Fusesem surdă și atunci când Mark mă ținea de mână și îmi șoptea că până la urmă voi fi a lui. Fusesem surdă mereu. Și îmi părea rău acum.. atât de rău.

Alt întuneric. Altă amortire. Altă moarte.

...

Ajunsesem să îmi placă moartea. Mereu aceleași degete reci, calculate, fără asociere. Mereu același ritm, aceeași simetrie, același unghi. Mă așteptam să nu mai simt nimic în moarte, dar simțurile mele tactile mă turmentau. Murisem, mă prefăcusem în ploaie acolo pe Pământ. Dar dacă acum eram ploaie și simțeam cum ating dezastrul pe care îl creasem? Să fi picat în mâna vreunui copil cu inima sfârtecată? Sau a unei mame cu mâinile întinse după copilul ei?

Ce făcusem? Ucisesem cu sânge rece! Meritam să mor spartă în atâtea bucățele! Meritam să fiu și eu, la rândul meu, sfârtecată până la ultima picătură. Ucisesem, așadar eram ucisă.

...

Nu știu dacă treceau zile și eu nu mă mai opream din murit sau doar secunde, dar eu derulam totul prea lent. Mă turmenta lipsa mea de activitate cerebrală care să înțeleagă toate astea, care să mă lase să văd măcar ce făceam. De data aceasta mișcările s-au mai domolit.

Știam că sunt degete lungi și știam asta pentru că nu încetau să mă țină între ele, de teamă să nu fug, de teamă să nu mă scape. Simțeam tremuraturul lor inconștient, poate, un tremurat plăcut, parcă mă.. gâdila.

Dar apoi am căzut din nou în neant.

...

Murisem? În sfârșit? O durere agonizantă îmi prinsese trupul. Eram de acum moartă cu adevărat? Degetele mă părăsiseră, ceva rece și fin mă susținea acum. Dar ce? Detestam să nu văd, detestam să nu aud, detestam să nu mă pot mișca. Vroiam să știu dacă de acum aveam să simt numai durere pentru păcatele mele.

Păcate? Dar ce păcate? Despre ce vorbeam?

...

Inteligență. Atât îmi mai rămăsese. Aberația asta de litere ciudate. I. N. T. E. L. I. G. E. N. Ț. Ă. Ce însemna asta? Și de ce eram în întuneric? Unde mă aflam? Cine eram eu?

...

Cine sunt? Ce sunt?

...

- Ellea? Ell?

Sunete. Auzeam! Puteam să aud! Dar de ce dorisem să aud?

- Hei, ești trează? Ell?

Ce sunet ciudat. Ce muzică era asta?

- Ell?? Trezește-te! Haide! Sunt *eu!*

Într-un moment era întuneric, în celălalt era cineva. O ciudățenie. Păr lung. Mâini lungi, ochi sclipitori și atâtea răni.

Simțeam.. ce simțeam? Compasiune?

Dar ciudățenia continua să cânte. „Ell, Ell și iarăși Ell”! Ce muzică urâtă! Nu era deloc melodioasă, deloc sublimă!

- Oh, haide Ellea! Doar nu o să mă faci să te aștept până când reînvii!! Nu te las să mori mă auzi!!! Trezește-te!! Pentru mine, Ell! Sunt eu, Asayther! Te-am găsit, Ell! Așa cum ți-am promis că voi face. Sunt aici, îngerul meu. Trezește-te. Amintește-ți de mine! Amintește-ți de noi!

Amintire? Dar eu nu aveam amintiri. Eu de abia acum mă nășteam! Eram doar eu – viitoarea Archild specializată în *Lumină*.

Ca și viitor *Lightchild* nu îmi permiteam să vorbesc, făceam parte din ramura superioară a societății, iar standardele nu îmi permiteau interacțiunea verbală, fizică sau psihică cu nici un alt specimen inferior mie. Eu reprezentam Lumina! Cea fără de care ar fi domnit cu atâta vehemență întunericul, *eu* eram un nou copil al planetei ***Axasuronsonix Chardil!*** Un astfel de exemplar din specia luminii se năștea doar o dată la câteva sute de ani, trăiam mult și mereu sub presiunea Echilibrului. Știam deja cele patru sute de dialecte, știam deja unde se află *Cheia* și mai știam și care avea să îmi fie destinul. Eu nu muream azi, nu păraseam pe nimeni azi, așa că de ce continua vocea aceasta să îmi spună să nu o părăsesc.

Mi-am folosit noul trup pentru mișcare. Ochii mi s-au focalizat pe spațiul dinafara creaturii cu părul lung, acomodându-se cu întunericul enervant care îmi eclipsa strălucirea. Nu era foarte întuneric, dar nici nu trebuia să fie întuneric deloc! Prezența mea ar fi trebuit să înlătore orice speranță a acestuia, dar întunericul de aici se încăpățâna să rămână. Eram slăbită?

Am întins mâna spre cer și atunci am observat alți Neyon așa cum fusesem și eu nu cu mult timp în urmă. Apoi mi-am ordonat ochilor să privească mai atent! Nu eram pe Axasuronsonix Chardil! Unde eram?

- Ell!! Hei! Mă auzi? Oprește-te din a nu-mi vorbi și sărută-mă sau bate-mă sau fă ceva!

Ce copil enervant!

Chiar nu știa că de acum sunt un Lightchild? Că nimeni nu avea voie să mi se adreseze? Pentru el eram această Ell! Ellea, sau oricum ar fi chemând-o! Nu puteam să vorbesc cu el, dar nici să îl ignor la nesfârșit nu puteam! Trebuia să îi spun să plece, să mă lase în pace, dar exact atunci am simțit!

Eram cea mai puternică ființă în viață, nu mai exista nimeni ca mine, dar cu toate acestea o durere acută, surdă, enervantă mi se prelingea în inimă. Sângele nu era pompat cum trebuie, obrații mei se înflăcăraseră, mâinile mele se încăpățâneau să mă golească și de ultimul strop de lichid din mine și totul din cauză că vocea și alte două voci i se alăturaseră și nu se opreau din sporovăit. Mă priveau de acum trei perechi de ochi, perfect conturați, perfecți. Ochi care emanau atât de multă.. dragoste!

- Aaahhhhh!!!!

Urlam cu toată ființa mea! Ce se întâmpla cu mine?? Nu se putea să fiu expulzată din această funcție atât de rapid! Nu se putea să mor atât de rapid! Nu apucasem să fac nimic!! Nu știu cât am țipat, nu știu nici când m-am oprit sau dacă m-am oprit. Inconștiența m-a luat în primire imediat ce corpul meu a cedat sub presiunea acumulată în mine. Pielea mea se despica sub puterea *Forței* și a *Luminii*. Auzeam cum se realizează sfârtecarea propriului meu trup, iar eu nu puteam să fac nimic.

Am privit îngrozită cele trei perechi de ochi care se agitau în jurul meu, dar nu puteam să le ofer atât de mult dorita alinare după care tânjeau cu toții. Chiar nu puteam.

Și atunci s-a întâmplat! Trupul meu a murit sfârtecat de durere! Am murit!

...

Atât de multă moarte! Atât de multe fapte! Atât de multe lucruri!

- Asayther! Mark! Alexander! Strigam înnebunită numele lor, dar niciunul dintre ei nu dorea să îmi răspundă! Murisem! Acolo, cu Leon! Ce se întâmplase? Nu îmi mai

aminteam nimic. O pătură groasă de întuneric acoperea totul. Eram moartă? Dar simțeam. Auzeam nimicul, vedeam nimicul, gustam nimicul.

Atunci am înțeles! Murisem! Cu adevărat, acum mă aflu în așteptare. Aveam să mă reîncarnerez așa cum se întâmpla de fiecare dată. Dar oare cât aveam de așteptat? Poate tot trei sute de ani ca data trecută? Sau poate cinci? Cine știa. Când eram vie nu îmi aminteam de spațiul acesta, era ca și când o barieră invizibilă mă împiedica să îmi amintesc moartea, dar când eram moartă îmi aminteam totul. Era o ciudățenie, dar nimic nu mă mai surprindea la această lume. Deja trecusem prin toate. Aveam să aștept. Cel mai groaznic lucru care urma să mi se întâmple avea să înceapă în câteva momente, mereu apărea.

Mereu plăteam pentru păcatele mele. Mereu eram torturată. Să fi mort vine cu toate problemele posibile. De acum aveam să fiu torturată poate trei sau patru sute de ani în continuu și asta numai pentru a putea să îmi răscumpăr o parte din greșeli. De acum aveam o motivație. Ei mă așteptau! Acolo, la capătul reînvierii mele ei aveau să fie acolo. Asayther. Mark. Alexander. Ei mă vor aștepta.

...

Simțeam cum durerea se disipă, cum totul în jurul meu capătă un sens. Eu căpătam un sens. Nici nu mai țineam minte nenumăratele torturi la care fusesem supusă. Murisem, iar apoi plătisem pentru ceea ce făcusem, mereu se întâmpla asta, iar acum aveam să mă nasc din nou și să uit de toată durerea pe care o pricinuisem și pe care o suportasem. Urmam să mă trezesc.

Un ultim gând mi-a fulgerat mintea: *Oare cât fusesem moartă?*

Și apoi nu mai știam nimic. Inconștiența rămăsese prietena mea cea mai bună. Mereu o primeam cu brațele deschise, acum avea să mă trimită mai departe, pe Pământ.

...

Anii au trecut întotdeauna la fel de greu. Mereu îmi șocam noua familie în care mă nășteam, mereu sufereau cu toții, mereu îmi aminteam de prima mea mamă. Domniile Castle fuseseră cei mai draguți, într-un fel. Adică, toți părinții mei fuseseră așa, dar acum îmi dădeam seama că ultima mea viață mă marcaseră cel mai mult. A fost un șoc să îmi dau seama și de

faptul că trecuseră doar douăzeci de ani de când murisem. De data aceasta viața se îndurase de mine.

După ce am împlinit optsprezece ani se făcuseră deja treizeci și opt de ani de când distrusesem un întreg oraș de pe fața Pământului. Mă documentasem despre explozie, mă documentasem despre numărul de victime, despre ce se întâmplase, de ce, ce explicații aveau oamenii, ce se credea că se întâmplase.

De data aceasta numele meu era Cassandra Morrison, dar eu tot mă prezentam celor câțiva oameni cu care venisem în contact ca fiind Ellea. Mi se întipărise în minte totul, gravat pentru eternitate, numele primit de la *El* și de la unchiul meu Daniels. Aveam să rămân mereu un Archild și aveam să mă trezesc mereu și mereu pe această planetă. Nu aveam voie să mă mai întorc pe **Cher**, fusesem pângărită de lumea aceasta insolentă.

Am oftat.

- Ești bine, scumpo? M-a întrebat mama mea – Sophie Morrison, o franțuzoaică cu un accent puternic încă, mereu veselă și mereu încercând să accepte ceea ce sunt.

Tatăl meu – Jhoshua Morris, un bancher renumit – a avut un șoc când a descoperit că sunt altceva, că propriul lui copil nu era uman. Mereu mă evita, mereu încerca să îmi dea doar bani și să scape de mine. L-am lăsat mereu în pace. Afecțiunea era unul dintre cele mai rare lucruri la mine, optsprezece ani – pragul meu de maturitate.

- Sunt bine, mamă. I-am răspuns eu. Plat. Mereu eram așa. O să te sun, presupun, sunt bine așa că poți să mergi. Te așteaptă tata.

Mi-a făcut cu mâna și a așteptat să îi fac și eu. Am strâns-o în brațe și i-am spus mulțumesc. Era ultima data când avea să mă mai vadă. Îi mulțumeam pentru că ea nu renunțase la mine și îi mulțumeam și pentru că avusese grijă de mine toți acești optsprezece ani. Mă lăsaseră la noul meu colegiu din România. Vrusesem să fiu cât mai departe de casă, iar ea avea să primească scrisoarea mea de rămas bun și mulțumiri exact când avea să ajungă acasă în Chicago.

Trebuia să scap și să mă întorc în Tenesse. Îmi era dor de *casă* și de familia Castle.

Am făcut cu mâna la un taxi și m-am aruncat în el, spunându-i șoferului să mă ducă de urgență la cel mai apropiat hotel. A strâmbat din nas după care a băgat în viteză și a pornit pe străzile Bucureștiului. Nu aveam chef de vizite și nici de explorat. M-am cazat și am citit pe toată perioada de doisprezece ore: avansul pentru părinții mei să ajungă acasă. M-am folosit de telefonul mobil pentru a-mi rezerva un bilet la clasa întâi pentru străinătate și apoi l-am aruncat. O pistă falsă. Aveam deja biletul cumpărat de foarte mult timp, tot ce trebuia să fac era să inspir și să mă pregătesc. Speram doar că doamna Castle rămăsese la planul original: să se mute în casa mea din Clarksville după ce se pensionau și ea și ta.. adică domnul Castle.

Îmi era dor de ei. Îi iubisem. Înainte îmi uitam părinții tocmai pentru că reveneam la viață după sute de ani, iar ei erau morți de mult. Dar acum era diferit. Îmi aminteam de foștii mei părinți și îmi era nespus de dor de ei. Aveau să mă mai recunoască?

Nu știam. Stăteam de acum și mă priveam în oglinda imensă din camera mea de hotel închiriată. Aveam același corp subțire și înalt, părul îmi era la fel de lung și de negru, dar ochii îmi erau de acum albaștrii, iar fața mea era total diferită. Aceași privire care te provoca, dar și aceeași privire cu care iubisem.

Îmi era dor și de Chevaliers.. îmi ascusesem aura tocmai pentru a nu-i întâlni, pentru a-mi putea pune sentimentele în ordine, dar știusem pe cine iubesc cu mult înainte să mă încăpățânez că îi iubeam pe toți trei. Doar nu vrusesem să o recunosc.

Am predat cheia la recepție și mi-am tras bagajul după mine.

- Vă mai așteptăm domnișoară Morrison, mi-a urat recepționistul.

Am dat din cap, dar apoi m-am întors spre el și cu un accent englezesc perfect i-am răspuns că a fost o plăcere să îl întâlnesc. S-a înroșit și apoi a dat din cap cu putere.

Bun. Nu îmi pierdusem încă șarmul.

Călătoria cu avionul a fost doar o plictiseală continuă. Mereu același zgomot, aceleași imagini și băuturi. Eram majoră de acum, dar cu toate astea tot nu am băut nimic, niciodată nu avusesem tragere de inimă să beau, probabil era genetic.

Am frunzărit aceeași carte din nou și din nou. *Analiza matematicii la cotele spiritualității și nu numai*, stătea scris pe coperta groasă a culegerii pe care o citeam acum, o interpretare proastă a propagării materiei în vid, adus totul la o ecuație idioată. Mă hotărâsem să îi trimit autorului o lămurire asupra beneficiului de a ști fizică, apoi matematică și de abia apoi să îi spun că cele două nu se combină, ci doar se discută separat făcând uz de unii dintre termeni.

Când am aterizat eram puțin panicată. Niciodată nu mai simțisem panica, iar acum era un sentiment ciudat, dar plăcut. O combinație dureros de dulce. Am închiriat de la compania locală de închirieri mașini cea mai bună mașină pe care o avuseseră și am gonit nebunește până la vechea mea casă. Îmi era cu adevărat dor de fosta mea viață. Poate puțin prea dor.

Treizeci și opt de ani, iar casa mea arăta la fel de frumoasă ca atunci când plecasem la luptă pentru salvarea planetei. Un junghi mi-a traversat tot corpul. Îmi amintisem din nou de masacrul din..

NU! Nu puteam să continui așa la nesfârșit!

Mi-am deblocat legăturile și am simțit cum Chevalierii mei mă simt, iar eu îi simt pe ei. Era un sentiment sublim de recunoaștere reciprocă, de dorință de revedere.

Am tras aer în piept și am ciocănit la ușă. O doamnă în vârstă, trecută de șaizeci și ceva de ani m-a întâmpinat.

- Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară.., m-a întrebat ea cu un aer calm, așteptând să mă prezint. Dacă ar ști că aș putea să o decapitez în mai puțin de cinci secunde ar mai zâmbi așa?

- Cassandra Morrison. Aș dori să știu dacă familia Castle mai locuiește aici? M-am interesat eu. Mă așteptam să mă privească de parcă tocmai o întrebasesm cine știe ce idiotenie. Dar nu! Ea doar s-a luminat la față.

- Da, doamna Castle este pe verandă în spate, iar domnul Castle trebuie să vină de la librărie, mereu trage chiulul de la gustarea de la ora cinci, refugiindu-se acolo, zice că îi amintește de fiica lui. A murit. De mult. Știi..

Vai, dar vorbăreață mai era doamna asta. O voce subțire și familiară a întrerupt-o!

- Adette! Ce faci? A întrebat vocea.

- Doamnă! Mă scuzați! Este o domnișoară aici care dorește să vă vorbească.

Domnișoara Cassandra Morrison, a turuit vocea lui Adette.

- Cassandra? Hmm, mereu mi-am dorit să cunosc pe cineva pe nume Cassandra. Invit-o înăuntru și nu îi mai împuia capul cu vechituri. Ell a murit, dar asta nu înseamnă că trebuie să vorbim despre ea așa. Noi am iubit-o. Mult.

Am dat din cap și am așteptat ca doamna Adette să plece. Imediat după ce a plecat mi-am privit mama pentru prima dată în ochi. Ne-am înlănțuit privirile și am rămas așa. Pe chipul ei creștea recunoașterea și totodată imposibilitatea ca eu să fiu Ell. Ellea Castle a ei.

- Ell? A întrebat într-un târziu, făcându-mi pielea să mi se zbârlească. Doamne cât de dor îmi fusese de vocea ei.

- Mamă.. și eu vă iubesc. Mult.

Și atunci am plâns. După treizeci și opt de ani am plâns iară. După treizeci și opt de ani nenorociți eram din nou majoră, în viață și gata să îmi câștig familia înapoi.

- Ell!!!! Doamne Dumnezeule ești chiar tu!!! S-a aruncat în brațele mele și am rămas așa minute în șir. Ea calmându-mi ochii așa cum făcea de fiecare dată, eu lăsându-mă calmată de ea. Liniștea noastră interioară se prelingea în amândouă. Ne regăsiserăm. Eram din nou doar noi. Familia Castle, cu fata lor ciudată, cu un creier prea mare pentru un singur om.

Nu știu cât am stat așa și sinceră să fiu nici nu îmi păsa. Îmi fusese dor de mama, îmi fusese atât de dor de ea! Mă bucuram nespuse de mult că mai trăiau. În sufletul meu mă temusem că ar fi putut să nu fie în viață, că nu i-aș mai fi putut avea. Dar a trebuit să aștept. A trebuit să am încredere că ei vor rămâne în viață pentru mine. Puterile mele erau de acum de un milion de ori mai mari decât atunci când fusesem Ellea, de acum eram Cassandra cu niște puteri inimaginabile, iar o astfel de cantitate de putere te putea măcina dacă nu știai să o controlezi.

Îmi puteam omorî persoanele cele mai importante mie, așa că am avut nevoie de optsprezece ani de antrenament intensiv. Optsprezece ani în care să îmi fac corpul să poată susține toată această cantitate de putere din mine.

- Te iubesc, oh!, cât de iubesc!!!
- Știu, mama. Și eu te iubesc!

Atât puteam să articulăm. Atât puteam să scoatem din gură fără ca un nou val de lacrimi să pună stăpânire din nou pe noi. Eram fericită! Mă simțeam cu adevărat fericită și gata să mă las pradă sentimentelor cu totul când cineva și-a dres vocea chiar în spatele nostru. Nici nu observasem că rămăsesem amândouă îmbrățișate pe podeaua din sufragerie.

Era tata.

- Scumpo, ești.. știi tu.. bine? A întrebat el. Aceeași înlănțuire de priviri, aceleași sentimente trecându-i peste fața sa, aceleași lucruri de înțelegere și neînțelegere traversându-i ochii, apoi acceptarea.

Ne-am luat toți trei în brațe. Îmi plăcea asta. Nu aveam nevoie de cuvinte pentru a spune ceea ce ne apăsa, pentru a ne înțelege. Eram în elementul meu, ei erau în elementul lor. Eram cu adevărat o familie adevărată chiar și după atâta amar de vreme. Am suspinat când îmbrățișarea s-a terminat. Avusesem nevoie de asta mai mult decât oricât.

Restul zilei a trecut normal. Doar noi. Povestind. Spunându-le povestea vieții mele, cu mama la stânga mea plângând pentru toate suferințele mele pentru tot ceea ce mi se întâmpla, cu tata la dreapta mea strângându-mă de mână ori de câte ori simțea nevoia de o pauză sau să îmi ofere confort. Era atât de bine. Când seara s-a lăsat în sfârșit m-am scuzat și am coborât în garajul familiei. Fostul meu garaj. Toate mașinile mele încă erau acolo, așteptându-mă parcă.

Am pornit motorul îmbătrânitului meu Bugatti și am fost surprinsă de cât de rapid a reacționat motorul la apăsarea mea înceată pe pedala de accelerație. Trăia. Mă așteptase și el. Am urcat rapid până în sufragerie și le-am spus alor mei că ies cu mașina puțin. Mama deja îmi citise gândurile. Știa că urma să mă întâlnesc cu *ei* și că aveam să îl aleg pe *el*.

Am scos mașina din garaj și am pornit spre dealul unde aveam de gând să îmi strig frustrările cu toată ființa mea, voi striga numele meu ca o proastă din străfundul plămânilor mei, pretinzând că sunt bine, dar nu eram bine! Nu sunt bine! Nu aveam să fiu bine până când nu aveam să îi întâlnesc din nou.

Inelul meu cu piatră onix, mare, de pe degetul meu inelar strălucea misterios în lumina lunii făcându-mi inima să bată și mai tare, făcându-mă să îmi doresc să îi aud muzica din nou, vioara *lui* prelingându-se în inima mea, lăsându-mă ca o fetiță după primul sărut: muribundă și plină de dorință.

Ajunsesem din nou pe dealul unde îl văzusem pentru prima dată pe Leon în forma sa adevărată, mai sus de biserica unde crezusem că poate simțeam ceva pentru el, dar atunci eram doar un Archild cu pierderi masive de memorie și hormoni de copilă plimbându-se prostește prin corpul meu. Acum eram treizeci și opt de ani sigură! Gândisem problema, o analizasem până în străfundurile ei, nu aveam să mă întreb niciodată „ce-ar fi fost dacă”. Alesesem.

- Ascultă-mă!!! Am strigat de pe marginea dealului. Am murit pentru *tine!* M-am sacrificat pentru *lumea ta!* De acum lasă-mă să mă sacrific pentru propria mea lume! Mă lepăd de Tine și de tot ceea ce însemni! *Vei fi mereu prezent în mine, dar eu nu voi mai fi prezentă în Tine!* Lasă-mă să plec, te rog, lasă-mă să plec...

Imploram un maldăr de întuneric de parcă acolo se afla însăși Preoteasa de pe **Cher**, dar ce se afla dincolo de acel întuneric era mai presus de o simplă funcție pe o planetă aflată la miliarde de ani lumină de aceasta. Îi îndeplinisem dorința, jucasem rolul pe care mi-l oferise. Fusesem ultimul Gardian al acestei planete, o salvasem, iar acum nu vroiam decât să pot să îmi îndur existența cu zâmbetul pe buze.

- Iar eu sunt aici să te accept!, mi-a șoptit acea voce perfectă, șlefuită în atâtea mii de nuanțe, sincronizată perfect cu bătăile propriile mele inimi.

Am răsuflat ușurată, un val de aer pe care nici nu conștientizasem că îl păstrez în mine părăsindu-mi plămâni. Era aici.

M-am întors spre Asayther și l-am îmbrățișat cu toată ființa mea. L-am strâns în brațele mele și l-am umplut de săruturi calde peste tot pe unde am apucat. Nu știam dacă în secunda asta sărutam fruntea sau în cealaltă sărutam ochii, tot ce știam era că el era acolo.

Iubisem mereu muzica pentru că el mă așteptase pe Pământ cântându-mi cea mai nefericită melodie pe care o auzisem până atunci, pentru că el pur și simplu îmi șoptise atunci când sosisem: „Voi fi mereu aici pentru tine..”

- Te iubesc.. am șoptit. Te iubesc, am urlat! Plămâniile mei amenințau să se spargă, dar nu îmi păsa, era un risc pe care mi l-aș fi asumat oricând.

- Și eu te iubesc. Voi fi mereu aici pentru tine, Cassandra Morris.., mi-a șoptit el.

Numele meu. Noul meu nume. De unde..

Atunci mi-am dat seama. Se tunsese. Părul lui nu mai era lung, atât de blond și de lung, de acum era atât de scurt, atât de fermecător de mătășos. Semăna foarte mult cu o persoană pe care o vedeam mereu în Chicago. Semăna cu bibliotecarul unde îmi petreceam cea mai mare parte din zi, de când eram mică. Dar niciodată nu îl băgasem în seamă, niciodată nu îi acordasem atenție. Știuse unde mă aflam, mă veghease atâta amar de vreme. Fusesse acolo pentru mine tot timpul. Și nu mi-a spus asta niciodată, doar a fost acolo pentru mine. Doar a existat. Pentru mine.

L-am strâns în brațe cât de tare am putut, doar am rămas așa și am plâns pe umărul lui. Degetele lui îmi traversau părul și îmi șoptea cât de greu îi fusese să mă lase în pace, să nu se apropie de mine. Mi-a arătat ce l-a motivat.

Eram eu, în biblioteca din Chicago citind ceva. M-am ridicat și am plecat să mai caut o altă carte, iar el mi-a răsfoit carnețelul. Vroia să îmi vorbească, dar atunci a văzut oportunitatea să verifice dacă îmi mai amintesc ceva. Iar pe ultima foaie din acel carnețel stătea scris mesajul meu pentru el „Voi fi mereu lângă tine, Asayther, te voi găsi!”

- Asta mi-a dat speranță! Am continuat să aștept. Am vrut să te las pe tine să mă găsești. Am vrut să fii tu cea care își va da seama de prezența mea. Am vrut..

Dar nu l-am mai lăsat să continue. L-am tras în jos, spre mine, și mi-am apăsât buzele de ale lui. Aveam nevoie de asta.. la fel cum aveam nevoie de el.

Sfârșit!

Mulțumiri

Mulțumesc în primul rând celor care au citit, au corectat sau au editat cartea aceasta!

Le mulțumesc părinților mei care involuntar m-au ajutat să deslușesc anumite lucruri!

Mulțumesc prietenilor mei, oamenilor cărora le puneam sute de întrebări și celor cărora le-am făcut viața un calvar!

Mulțumesc vouă celor care ați citit aceste file. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Disclaimer: Orice nume, locație sau personaje ați asemăna cu viața reală, ele nu sunt întâmplări reale, ci fictive, rod al imaginației mele. Asemănările cu viața reală sunt aproape imposibile!